

LETO 31.

8. SEPT. — DEC. 1935.

ŠTEV. 9—12.

Namen te knjižice.

Marijine Liste zadnjih mesecov letošnjega leta smo zvezali v eden snopič. Šopek smo napravili, ki ga poklonimo Mariji. Zahvalimo se njej, našoj dobri nebeski Mamiki, materi našega Odkupitelja za njene dobrote. Naša zahvala pa mora biti velika, ar so dobrote velike, štere smo po Njej sprejeli.

Velike Marijine dobrote.

Večkrat smo že povdarili i znova povdarimo, da je Marijin List dar z Marijinih rok, šteroga nam je ona poklonila pri petdesetletnici razglašenja verske istine, ka je ona brez greha poprijeta. Naš narod je zahvalno sprejeo te dar i njej ga je vrno v tistoj zahvali, kak je ona želela: naročo si je Marijin List v obilnom številu i se ravnao po navukaj njegovih pa raseo v Marijinih jakostaj. Naš narod je po posebnom Marijinom varstvu prestao večmesečno boljševiško strahovlado l. 1919. i ne samo, ka niti za vlas ne popústo od svojega verskoga osvedočenja, nego okrepo i povekšao se je še v njem. To moč njemi je Marija spravila.

Gda smo bili še pod sombotelsko škofijo, nam je bila od višje cerkvene oblasti povedana sledeča sodba za Slovensko krajino: biser, džündž púšpekije. I kak samostojna apoštolska administratura, je dobila isto pohvalo od prevz. g. pokojnoga Karlina i zdajšnjega prevz. gospoda knezoškofa, Dr. Tomažič Ivana Jožefa, šteriva oba sta izrazila svoje popolno zadovolstvo nad izrednov pobožnostjov i vernostjov našega ljudstva. Hvala ide Mariji.

Samostani, v šterih Bogi posvečeno služijo v velikoj meri sinovje i hčeri Slovenske krajine, so me prosili, naj njim pošlemo kem več naših dúš, ar so ne samo popolnoma ž njimi zadovolni,

nego tudi zato, ar naši kažejo posebno gorečnost v spunjavanji svojih redovnih pravil. Marijin dar! Hvala ide njej!

Misijoni v dalnih deželaj dobivajo nevtrudlive delavce i delavke v velkom broji iz Slovenske krajine i v kratkom časi bo razmeroma Slovenska krajina dala iz naše države največ žnjecov za Kristušovo žetev v poganskih ali drugih zapuščenih krajaj. Sad Marijinih prošenj! Če čtmo njihova imena, največ jih je iz družbe sv. Ivana Boska, v štero je pot pokazao prvi samo Marijin List. I če pogledamo dühovniška pozvanja, so ta nad vse

Slavno vladajoči Kristušov namestnik, sveti Oča, papa Pij XI, Komi v poniznosti srca poklonimo te dar i Ga prosimo, naj nam vsem pošle svoj apoštolski blagoslov, ki ljubimo i podpiramo Marijin dar, Marijin List, da po njem zrastemo v popolno Marijno deco.

razveseliva. Letos je Slovenska krajina osmerih novih svetih meš blagoslov dobila i molitve ednoga subdiakona. Devet Bogi posvečenih oseb v ednom leti daruje komaj 70 jezero katoličancov! Kak velike dobrote iz visokih nebes! Dar, ki se v popolnosti nikdar ne bo mogeo zarazmeti, o kelko menje de se pa mogo vredno zahvaliti! I Marija nam ga je spravila!

Da, vse te zvrnedne velike milosti so zvezane kak najbolje tesno z Marijinom darom, z njenim Marijinim Listom. Ona nam ga je sprosila, ona nam ga je razširila, ona nam ga je obdržala v teh najtežavnejših časaj našega stoletja. Marijin List je vplivao na vzgojo našega ljudstva, ve je pa več kak vsaka druga družina bila ali je naročena na njega, poprek povedano, ar se gible njegovih naročnikov število med štiri i šestjazeera. O, keliki so nam i drugim javno povedali, da se za svoje pozvanje v duhovniški ali redovniški stan, Marijinomi Listi majo zahvaliti. Keliki jezeri naših starišov javno priznavajo, da v najstrašnejših borbaj za rešitev svojih i svoje dece duš, njim je najmočnejše orožje davao ravno Marijin List. Jezeri no jezeri so priznavali i priznavajo, da je te Marijin dar tisto glasilo mirü, štero nas v tom razburkanom sveti ešče vküp drži, da ne zajdemo vu vrtele socialnih nemirov. I nazadnje Marijin List je bio tisti stüdenec, ki je levao srčnost v naše voditele, da so se uspešno mogli boriti za naše pravice, ki nam jih je boža dobrot poklonila; za naše sirote, da so dobile zemlo za prehranitev svojih družin; da so se odprla srca, naj se vzgoji naša mladina v dobrom krščanskom dühi; da dobijo podporo sirote, ki nemajo več nikoga, ne miloga, ne dragoga. Niti Marijinoga Lista segajo do dna naših duš i vseh njihovih potreboč. I nači biti ne more, ar je glasilo matere. Glasilo matere lübezni, štera vse opazi, vse popravi, vse ozdravi, vse spopolni. I te dobrote že punih 31 let sipava Marija našemi narodi v naroče po svojem ljesti, po Marijinom Listi. Edentrest let! Razmimo, ka to pomeni? Polovico človečega življenja! Prek polovice človečega življenja pa čaka že vsakoga večnost. Priprava, krasna i mila, tolažлива i puna vüpanja na srečno večnost nam je dana z Marijinih rok po njenom listi, po Marijinom Listi. Lepe, srečne smrti nešetih jezer naših naročnikov nam to svedoči. Marija njim je sprosila milost, ka so se združili z njenim Božim Sinom, lüblenim Jezušom i tak šli puni veselja k njemi na sod. Puni veselja! Ve de je tisti sodo, koga njim je na pot v večnost za vodnika dala sama mati njegova! Keliko celo svetih smrti je v teh letaj presvetilo Slovensko krajino! Junaki jakosti so šli po vence svetnikov, ar so se po navukaj Marijinoga Lista ne zadovolili z navadnim krščanskim življenjom, nego so zahrepeneli po višišoj stopnji popolnosti i tak v klostri kak med svetom dosegnoli visoki vrh popolnosti, kak svedočijo vsi njihovi spovedniki! Ka naj bi ešče povedao? To, ka pove vsakomi srce, ki čte te vrstice, da se vse nemore povedati, tem menje napisati, ka je Marija dala po svojem, listi Marijinom Listi Slovenskoj krajini, njenim sinom i hčeram dobroga v teh 31 letaj! Pa šče to dodene vsaki, da se Mariji za njene dobrote zadostno zahvaliti nikdar ne moremo.

Naša zahvala dobroj materi Mariji.

Ne moremo se zadostno i vredno zahvaliti Mariji za njene dobrote, a kelko moremo, teliko pa li smo dužni včiniti. I to ka smo dužni včiniti, je troje.

1. Marijo moremo iz dna svojega srca častiti i ljubiti. Mati nam je. Pod križom je stala i s presmeknjenov dušov gledala vmirati svojega božega Sina za nas, da bi nas rešo. Njegova presveta boža krv je kapala na njeno glavo i jo posvetila pa sposobila, da se je ž njim darovala za naše rešenje; da je postala soodreštelica naša; da je postala mati naših dūš. Vsem dūšam je mati postala, vse je rodila te. Vse dūše so jo zato dužne sprejeti kak mater, jo ljubiti pa poštūvati z najvejšov dečinskih lūbeznostjov i vdanostjov. To pa včinijo te, če do se trūdile iz cele svoje moči, da njej bodo vsikdar bole spodobne, vsikdar bole čiste, pravične, krotke, smilene, pobožne; najbolje pa, če do se trūdile, da do vsikdar bole ljubile Boga i bližnjega. Vsikdar bole ljubiti Boga i bližnjega! To je tista prava i najbolje zahtevana dečinska lūbezen do Marije, ki njej jo moremo skazati. Brez te nega prave Marijine časti. Boga vsikdar bole ljubiti pa pomeni, vsikdar bole potreti v sebi vsako nagnenje na vsaki greh i raj vmreti kak v smrten greh privoliti. Marija najmre nikdar nikšega, še najmenšega greha ne včinila. Bližnje svoje, je pa tak ljubila, ka je svojega jedinorojenoga Sina, svojega nad vse lūblenoga Boga dala za nje v grozno trpljenje i v sramotno smrt, ka bi bili vekomaj srečni. Vekše lūbezni ne more nišče meti, kak jo je mela Marija. Kembole si zato prizadevamo, da se grehov očistimo i rastemo v popolnosti, i kem smilenejši smo do svojega bližnjega, to je kembole ga v dūševnih i telovnih potrebčinaj podpiramo, tembole ljubimo Marijo, tembole smo njej, dobroj nebeskoj Mamiki zahvalni.

2. Druga naša hvala obstoji v tom, ka bogamo svojega višjega pastura, ki nam priporočajo v svojem listi, v Oglasniki Lavantinske Škofije, da si vsaka hiša v Slovenskoj krajini naroči Marijin List. Te reči Prezvišenoga odkrivajo tak veliko lūbezen do Marije, da nemoremo mimo njih, ka se nebi en kratek čas zadržali pri njih. Višji pastir z temi rečmi, z tem priporočilom priznavajo dobrote, štere je Marija tekem telikih let sipavala na Slovensko krajino. I zato njihovo, za Marijo goreče srce, nemore nikaj drugoga praviti, kak vtopiti se v zahvalno lūbezen do nebeske Mamike i vsem sinovom i hčeram Slovenske krajine pokazati pot, na štero morajo stopiti i krepko na njej naprej iti, naj so njej zadostno zehvalni za njene dobrote. I ta pot je pokazana v sledečih rečaj Prezvišenoga g. knezoškofa: „*Marijin List ma za sebov bogato zgodovino. Skoz duga leta je bio v Slovenskoj krajini verski vzgojiteo. Vzgojo je mnogo dūhovniških pozvanj i je vnogoga vernika vtrdo v katoličanskoj veri. Je jako želeti, da pride Marijin List v vsako hišo v Slovenskoj krajini, naj bi ga pa tudi tostran Mūre naročali zlasti dūhovniki; da stem podpirajo dobro stvar ino verniki*“ (Oglasnik, 1933. sept. 27.) Naj spunimo želo Prezvišenoga nadpastira, ki izvira iz velike njihove lūbezni do Marije, potrkamo na vsako

hišo Slovenske krajine i jo milo prosimo, naj odpre vrata Marijinomi Listi i se s tem skaže zahvalno za neštete dobrote, štere je Marija skoz vnoga leta trosila na njo.

3. Najvekši dar, šteroga nam je poklonila Marija pō Mar. Listi, je veliki dūhovniški naraščaj. Brez dūhovnika nega Jezusa v Oltarskom Svestvi, nega milošče na zemli, brez milošče pa nega zveličanja. Ki to pomisli, vidi velikost dūhovniškoga pozvanja. Namestnike svojemi božemi Sini je v obilnoj meri preskrbela dobra nebeska Mamika v Slovenskoj krajini. To je milošča, ki presega vse druge. Zato pa mora biti tudi naša zahvala za te milošče najbolje goreča, najbolje srčna, najbolje delavna. I takša je, če skrbimo, da so naši dūhovniki svetniki. To pa dosegnemo, če molimo dosta za nje, če njim davamo dober zgled, če je bogamo, če svoje trpljenje za nje darujemo, če vse mogoče včiniimo, kak verniki ž njimi združeni, da Kristušov dūh prehodi vse dūše od mladine do v grob visečih starcov. Naj nam ta dužna zahvala živo stoji vsikdar pred očmi, popišemo v toj knižici, keliko sinov i hčer je dala Slovenska krajina Matericerkvi v službo, keliko jih poslala v misijone, i keliko svetih obhajil se deli poprek letno pri nas i keliko dūš je prišlo iz krivih ver v pravo Kristušovo v 31 leaj, kratko kak pomaga Marijin List dūhovnikom v dūševnom pastirstvi z Marijinim blagoslovom. Zraven še objavimo v isti namen predge pri letošnjih novih mešaj i zlatoj meši. Sliko verskoga življenja pokažemo v knižici, da zahvalno zagori naše srce v lūbezni do Marije i da v istoj gorečnosti ostane pa še raste. Slovenska krajina, kak apoštolska administratura zdaj stopi v krilo lavantinske škofije po konkordati. Naj bo zato ta knižnica zednim tudi spomin Slovenskoj krajini, kak apoštolskoj administraturi za vstop v lavantinsko škofijo.

V globokoj zahvalnosti, da je dobra nebeska Mati mojo malenkost odebrala, da sem nevreden smeo biti glasnik njene slave v Marijinom Listi ta duga leta, njej obečam, da bom nieni list, Marijin List vrejūvao, širio i spopunjavao s svojimi sotrudniki z cele moči, kak dugo bom li mogeo. Bom se trūdio, naj dūše dobijo v njem popolno sliko njenih jakosti i se ravnaajo po njih. Predvsem pa obečam dobroj Mamiki nebeskoj v zahvalo, da bom živo pravo dūhovniško življenje, iskao samo Jezusa, nje-noga božega Sina čast i njegove sirote, da njim pomagam. Za plačilo trūdiv pa ne želem drugo, kak da smo vsi dūhovniki Slovenske krajine goreči, globoko ponizni sinovi Marijini, ki se za deklō Gospodovo te zvala, gda je njegova mati postala.

Črensovci, na den Marijinoga Materinstva, oktobra 11. leta 1935.

Klekl Ježef, dūhovnik, urednik Mar. Lista.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

Tretja knjiga.

2. Drugi den Gospod nadaljuje pripravo presvete Device Marije s svojimi miloščami na vtelojenje večne Reči.

Marija je mela dati večnoj Reči, Rešiteli sveta, človečo i vidljivo podobo. Ona je tak mogla najbliže sodelovati v najkrajšem i največastnejšem deli presv. Trojstva: pri vtelojenji Reči. Mela je sodelovati pri rešenji človečega roda, pri izmirenji Boga i človeka. Zato je bilo potrebno, da ne zaostane v časti za

Marija, Mati našega Zveličitelja.

Jo lübiš? Je živela i vno go trpela samo zato 72 leti, da boš ti vekomaj srečen. Kak si njej zahvalen za to lübezen?

nikim, zvün za Gospodnim Bogom i da prekosi v dostojanstvi vse drugo, ka je ne Bog. Ta čast je terjala tüdi primerno znanje i spoznanje najvišjega Božega bitja, kak tüdi spoznanje vseh podrejenih stvorenj.

Drügi den, v istom vremeni, okoli polnoči, i na isti način kak prvi den, je bila naša vzvišena Kralica pozvana i pripravljena na videnje Božanstva. Bog se njoj je nazvesto kak i prvi den v dühovnom videnji, pa je gledala dela, ki jih je Bog zvršo

drügi den stvarjanja. Zazna čas i način, kak je Bog razdelo vodo od zemle. Ona pregledne veličino, red, naravo i kretanje pa odnošaje nebe. —

To spoznanje je pri prečistoj Devici ne ostalo brez haska i neplodno. Ar ga je sprejela gvüšno neposredno v najjasnejšoj božoj svetlosti, zato se je razplamenitila v začüdenji, slavi i ljubavi do božanske dobrote i moči. Vsa preobražena v Bogi je pobüdila junaške čine vseh jakosti na najvekšo i najpopunejšo dopadljivost božanskoga veličanstva. Tüdi te drügi den jo je obdaro Vsemogoči pa je sodelüvala pri Njegovoj vsemogočnosti. Dao njoj je najmre moč nad delovanjom neba: nad planeti i prvinami, da jo bogajo. Tak je dobila ta velka Kralica gospodstvo na morji, zemli, prvinaj, nebeskom svodi i nad stvori, ki so v njih.

Ta oblast i moč je pripadnola dostojanstvi presvete Device Marije zavolo gori navedenih vzrokov, a povrh toga še tüdi zavolo toga dvojega: Prvo, ta vzvišena Gospa je bila pooblaščena Kralica, izvzeta od splošnoga zakona izvirnoga greha i njegovih posledic. Zato je ne mogla biti všteta med noro deco Adamovo, proti šterim je Vsemogoči oborožo svoje stvore, da se maščüje zavolo ne opravljenih del i da kaznüje človečo besnost. Če najmre lüdje ne bi bili nepokorni svojemi Stvoriteli, se tüdi drüga stvorenja ne bi začnola zdigavati proti njim pa jim presedati i trdo pa kruto postopati ž njimi. Če je bio te odnošaj stvorov kazen za greh, se je ne smeo raztegnoti na Marijo, najsvetejšo, neoskrunjeno i nedužno. Na to pravico gledoč je ona niti ne smela stati za angeli, na štere se ne razteguvala kazen greha i moč prvin. Istina, da je presveta Devica mela po Teli zemelsko naravo, ali odliküvana je bila z visikimi i dragocenimi prednostmi iznad vseh zemelskih i dühovnih stvorov i zavolo svojih zaslug vzvišena na čast Kralice i Gospodarice vsega stvorenoga. Vsakojački je Kralica morala vživati vekše pravice kak podaniki, Gospodarica biti više nego sluge.

Drügi razlog pa je, da je to slavno Kralico meo poslušati Jezuš Kristuš. Nego da je on Stvoriteo prvin i vseh drüгих stvari, je pravično, da vsi tej bogajo njo, štero on, Stvoriteo, sam boga. Oseba Jezüša Kristüša, v človečoj naravi, je morala biti podložna svojoj Materi zavolo dužnosti i naravnoga zakona. Poleg toga je ta pravica bila jako primerna, da podigne jakosti i zasluge presvete Device, ar ka je pri nas neizbegljivo i navadno proti našoj voli, to je bilo pri njej dobrovolno i zaslüžno. Najmodrejša Kralica je najmre ne rabila to oblast nad prvinami i drüгими stvori brez razlike za lastno zadovolstvo i olejšanje, nego celo zapovedala njim je, naj tüdi na njoj izvajajo ono, ka njoj je bilo teško i ka njoj je povzročalo bolečine, ar je ona tüdi v tom morala biti spodobna Njemi i trpeti kak On. Lübvav i poniznost te velke Gospe sta ne mogle dopüstiti, da bi stvori

svojo moč proti njoj stavili pa bi jo tak oropali zaslug trpljenja, ki je tak dragoceno v božih očaj.

Samo v nešternih prilikaj, gda se to ne tikalo nje, nego njenoga Sina i Stvoritela, je blaga Mati zapovedala sili i delüvanji prvín kak n. pr. pri begi v Egipt pa indri, ar je spoznala za dobro, da stvorenja spoznajo svojega Stvoritela, da njemi skazüjejo poštvüvanje i nüdijo v sili pomoč pa zaščito. Šteroga smrt-nika ne bi genola ta nezaslišana čüda? Zemelsko bitje, ženska, ma neomenjeno moč nad vsemi stvori, a drži se za najnevrednejšo i najnišišo od vseh!

3. Od milosti, ki jih je Marija dobila tretji den devetdnevnice.

Prečista Devica je mela razumsko videnje. Spoznala je dela, ki jih je Bog napravo tretji den stvoritve. Kak so se vode razdelile od sühoga na zapoved Božo. Zemla se je zdignola nad morje i okitila z raznimi rastlinami. Spoznala je tüdi svojstva rastlin pa je to znanje rabila na tolažbo siromaškim. Z naravnimi silami je delala tak prilično kak najbolje izküšeni glazbenik na svoje glazbilo. Samo za sebe je nikdar ne pozabila te dare.

V tom videnji njoj je veličanstvo Bože odkrilo lübezen za rešitev človeče dece i jakost Bože vole, da je oslobodi toga siromaštva. Soglasno z neizmernov Božov smilenostjov je začütüla Marija silno želo, da postane mati i zagovornica grešnikov i da se za nje moli kak Bog žele. Ta žela je bila tak silna, da ne bi mogla prenesti njenoga žara, če je ne bi Bog krepio. Ona bi se vrgla tüdi na ogenj i na meč, prenesla bi mučeništvo, celo smrt samo, naj bi pospešila rešitev lüdi.

Od toga dneva je Marija prava Mati milošče i smilenosti. Posebno jo je priganjalo želenje, da bi delila dar milosti, ki ga je spoznala i dobila. To nagnenje je bilo edno izmed najvažnejših, da pripravi Marijo za sprejem večne Reči v njeno deviško telo. Po tom videnji je preživela blažena Devica celi den v molitvi pa je tak vse bole množila svojo sveto gorečnost.

4. Od božanskih dobročinenj, ki jih je Marija sprejela šrti den.

Te den ob navadnoj vöri je bila prečista Devica znova zameknjena. Posebno jasno se njoj je nazvesto novi zakon milošče, ki ga Odrešenik sveta postavi s svestvi. Tolmačilo se njoj je, zakaj so postavljena svestva i tolika dobročinenja, dari i milošče, pridržane novoj Cerkvi. Globoka bolečina lübezni prevzeme Srce Marijino. Spozna neizmerno blago milosti i dobročinenj, s šterimi Bog obsipava lüdi, ali tüdi njüvo slepost i norost. Nato se popolnoma ponizi i zatopi v globoko molitev.

Pri tom tolmačenji njoj je bilo očivesno, ka je Bog stvoro šrti den. Gledala je, kak so nebeska svetla zadržala svoja označena mesta, da ločijo noč od dneva i napravijo letne dobe. Gledala je svetila. Teh vsebino, njüvo obleko, svojstva, veličino, njüve različne kretnje i pravilno razliko zvezd. Znala je, kelko je zvezd, njüv vpliv na zemlo, na živa i neživa bitja.

5. *Vsevišnji odkriva Mariji nove skrivnosti v delaj petoga dneva stvaritve — Marija moli, naj se naskori vtelovi Reč Boža.*

Peti den pred poprijetjem se odkrije Mariji še bole zastor božih skrivnosti i še jasnejše svetlo obsija Marijino prečisto dušo. Bog njoj pokaže, kak malo je število onih, ki ga spoznajo i do ga ljubili kak odebrani, a nasprotno, kak je neizmerna vnožina nezahvalnih i zavrženih. Marijo jako gene te osodni odnošaj med predobrim Stvoritelom i človečov hüdobijov. Začüti, da je nujno potrebno izravnanje i hiter prihod Rešitela, ki so ga proroki davno napovedali. Zato z velkov gorečnostjov spomni Gospoda na obečanje. „Moj Bog“, pravi, „ti davaš vsem večno življenje, ali malo bo takših, ki bodo to neprecenljivo dobroto prav cenili, a mnogi jo zaigrajo s hüdobnim življenjom. Če se Ti, moje največše i edino Dobro, zavolo toga od nas obrneš — bomo vsi zgübleni. Kak ti s svojov božanskov modrostjov gledaš vse krivice i grehe, ki te tak močno žalijo, tak vidiš naprej s tovistov modrostjov tüdi svojega edinorojenoga Sina i njegova predragocena dela, ka prekosi i prevlada vse grehe sveta brez izjeme. Po tvojem Sinü, ki postane človek, naj se gene tvoja pravičnost. Gledajoč njega, je dani razlog, da nam ga daš. Da morem to ponovno prositi v imeni celoga človečanstva, se odevam z dühom božanske reči i molim, da se izvrši vtelovljenje i da se po njem dá večno življenje vsem lüdem.“

Gospod odvrne, da Marija od njega vnogo prosi, a lüdje so se malo skrbeli i delali, da izprošeno dobijo. Razjasni, da žele delati po zasluženi lüdi. Milostivna i batrivna zagovornica človečega roda odvrne: „Ne, ne odneham od svoje molbe. Četüdi je vnogo, ka prosim, ali to prosim samo od Tebe, ki si bogat v svojoj smilenosti, močen v svojih delaj i istinski v svojem obečanju. Moj oča David je pravo od Tebe i Tvoje večne Reči: „Zakuno se je Gospod i ne njemi je žao. Ti si dühovnik na veke poleg reda Melkizedekovoga.“ Ah, da pride te dühovnik, ki bo žrtev za naše rešenje. Ah, da pride! Zavolo Tvojega obečanja Ti nede žao, ar ne obečavleš nepremišleno.“

V tom prerekanji pita Bog Marijo, kak negda Davida, čida je ona? Ona odgovori: „Jaz sem hči Adamova, napravljena s tvojimi rokami, moja zgradba je pepeo i prah.“ Gospod odvrne: „Ali od dnes boš se zvala „Odebrana za mater edinorojenoga Sina božega.“

Te reči so razmili samo nebeski dühovi, Mariji je značenje ostalo tajno. Zapopadnola je samo Reč: Odebrana.

Končno je dobila obečanje, da Rešiteo naskori pride na zemlo. Zmagoslavnejša kak Jakob, se zdigne močna Devica, ar je bila bogata, puna milošče.

Te den je spoznala Marija vsa dela petoga dneva stvarjanja. Vidila je vse vode zemelske, živali v njih, živali na zemli i ftice v zraki. Spoznala je vsakšo poedino, njena svojstva i hasek.

Po kristušovej poti.

VII.

Pazimo na sebe, da se ne vkanimo.

7. Vnogi mislijo od sebe, da so goreči, pa so zaleteni.
8. Vnogi mislijo od sebe, ka so puni mojega dūha, pa delajo samo po svojoj naturi.

9. Nekaki vnogo mislijo na to, kak naj zagovarjajo svoja nakanenja, a premalo, da bi se ponižali i pobolšali.

10. Jaz sem tisti, ki vse znam, i jaz vsakomi povrnem po njegovih delaj.

11. Ne je vse jakost, ka se za takše vidi. Zato pa tisti, ki dosta guči od sebe i od svojih del, s tem odkrije, ka svoje sebične haske išče.

12. Ti pa me nasledūj i pūsti vse prazne misli.

13. Če je dūša velika i dobrega nakanenja, redkogda pretirava svoja dobra dela. Pa jih tūdi ne opūsti za vsako nikaj vredno malenkost.

14. Opazūješ drūgih slabosti? Lejko zato, da si bole ponizen? Te vznemirja, če obsodijo tisto, ka ti zagovarjaš? Lejko zato, ka boš bole delaven?

15. Se ti mrzijo nesnažne roke? Zakaj se ti pa ne mrzi zamazano srce nositi?

16. Ogovarjanje večkrat to napravi, da se priprosti spačijo i nepokorni postanejo.

17. Prle kak bi kaj spregovoro, pomisli, če ne bi bilo bolše mučati.

18. Če bi zaistino želo zmago dobroj reči, te te ne bi bolelo, če drūgi kaj dosegnejo i je zato hvalijo.

19. Zaistino ponizen človek ne obsodi drūgih i ne preiskavle, jeli so spunili svoje dužnosti ali ne, zvūn, če je njihov naprejpostavljeni.

20. Preišči ysaki svoj stopaj i boš vido, kak daleč si od pravoga kršćanstva i od tiste poti, po šteroj so apoštolje hodili.

21. Če tak rad sodiš i misliš, ka je tvoja sodba pravična, te spuni tūdi svoje dužnosti i včini vse, ka ti moja milošća telikokrat navdihava i te boš med sođniki sedo tisti den, gđa se ponizni razločijo.

VIII.

Nekaj gentivih Gospodovih reči.

1. O! Zmotnjava zmotnjav i nečimurnosti je, če misliš, da moreš delati na mojo čast, če v grehi živeš.

2. Na den moje slave mi bodo mogoče na diko dela tistoga mojega slugo, ki je prelamlao moje zapovedi?

3. Vnogi mislijo, ka zidajo, pa naopak, ravno podirajo.

4. Me bole razžali eden jedini greh tistih, ki me za Gospoda imenūjejo, kak jezerne hūdobije mojih sovražnikov.

5. Bodite popolni, kak sem jaz, pa ste pravi apoštoli, vaša dela postanejo rodovitna, i vašo apoštolsko gorečnost bodo za božo spoznali.

6. Ne misli, da si kaj hasnovitoga včino za mojo Cerkev, če ne veš s punov pravicov glasiti imenitosti moje milosti.

Če se tisti pregreši, koga celi svet za grešnika ma, je to sigurno velika nesreča za njega; nego če pa tisti spadne v greh,

Dr. Tomažič Ivan Jožef,

lavantinski knezoškof i apoštolski administrator Slovenske krajine, ki so letos posvetili šest sinov Slov. Krajine za mešnike. Goreči Marijin častilec. Vreli priporočiteo i širiteo Marijinoga Lista, da bi te prišo v vsako hišo v Slov. Krajini.

ki se drži za mojega vučenika, če se ne pobolša, škodi sebi i mojemu deli tudi.

8. Ne je to važno, če je grešnik bio nekda tisti, ki se zdaj pokori; nego to je važno, naj pretrga z grehom i se trüdi, da mojo diko razširi.

9. Pazi zato na svoje misli i prevdari svoje reči, ogibli se vsega, ka je nerednoga v tvojih želaj i hüdobnoga v tvojih delaj.

10. Znam, ka terjam od tebe; da bi konči spuno to. Moji nameni so najmre veličastni; a ti me pa ne poznaš zadosta.

11. Če ti trpiš: te jedino te jaz morem istinsko potolažiti. Si tolaženi: samo jaz ti morem zagotoviti popunost tvojega veselja.

12. Pazi na moje reči i je premišlavaj: mene vse povsedi najdeš.

13. Če dobro delaš: v mojih rečaj najdeš radost; če hūdo delaš: te pa vrastvo.

14. Moja reč je dvorezni meč: rani ali ozdravi, kak moji prijatelje potrebūjejo.

15. Ne dovoli, da bi te vznemirjale neosnovane dvojnosti. Če ne moreš zapopasti, ka se godi v tebi, odpri v globokoj poniznosti svojo dūšo; v poniznosti najdeš gor vse fisto, ka si v znanosti ne mogoē najti.

16. Trpljenje dūše dostakrat shaja od tela. Drūgoč pa te-lovno trpljenje shaja od dūše.

17. Toga ne more vsaki zarazmeti; ar sam tak določo, naj ponizne navčim na vngo takšega, ka se gizdavci poleg svoje znanosti nikdar ne bodo mogli navčiti.

18. Pravo znanost za tak veliko držim, da sem za njeni predpogoj določo poniznost. Poniznost napravi znanost za varnejšo, trdnejšo, slobodnejšo, jo očisti od zmot i od nečimurnosti raznih form.

19. Bodi ponizen: pa boš čisti, pravičen i pameten; i tvoje delo bo melo ceno i de sad rodilo.

Pozdravljen, duhovnik!

Z radostnim srcem sem smo prihiteli,
da Te v svojo sredo bi sprejeli —
noyomašnika!

Prišli sem smo Ti naproti,
da izkažemo ljubezen vso Ti,
Krista mlademu učencu,
Tebi novoposvečencu.

Pastir, je danes višji posvetil,
v službo Bogu izročil,
te, ki vse so zapustili,
za klicem božjim le sledili.

Tudi Ti si bil izvoljenec presrečni:
Bog izkazal Ti je večni
največjo vseh dobrot,
da vedno in povsod
njegov služabnik boš,
duš voditelj, sveti mož:
duhovnik vekomaj!

Kako trenutki srečni danes so zatē,
to popolno čuti Tvoje le srce,
ki v sladkosti je drhtelo,
ko je danes doživelo
prelepi dan življenja,
dan mašniškega posvečenja.

Sveti red, ki bil si ga prejel,
dūšo vso Ti je zajel.

V albo belo ves odet,
od pobožnosti prevzet
pred škofom si klečal,
ki rokē na glavo Ti je dal,
da nebeških bi darov
obilno Bog natē razlil
in svetega Duhā še blagoslov.

Čez rame štolo Ti je del,
ki sladek jarem je Njegov,
Te v mašni plašč odel,
ki ljubezni je znamenje.

Zatem bilo maziljenje je rok,
ki Boga boš v njih držal,
ko boš za žive in umrle
sveto mešo daroval.

Tvoje roke zdaj so posvečene,
v službo Bogu izročene.
Ne roké samo, ves si Ti Njegov:
duhovnik vekomaj!

Zdaj prišel si med naš,
v veselju sije Ti obraz,
saj Ti sreče duša prekipeva,
od milosti, ki jo preveva.

Deležni Tvoje sreče tudi mi
to uro zaželjeno
Ti kličemo iskreno:
Pozdravljen — vekomaj duhovnik!

Takše je duhovnikovo življenje:
Jezušovo presveto Telo z Božov Krvjov je njegovo,
a z ednim je pa tudi njegova Jezušova trnjava korona.

Pri sprejemu novomašnika.

Pozdrav iskreni Vam,
novomašnik prečastiti,
ko prihajate domov
v veselju, radosti očiti.

Po čemer hrepenelo
že dolgo Vaše je srcé,
dosegli to ste zdaj,
utešene so Vam željé.

V mašniški prelepi stan
danes bili ste sprejeti,
med Cirila in Metoda
učence daljne ste prišteti.

Za božjo čast in slavo,
za naših duš rešenje
žrtvovali boste svoje delo,
trudili se vse življenje.

Kot naš pozdrav sprejmite
skromne cvetke te,
z željo, da življenjsko pot
vedno rožice Vam naj krasé!

Pozdrav novomašniku.

Novomašnik prečastiti!
Začenjaš novo pot,
ki do smrti jo hoditi
zdaj veleva Ti Gospod.

Zdravje, moč, mladost,
vse to si Bogu dal,
daroval si mu prostost,
Ga za delež svoj izbral.

Na sebe boš pozabil,
druge v mislih le imel,
k Jezusu boš duše vabil,
zanje delal in trpel.

S krstom bodeš raj odpiral;
v spovednici duše reševal,
ko boš madeže izpiral;
z rajsko hrano jih krepčal.

Učit otroke bodeš hodil,
tešil bolnikom boš gorjé,
na pravo pot boš vodil
krščanske žene in možé.

Za svoje trude in napore
da žel obilno bi sadov,
Bog naj Ti pomore,
da svoj sveti blagoslov.

Novomašniku na pot.

Radosti srca nam drhté
na današnji krasni dan,
ki, najlepši pač zaté,
je bil težkó pričakovan.

Kar v dušah skrito smo nosili,
da nekoč bi se zgodilo,
kar vneto smo Boga prosili,
to danes bo se izpolnilo.

Še trenutkov kratkih par
in v svetišče bomo pohiteli,
tam boš stopil pred oltar,
ko zvonovi bodo Ti zapeli.

Jezusa na zemljo boš prizval,
Jagnje božje darovano
boš v rokah držal,
kar angelom ni dano.

Pri daritvi najsvetejši
z Bogom samim boš se združil;
ne moreš biti še srečnejši,
saj na veke boš Mu služil.

Ko tako boš ves Njegóv,
v mislih svojih le pri njem,
prosi ga za blagoslov
zbranim, dragim, vsem.

Iz naših src pa bo kipela
zaté goreča prošnja do nebá,
da Marija v varstvo bi Te vzela,
Kraljica bila Ti srca!

Na pot odhajaš zdaj:
Zato pa sprejmi križ,
ki Te vedno spremlja naj,
da ob njem se okrepiš!

Opomba. Te štiri pesmice so bile deklamirane pri sprejmi lno novoj meši g. Škafar Ivana.

Bože reči pri prvoj sv. meši g. Camplin Ivana

jul. 14. v Bogojini, štere je glaso g Haoko Jožef, domači plebanoš.

Dühovnik izmed lüstva izbran, je za lüstvo postavljen v to, ka Boga zadeva. Hebr. 5.

Častiti novomešnik i vsi nazoči poslušalci. Naš Zveličar Jezuš Kristuš je pravo, da iz obilnosti srca vüsta govoriyo. In to po vsoj pravici. Človek je stvorjen tak, da so reči i djanja izraz srca, i je nej lahko svojih misli i občütkov tak skriti, da se nebi na zvüna kazali.

Dragi kršćeniki! Dnes vidite pri oltari ednoga mladenca, ki je po svojih dugih študijah dovršo včenje i je za dühovnika posvečen. On je že štrti, kak sam jaz tü. Štrtokrat se ponavlja

Bogojina: CAMPLIN IVAN,
novomešnik.

veselje farnikov, kda vidijo novomešnika pri oltari, koga blagoslov ščejo prejeti. Okoli njega vidite dühovništvo zbrano pa mater, bratjo i rodbino. Spunile so se njegove žele, štere je gojio v svojem srci že od gingayih let, da bi postao Kristušov namestnik, dühovnik. Dnes ga vidimo veseloga, ar je pozabo na trüdapuno preminočnost, postao je delavec v Kristušovih goricaaj.

Dragi brat v Kristušii! Z tebom vred se veselimo tüdi mi dühovniki, ar si ovršćeni med nas, ki boš naš pomoćnik, veseli se cela fara, ar je v Tebi dobila dühovnika, ki boš düše vodo k Kristušii.

Dr. novomešnik! Velika je tvoja čast, ki si jo dobo v svetom posvečenju, velika je tudi tvoja oblast, štero si dobo. Što naj primerno i dostojno opiše dostojanstvo duhovnika? Bojim se, da vse, ka pravimo, je premalo i nepopolno. V duhovniku je naravnost boža moč, on je naravnost človek boži. Zato primerno pravi Sv. Pavel apoštol Timoteji te reči: „*Ti pa, o človek boži... drži se pravice i pobožnosti*“ (Tim. 6.) Če je po rečaj sv. Dūha duhovnik človek boži, poglejmo, ka napravi duhovnika za človeka božega. Odgovarjam, da je duhovnik zaistino boži, da je njegova čast i valava nadnaravna, nadčloveča, tomi je zrok ona moč, pravica ino oblast, štero njemi je Bog ednok za vsikdar izročo v sv. posvečenju. Kak velika je postala njegova oblast, kda je od pūšpeka posvečen! Pri posvečenju je dobo oblast do presv. Olt. Svestva, do daritve nove zaveze. Kda so njemi pravili pūšpek: „*Sprejmi oblast darivati Bogi daritev za žive i mrtve v imeni Gospodovom* (Pontif.), te je postao poslanec boži, ki ma pravico govoriti pred ljudstvom, te je postao delivec božih milosti, posebno svestva sv. pokore, kda je slišo pūšpekove reči: „*Sprejmi sv. Dūha, šterim odpustiš grehe, so njim odpūšćeni in šterim je zadržiš, so njim zadržani*.“

Pa poglejmo oblast duhovnikovo malo bliže. Duhovnik in daritev sta tesno združeni; kde nega duhovnika, nega tudi daritve, in kde nega daritve, nega tudi duhovnika. Potrebo duhovnika in daritve so čutili lūdje že od tistoga časa, kak so na zemli. Vsaki človek mora spoznati neko višje bitje nad seбом; posebno spoznava to kršćenik, ki večkrat pravi: „Verjem v Bogi Oči, vsemogoćem stvoriteli nebe in zemle.“

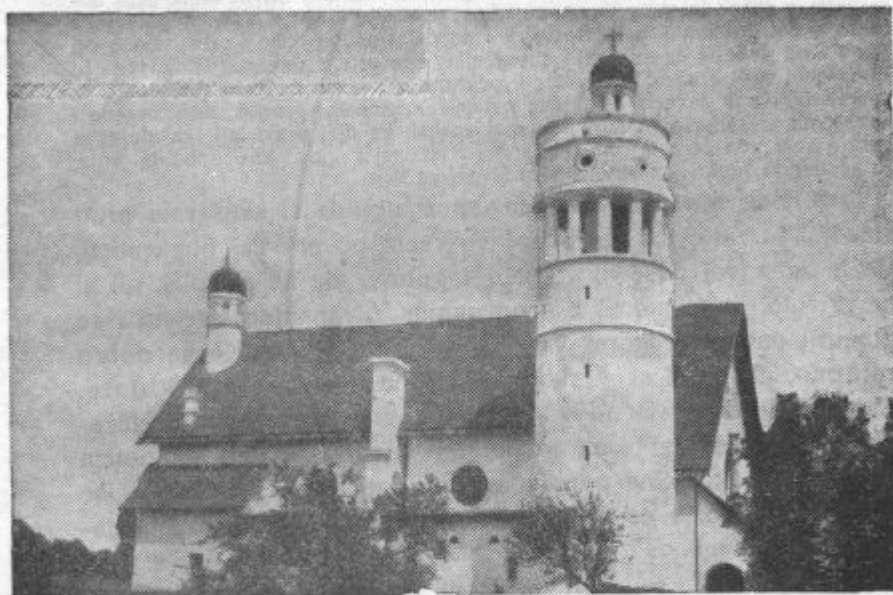
Daritve v starom zakoni so bile samo predpoda nove zaveze, in potolažile so ga nej za greh, ki je razžalenje neskonćnoga Boga. Potrebno je bilo drugoga duhovnika, druge daritve, na štero se je Gospod Bog milostno zgledno. Te — pravi duhovnik, ta daritev je Bog ino človek, naš Gospod Ježuš Kristuš. On je pravi zastopnik pri nebeskom Oči, on je potolažo srd boži i zadostio pravićnosti božoj za naše grehe. „V njem mam odręenje, po njegovoj krvi odpūšćenje grehov.“ (Kološ. 1.)

2. Pa duhovnik je tudi poslanec boži. On oznanjuje nezmoćliv navuk Kristušov. „Kak je Oča mene poslao, tak pošlem jaz vas (Jan. 20.). On je postavljen za vućitela lūstva: „Ite i vćite vse narode.“ (Mat. 28.) On nastopi v imeni božem kak voditeo vsakoga spola, starosti i stana; on oznanjuje navuk Kristušov mladim, starim, pravićnim ino grešnikom, siromakom ino bogatašom. Te navuk je spremeniio lice zemle, brez šteroga nega zvelićanja. I ti kršćenik ga moreš poslušati, vežejo te grozilne reči Kristušove: „Što vas poslušā, mene poslušā, in što vas zanićava, mene znićava“. (Luk. 10.) Oh kolika je tvoja čast, duhovnik, ki si poslanec boži!

3. Da duhovnik s predganjom priplavlja milosti božoj pot v naša srca, to je še nej vse, on je tudi delivec milosti v

švestvāj. Oh to je veliko. Zato drži sv. apoštol Pavel za posebno čast, ka je dūhovnik, kda piše Korinčanom: „*Tak nas poštljite, kak slūžabnike Kristušove i delivce božih skrivnosti*“. (I. Kor. 11). S tem nas je Bog visoko povzdigno, da nam je izročō klūče nebeskogo kralstva. Oh dūhovniki, što vam je ednak? Nej svetni vladar, nej angeli, niti nej Mati boža.

III. Dragi novomešnik! Nemo te dale mūdio. Spunile so se ti žele. Dnes darūješ prvokrat Bogi aldov. Prosim te, spomni

Bogojina: farna cerkev, krasno delo arhitekta g. Plečnika.

se z tvojega preminočega očo, ki bi rad vido tebe dnes pri oltari, a ga nej med nami. Spomeni se tvoje drage matere, ki je dosta trpela za tebe, žrtvovala mnogo, naj Ti dosegneš svoj cio. I dnes od veselja kipi njeno srce. Spomni se tvoje bratje, sestre, rodbine, ki delijo tvoje veselje. Spomni se z tvojega preminočega plebanoša, ki te je bodrio i ti pomagao, da si dnes tū pri oltari Gospodovom. Spomni se z nas vseh v tvojih molitvah, i se drži „pravice i pobožnosti“, da zveličaš sebe i mnogo dūš pripelaš k Kristuši. Amen.

Kažipot za pobožne duše.

II. Skušavanja.

8. Naš svetec — sy. Frančišek — je s sledečimi reči batrivalo nekoga, ki je grozno trpo pod težov „zakona kotrig“. „Bodi srčna, draga duša! Z globokim zavüpanjom v Jezusa Kristuša ti pravim to! Srčna bodi! Dokeč z gotovostjov — čeravno brez notrašnjega čütenja, — lahko pravimo: Jezus naj živé! — tečas se nam nikaj ne trbe bojati. Ne pravi, ka te reči ne moreš spregovoriti, k večjemi brez vsega čütenja, moči i srčnosti, samo nekaj po sili. Moj Bog! ta sveta sila je tista, štera nebo obvlada. To je znamenje, ka je sovražnik že vse zavzeo v gradi naše duše, samo čuvajnice ne, štera je nepremagljiva, neporüšljiva, štera samo po našoj lastnoj krivdi more priti sovražniki v roke; te stolp je naša prosta vola, štera opazi vsikdar gledajoče Bože oko i prebiva v najnotrašnjem i najviššem deli duše i zavisi samo od Boga i od sebe. I če se vdajo sovražniki vse ostale zmožnosti duše, ta je sama-sebi svoj gospod i privolenje odkloni. Duša se pa zato razžalosti, ar sovražnik, da je zavzeo vse njene ostale zmožnosti, grozen krič zažene i strahovito zmešnjavo povzroči. Komaj zasliši, ka njej pravi ali ka dela ta gornja vola; da čeravno ma ta čistejši i močnejši glas, kak spodnja vola, jo vendar ta prekriči z strašnim nadüvanjom.“

9. Bog ti večkrat ne da spoznati, da si skušavam proti stano, i to zato, naj se ravnaš vu vsem po pravilaj bogavnosti. Če te zato tvoj duševni voditeo zagotovi, da ne privoliš, ali si ne privolo, to te moreš z neomajanim zavüpanjom vervati i se pomiriti pa odbiti moreš vsaki strah, ka te je mogoče ne dobro zarazmo, ali da si se v svojih rečaj ne žadosta jasno izrazo. T: kša bojazen shaja od vraga, z šterov te šče oropati zaslužénja pokorščine. Če bi na to bojazen mogli kaj dati, — potem bi postala pokorščina popolnoma nemogoča, kak smo že više povedali i te bi v osebi duhovnoga voditela več ne častili namestnika Božega.

Sonce moje...

Mračna, žalostna
mimo gre jesen,
bridko pusta
kot moreči sen.

Nad praznoto sivo
plava črn oblak,
in očem zakriva
sončni sij gorak.

Nebo, nebo,
zakaj si se zakrilo,
z oblaki zlato
sonce zagrnilo?

Ah, v duši moji
ognja, luči ni...
Srce v bolestni
mi otožnosti drhti.

Kot oblaki težki
plazijo se dvomi,
mar srce v bolesti
se vtopilo bo mi?

Bog, ti sonce moje,
daj, posveti,
daj, da z dušo vso
Te smem objeti!

Slavomir,

Bože reči pri prvaj sv. meši g. Zelko Ivana

Jul. 14. v Črensovcih, štere jeglaso g. Bakan Štefan, pleb. z Lendave

„Nejste vi mene zvolili, nego sem jaz vas zvolio, da pojdete i obrodite sad i vaš sad ostane“. (Jan. 15. 16.)

Dragi novomešnik!

I dragi verniki!

Gospod Jezuš Kristuš je po sklepi bože previdnosti med nami preživo 33 let svojega zemelskoga življenja. Ali zdaj ga nega več med nami. Konec njegovoga zemelskoga življenja je njegovo odičeno vnebozastopenje. „Idem k svojemi oči i k vašemi oči...“ (Jan. 16. 18.)

Vendar je Gospod svojih ovc, svojega lüstva ne zapüsto, ar je ob svojem odhodi oblübo i zagotovio: „Jaz sem z vami vse dni do konca sveta...“ (Mt. 28.)

To svojo slovesno oblübo je Gospod spuno; i spuno jo je na dva skrivnostna načina. Na ednoj strani med nami živi naprej, nevidno i neslišno, skrivnostno, vendar osebno s telom i düšov, s svojim božanstvom i človečanstvom v najsvetejšem Oltarskom Svestvi, na drugoj strani pa med nami živi vidno i pa slišno, a ne osebno, nego v osebah drugih, v osebi dühovnikov, svojih namestnikov. V ustanovi kat. dühovništva živi Kristuš, i dela i nadalüje svoje bože delo za odrešenje i zveličanje človečih düš. Kdešteč je kat. dühovnik na sveti, tam Kristuš živi, se nadalüje njegovo delo, se glasi njegov navuk, valajo njegove zapovedi, i rosijo njegove obilne milosti...

Dnesdén ešče Gospod ravnotak zbira okoli sebe nedužno deco, je boža i blagoslavla, kak je to delao pred 1935 letami. Zbira lüstvo, narode i je vči, kak je zberao nekoč v cerkvi, pri galilejskom morji, na gori, ali pri Jakobovem stüdenci. Pregarja svojega neprijatela, greh i vse njegove hlapce i pomagače, kak je negda farizeje i pismoznance. Tolaži žalostne, pohaja bolnike, podpira vmirajoče. Išče zgüblene ovce, zdigava Magdalene iz globočine nečistosti, spreobrača Nikodeme, Zaheje i Dizme na vešalaj. Ali menjka samo edna črtica Kristušovoga življenja...? Vse se spunjava i zvršava: Kristuš naprej živi i dela v svojih namestnikaj... Zato po pravici pravi Gospod: „Ne ste vi mené zvolili, nego sem jaz zvolio vas i postavio, da pojdete i obrodite sad i vaš sad ostane...“ To je: Jezuš Kristuš si je postavio namestnike i naslednike! *Vsaki kat. dühovnik je v istini namestnik samoga Gospoda Jezüša Kristüša. Je alter Christus, drugi Kristuš s svojim življenjom i svojim delovanjom.*

Dragi verniki! Dühovnik je namestnik Jezüša Kristüša, to nam kaže reč boža i to nam svedoči dühovniška služba sama. I tevi dve resnici vam želem razložiti ob danešnjoj slovestnoj priliki, ka bodete meli pravo mišljenje (pojem) od kat. dühovnika i dühovništva.

a) „Jaz sem vas izvolil, da pojedete i obrodite sad . . .“ Gospod je svojo odsotnost štel nadomestiti na sveti i nadomesto jo je tak, ka si je zbral i postavil namestnike v svojih apoštolaj i duhovnikaj. Na te način je štel, ka med nami ostane i dela za nemrtelne duše. Zato se popolnoma istoveti s svojimi namestniki. Za brate, za prijatele, za tovariše je imenuje, ar so po Jezušovom nakanenji i voli to postanoli. Med nje porazdeli vse svoje pravice, oblast; vso polnomočnost svojega božega poslanstva prinese na svoje namestnike — duhovnike.

Njim zroči svoje bože poslanstvo: „Kak je mene oča poslao, tak pošilam jaz vas. Pojdite i učite vse narode i krščavajte je v imeni Očé, i Šiná, i Dúha Svetoga. Učite je spunjavati vse, kašteč sem vam zapovedao. Oznanujte evangelij vsakoj stvarí.“

Od Boga, v božem imeni ste poslani.

Njim zroči svojo oblast: oblast spreminjati kruh i vino v njegovo sv. Telo i Krv. „To delajte na moj spomin!“ Oblast odpuščati grehe: „Prejmite sv. Dúhá, kim grehe odpustite, so njim odpuščeni, kim je zadržite, so njim zadržani“.

Njim zroči svoj ugled: „Što vas poslušá, mene poslušá, što vas zaničava, mene zaničava, što pa mene zaničava, zaničava onoga, ki me je poslao“.

Njim zroči svoje trpljenje: „Če so mene preganjali, bodo túdi vas. Ne je vekši vučenec od vučenika. Če so družinskoga oča za Bezebuba držali, kelko bole njegovo familijo. — Što

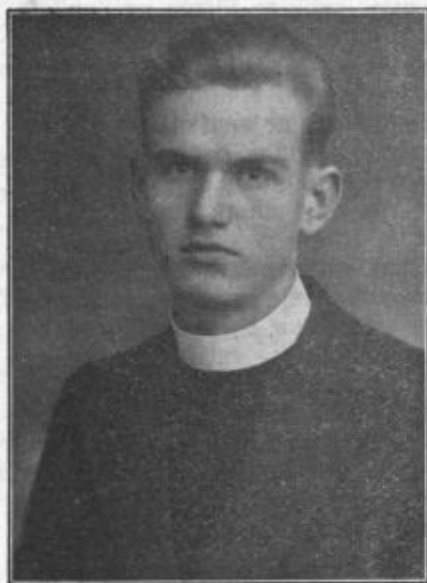
šče za menov priti, naj zataji sebe, vzeme svoj križ i hodi za menov“.

Ž njimi deli svoje uspehe, sad dela i trpljenja: „Če so obdržali moje reči, bodo túdi vaše!“

Ž njimi si deli svojo večno slavo i zmago: „Idem i vam pripravim prebivališče. Kde sem jaz, ščem, ka je túdi tam moj služabnik“.

Njim da svoj naziv, naslov: „Jaz sem pot, pravica i življenje“. — „Jaz sem svetlost sveta . . .“ Túdi njegovi duhovniki: „Vi ste svetlost sveta, vi ste sol zemle . . . Dobri pasterje“ itd.

V vsakom pogledi: ka sem jaz, to ste vi. V vsem so po

Črenšovci: ZELKO IVAN,
novomešnik.

pravici boži namestniki, ar v vsem nadomestüjejo samoga gospoda Jezusa Kristuša!

Iz toga vidite veliko dostojanstvo kat. dühovnika, kak velka je njegova oblast, kak obsežne so njegove pravice, kak zvišeni je dühovniški stan. Iz toga vidite ka i kelko je Bog zročö näšemi novomi mešniki, ka ga je odebrao i postavö za svojega namestnika! Kak velko lübvav skazüje Gospod Jezus Kristuš v prvom pogledi njemi, njegovoj družini, rodbini, celöj našöj Slovenskoj Krajini, kda si med nami zbere i postavla apoštole, misijonare i dühovnike. Če svet zametavle i preganja naš sirmaški narod, nas gor prime Bog, kda si je letos 8 sinov odebrao za svojo sv. slüžbo. To delo je pred Bogom vekše, kak postavlati ministre, ali devati krale i cesare. Dühovnik Kristušov biti je več, je imenitnejše pozvanje v vsakom pogledi.

Črensovci: farna cerkev.

Zato se radüj ti prečastiti novomešnik i vi domači i mi vsi se radüjmo nad milostjov, ki ti je dana s sv. mešniškom posvečenjom. „Po božöj milosti si, ka si i glej, da bože v tebi ne bo brezplodno“, kak nas opomina sv. apoštol Pavel.

b) „Da pojđete i obrodite sad i da vaš sad ostane . . .“ Da je dühovnik Jezušov namestnik, to nam kaže i to zahteva njegova sv. slüžba. Vsa dühovniška slüžba se nanaša deloma na Gospoda Jezusa Kristuša v Oltarskom Svestvi, deloma pa na njegovo skrivnostno telo, na sv. Matercerkev, na Kristušove vernike.

1. Dühovnik živi i mora živeti v prvom redi samo za Jezusa v Oltarskom Svestvi. Zato se glavno opravilo dühovniške slüžbe nanaša na Najsvetejše, na sv. mešo. To je prvo i glavno opravilo vsakoga dühovnika: sv. daritev, ar po njej se davle Bogi vsa čast i dika, hvala i molba, vse zadošćenje i se zračajo ž njov vse prošnje.

Oltarsko Svestvo je živi spomin Gospoda Jezusa Kristuša. „To delajte na moj spomin . . .“ Kak lejko, kak naglo bi pozabili na Gospoda Jezusa Kristuša brez Oltarskega Svestva; ravnotak, kak pozabimo s časom na vse, ka je na etom sveti. Kralovje i cesarje odidejo i njihov spomin obledi i se zbriše . . . Kristušov spomin pa je živ, nezbrisliv i nepozabliv, je večēn. I to zavolo Oltarskoga Svestva, kde on živi svoje skrivnostno bože i človeče življenje.

Dühovnik je posvečevalec te skrivnosti. On je čuvar tabernakla; on nese Jezusa k betežnikom za popotnico v večnost; on ga nese k obhajilnomi stoli za hrano večnoga življenja; on je tihi i skriti častilec od rane do pozne vüre večerne Ave Marije; on je nosilec Najsvetejšega ob slovesnom pohodi telovske i vüzemske procesije; on ga postavi na zemelski tron v znamenje molbe; on je uradni oskrbnik Oltarskoga Svestva, tak da brez dühovnika nega Najsvetejšega Olt. Svestva.

Še več! I če bi se kda spozabo dühovnik, ka je dühovnik i ka je namestnik Jezusa samoga, je Oltarsko Svestvo tisto, ki ga prvo opomina na njegovo pozvanje i odebranje, ve pri oltari začenja i dokončava svoj den, svoje delo i celo svoje življenje!

2. Če je pa dühovnik ne zaposlen okoli Najsvetejšega, pa mora misliti na Jezušovo skrivnostno telo, na njegove vernike, na sv. Cerkev. Ve je vsebina njegovoga življenja skrb za ovce Gospodove . . .

Zato ga pot od oltara naravnost pela v spovednico. Redko je mesto, štero bi ga bole živo spominalo, ka je Jezušov namestnik, kak ravno spovedarnica. Tü se zaveda v istini božega namestništva: V božem imeni sede i poslušša, vči, opomina, prosi i zapovedavle; sodi, odveže ali neodveže . . . Spokornik sam ga na to opomina: Spovedavam se Bogi i Vam dühovoi oča, boži namestnik . . . ; vsi vednako, mlado i staro, mož i žena. Vsi priznavajo v živoj veri, ka je te človek, ki v spovedarnico stopi, več, kak navaden človek . . .

I če ga od oltara pot pela na predganico i tam začne glasisi reč božo, v čidom imeni dela to? Jeli v svojem imeni, jeli svojo modrost razklada, ali sam od sebe hvali i graja lüstvo bože? Ali ne govori njemi Gospod: „Včite vse narode i je krščavajte . . .“ Ali ga ne poslušajo zato, ar je zapisano: „Što vas poslušša, mene poslušša, što vas zaničava, mene zaničava?“ Ali ga ne bogajo zato, ar je zapisano: „Blažēni so, ki reč božo poslušajo i jo obdržijo?“ . . . Da, i samo zato . . .

I kdekoli se pojavi kat. dühovnik zvün svoje slüžbe, ali ne izžareva povsedi iz sebe: „Tu es sacerdos in aeternum, ti si dühovnik na veke?“ Odked telko poštüvanja, zavüpanja, lübbavi do kat. dühovnika, če ne iz jasne zavesti i prepričanja: Boži namestnik nam je! Ali ne čüti krščansko lüstvo: „Što ednoga izmed njih sprejme, mene sprejme?!“ . . . Mt. 10. 40.

Če pa duhovnik nadomestuje pri lüstvi Gospoda Jezüša Kristuša samoga, kelka milost je to za lüstvo i kak bi moglo kršćansko lüstvo za to božo dobroto Bogi biti zahvalno. Edna največša milost za narod je to, ka njemi Bog pošila vučitele, vodnike večnoga življenja. Zato dnes, kda vidimo ednoga novoga mešnika med sehom, ki nam je od Boga poslani, oživimo v sebi tisto pošćivanje i lübv, ki smo jo božemi namešniki dužni i tisto zahvalo Bogi, štero smo dužni za to velko dobroto.

* * *

Dragi verniki! Duhovnik je odebrani i poslani od Kristuša, da njega nadomestuje v vsem. Dragi novomešnik! To je tvoja zvišena naloga na etom sveti, ka nadomestuješ Kristuša v vsem!

Črensovci: KRESLIN IGNAC,
salezijanski misijonarček iz G.
Bistrice, dela tri leta v državi
Columbija, v Jüžnoj Ameriki.

To čaka od tebe Bog i to čaka od tebe naš narod i sv. Maticekerkev, ka njemi nadomestuješ Kristuša. Zato nadomestuj božemi lüstvi Gospoda; nadomestuj njemi Jezüšovo sveto življenje s svojim svetim življenjom, njegovo pobožnost i gorečnost s svojov; njegovo poniznost i čistost s svojov poniznostjov i svojim devištvom itd. I če bi svet kaj drugo rad meo iz tebe i od tebe, političnoga gonjača ali gledališkoga komedijaša, ali kakšegašteč dresača, spomni se, da si alter Christus, drugi Kristuš!

Ravnotak Vi, dragi verniki, ne dajte si pokvariti svojega mišljenja i osvedočenja od kat. duhovništva i katoličanskoga duhovnika, ki vam je namešnik Kristušov.

V tom je vse naše dostojanstvo, vsa naša moč i oblast!
Amen. —

Nova sv. meša v Soboti.

Isti den, kak v Črensovcih i v Bogojini, je bila tudi v Soboti nova sv. meša, to je 14. julija. Služo jo je g. Škraban Janoš iz Kroga. Bože reči njemi je glas o g. Šoštarec Alojz, kaplan v Turnišči. Predmet njegove predge je bio: trpljenje v duhovniškom pozvanji, v duhovniškoj službi. Radi bi v celoti objavili mladoga gospoda kaplana, našega rojaka predgo, pa na večkratno prošnjo smo je ne mogli dobiti. Zato naj nam odpustijo, dragi naročniki, če ne smo mogli njihove žele i prošnje spuniti.

Sobota: ŠKRABAN JANOŠ, novomešnik, iz Kroga.

Sobota: Farna cerkev.

Gospod novomešnik je dobo pri Gradi, na našem lepom Goričkom kaplansko službo. Molimo, naj ga Marija vodi, da de hodo po njenih stopnjaj i yodo naše dobro, a siromaško i vnogim nevarnostim izpostavleno ljudstvo.

„Nikaj drugo ne želem, kak naj pobazijo na mene. Ne želem zaničavanja i zasramüvanja, to bi bilo za „peščeno zrno“ prečastno, kajti što bi peščeno zrno zaničavao, bi mislo na nje. Jaz pa ščem biti pozablana.“ (Sv. Jezušova Trezika).

Mučenik cerkvene edinosti.

(Sir Thomas More — svetnik. 1535—1935)

II.

Ar je bio Henrikov prvi zakon s Katarinov valani, pravi, njemi je papa odločno odgovoro, da *ne*. Toga nemre i nesmi napraviti! To je Henrika jako razdražilo. Postano je drugi, angleški Neron. Besno je začno sovražiti svetoga Očo. Začno je preganjati i moriti domače püšpeke i dühovnike. Mreti je mogeo tüdi kardinal Volvey. To je bio začetek krvavoga preganjanja, šteroga so mogli katoličanci na Angleškom pretrpeti zavolo svojega katoličanskoga osvedočenja.

Kak so delali v Nemčiji polüteranjeni knezi, tak je začno delati v Angliji krao Henrik VIII.: cerkvi je jemao vkrej njeno imanje. Začno je tüdi misliti na to, kak bi odtrgao celo Anglijo od Rima i se sam postavo za največkšega glavara cerkve na Angleškom. Šatanska miseo. Kama človeka pripela razvüzdanoš!

Krao je šteo pridobiti na svojo stran tüdi dühojščino, plemstvo i velikaše. Tej bi njemi naj pomagali pri odcepitvi Anglije od Rima, od papo. Najbole se je pa trüdo, da pridobi za te svoje namene svojega velkoga kanclera Tomaža More-a. Dobro je naime krao znao, da ma Tomaž jako velki ugled v Angliji. Pa zaman! Tomaž je od toga nikaj ne šteo čüti. Odločno se je postavo proti kralovim nizkim namenom. Ne se je dao pregučati, da bi brano, zagovarjao kralove zablode i da bi priznao krala za cerkvenoga poglavara v Angliji.

Vernost svetomi Oči je bilo Tomaži nekaj svetoga i velkoga. Proso je zato krala, naj ga raj odpüsti iz slüžbe. I to se je zgodilo leta 1532. Tomaž je odišeo na svoj dom i tü živo sam z svojov družinov i svojimi knjigami. A krao njemi je nikak ne mogeo pozabiti toga, da se njemi je tak odločno proti postavo. Začno ga je sovražiti. Šče bole ga je pa začnola sovražiti Ana Boleyn. Ar je Tomaž ne šteo biti poleg pri kronanji Ane Boleyn, je bio obsojeni zavolo veleizdajajstva. Zgrabili so ga i zaprli v vozo v Toweri. Ravnali i delali so ž njim kak z največkšim hüdodelnikom. Vzeli so njemi šče celó edino tolažbo v tej težkij časaj voze — knige. Trinajst mesecov strašnoga trpljenja v vozi je ne moglo zrüšiti njegove značajnosti. Ne se je bojšao tüdi tü obsojati kralovo nečloveče delo.

Meseca novembra 1534. je bio v parlamentü sprejeti zakon, po šterom je krao edini poglavar cerkve v Angliji. Včasi so zahtevali od Tomaža, naj prizna te zakon. Odločno je odgovoro: *ne!* Nesmi delati proti düšnojvesti i tak pogübiti svojo düšo. Vsi, tüdi Tomažovi prijatelje, so ga prosili, naj se vda i prizna te zakon parlamenta. Zaman! Žena ga je prosila, da naj poslüne krala i si reši življenje zavolo dece. On jo je pitao:

„Kelko let misliš, bi šče mogeo jaz živeti?“ —

„Več kak dvajsti“ — njemi pravi ona.

„Oh, draga žena, ti ščeš, da za dvajsti let naj jaz zgüim celo večnost!“

Dne 1. julija 1535 so ga znova pripelali pred sod. Zavolo stanovitnosti je bio obsojeni na smrt. Eden den pred vsmrtnijov njemi je krao poslao glas, da ga pomilosti, či prizna angleško cerkev i njega za njenoga poglavara. Tomaž je to ponüdbo odločno odklono. Morao je na morišče. Ponosno i odločno, kak prvi krščanski mantrniki, je stopao Tomaž na morišče v smrt za svojo vero. Lüdstvo je jokalo, kda je gledalo, kak ide v smrt najbolši sin domovine, pravičen i nedužen. Pun krščanske lübenzi je tolažo Tomaž tiste, ki so jokali za njim. Najgenlivejši pa je bio tisti hip, kda sta njemi prišla naproti sin i najmlajša hči Margareta. Sin se je okleno njegovih nog, a hči se je obesila na očin šinjek i čüli so se žalostni vzkliki: „Oča! oča moj . . .“ Hči je omedlela i mogli so jo odnesti v hišo. To srečanje je bilo za njenoga očo mogoče bole težko kak sama smrt. A Tomaž je opro svoje oči v raspelo i od Njega je dobivao moč!

Kda je prišeo na morišče, je začno moliti psalm: „Vsmili se me, o Bog . . .“ i izročó svojo düšo Tistomi, za šteroga je živo i za šteroga zdaj merje. Samomi krvniki so trepetale roke i noge od genjenja, kda je gledao vse to. Tomaž je izjavo, da vmerje za katoličansko vero, za sveto apoštolsko i rimsko Cerkev, da da svoje življenje za prvenstvo Petrovo. Začüo se je glasen jok, krvnik je zamajno s sabloy i glava je odletela od tela. Bilo je to dne 6. julija 1535. ob 9 vüri zajtra.

Eden od najveksih sinov Angleške je mro za katoličansko vero. Mož globoke vere, do smrti vdan Cerkvi i svetomi Oči.

Leon XIII. ga je leta 1886. proglaso za blaženoga, a zdaj vladajoči papa Pij XI. ga je proglaso dne 21. aprila letos za svetoga.

Sveti Tomaž More, izprosi našemi katoličanskomi narodi velikih boritelov, da po želi svetoga Očo obnovijo naš narod v Kristuši i ga tak pripelajo k srečnejšoj prišestnosti!

Skušnja.

Kakor Parsival
ujet v premnoge mreže . . .
— Sam satan je na preži stal! —
Ah, kak to reže. —

Kak žgó ti pogledi mladenk mamljivih, zapeljivih! — Oh, Mati, odvedi me k Sinu Trpinu!	Naj lije na mene Njegova Rešnja Kri, naj zlega prežene, srće napojil!
---	--

Že so valovi splalmeli,
vihar je nehal, —
ob vhodu k nebeški deželi
mornar je pristal!

Bože reči pri novoj sv. meši g. Kolenc Ivana z Gomilic, julija 21. v Turnišči, štere je glaso brat novomešnika, g. Kolenc Franc, tajnik kat. akcije v Maribori.

Dühovnik odpira nebo.

Kda je šo Jezuš na cvetno nedelo v Jeruzalem i ga je sprevalalä velika vnožina, ki je razprestirala na pot svoja oblačila in metala pred njega palmine veje pa vzkrikala: Hozana Sini Davidovomi! Blágosloven, ki pride v imeni Gospodovom! — so se farizeji i pismarje — Jezušovi nasprotniki — razsrdili i so ga pitali: „Čüješ, ka pravijo?“ Jezuš jih je zavrno rekoč: „Ja! Ali ste ne nikdar čteli: Iz vüst dece i dojenčkov si sebi pripravo hvalo?“ Mat. 21, 16.

Turnišče : KOLENC IVAN, novomešnik,
z Gomilic.

Če bi dnes šo po cesti proti cerkvi kakši brezbožnik i bi vido slavaloke, vence, veje, rože in veliko vnožino, ki je sprevalala novomešnika v cerkev, bi se mogoče stavo i pitao novomešnika: „Ali ne vidiš i čüješ, ka lüdje delajo? Ali dopüstiš, da te tak častijo?“ Novomešnik bi se lahko nasmehno i odgovoro brezbožniki: „Ne znemirjajte se! Ta čest ne ide meni, nego Kristuši, mešniškomi stani, šteroga je on nastavo. Kristuši i mešniškomi stani smo pa dužni skazüvati najvejšo čast.“

Zbrali smo se, da bi bili navzoči pri novoj meši i da bi dobili novomešniški blagoslov. Pri toj priliki bomo premišlivali od duhovnikove najvekše časti.

*

Svet misli, da so na zemli najvekši gospodje casarje i kralovje. Majo zlate prestole, zlate krone, bogastvo, čast, veliko moč. Na njüvo reč jezери i milijoni vtihnejo. Pred njüvov močjov jezeri i milijoni trepečejo. Njüve zapovedi jezeri i milijoni spunjavejo. Slavni so krali i casari, a vekšo čast, kak najmogočnejši casar i krao, je dobo od Boga duhovnik. Nema toti zlate krone, ne bogastva, ne mogočne vojske, a ma drügo, ka je jezero i je-

Turnišče : Farna cerkev.

zerokrat več vredno. Ma ključ, s šerim odpira nebesa. Odpira jih: a) kak mešnik; b) kak spovednik.

a) Duhovnik — mešnik.

Ka je sveta meša? Ponavljanje zadnje večerje i Jezušove daritve na križi. Pri zadnji večerji je Jezuš vzeo v roke krüh, ga je blagoslovo, razdelo i pravo: „To je moje telo.“ Potem je vzeo v roke kelih z vinom, ga je blagoslovo, dao apoštolom i i je pravo: „To je moja krv“. Nazadnje pa je naročo apoštolom: „To delajte v moj spomin!“

Apoštolje so s strahom poslušali Jezušove reči. S trepetom so vzeli v roke v Jezušovo Telo spremenji krüh in kelih z Jezu-

šovov Krvjov. S strahom i trepetom so spunjavali njegovo naročilo: „To delajte na moj spomin!“, ar so znali, da se na njüvo reč dogaja največša čüda.

To, ka je včino Jezuš pri zadnjoj večerji i ka so apoštolje činili po njegovom vnebohodi, to dela vsaki dühovnik pri sve-toj meši.

Pri svetoj meši dela dühovnik največši čüdež na sveti. Na njegove reči: „To je moje Telo“, „To je moja Krv“, štere zgovori v Jezušovom imeni, se odprejo nebesa i sam Sin boži, Jezuš Kristuš, zapüsti nebeski prestol i se skrije pod podobo krüha i vina na oltari.

Turnišče: RADOHA JOŽEF,
salezijanec, iz Nedelice, goreči apoštol za
misijonsko delo.

Takše oblasti nemajo ne cesarje, ne kralovje. Niti angelje je nemajo, niti je nema Mati boža Marija. Majo jo samo dühovniki. Samo na njüvo reč se odpira nebo den za dnevom i prihaja Sin boži na oltare i se tak poniža, da se skrije pod podobo male hoštije i navadnoga vina.

Dragi verniki, če to pomislimo, ali ne bomo vzkriknoli: O, dühovnik, velka je tvoja čest i oblast, vekša kak čest i moč vladarov vsega sveta!

b) Dühovnik — spovednik.

Ste čüli zgodbo od smilenoga Samarijana? Popotnik je prišeo v roke razbojnikom, ki so ga oropali i napol mrtvoga püstili kre ceste. Mimo je prišeo Samarijan. Pomilüvao je ranjenca. Izprao njemi je rane, jih z oljom namazao, naložo ranjenca na svoje živinče in ga spravo v krčmo. Tam je naročo krčmari, naj skrbi za njega.

Velko dobro delo je včino te Samarijan. Življenje je rešo nesrečnomi ranjenci. A več, kak smileni Samarijan, je duhovnik.

Če bi kraj ceste ležao največji grešnik na sveti: morilec, preklinjevalec, tolvaj, nečistnik, v zadnjih zdihlajaj ino bi se rad rešo svojih grehov i dobo odpuščenje, što bi ga mogeo rešiti i njemi dati odvezo? Pravimo, da bi prišeo mimo najmogočnejši krao i bi ga grešnik proso: „Pomagaj mi! Odpusti mi grehe!“ Krao bi mogao odgovoriti: „Nemrem ti pomagati, nemam pravice odpuščati grehe!“ Mimo bi prišeo angeo. Tudi njega bi sirmaški grešnik proso, naj njemi pomaga i njemi odpusti grehe, pa bi tudi angeo morao odgovoriti, da nema takše oblasti.

Turnišče: DOMINKO ŠTEFAN,
misijonarček iz Gomilic, salezijanec,
dela edno leto v Tunisi, v Afriki.

I če bi mimo prišla sama nebeska Mati Marija i bi jo grešnik s pozdignjenimi rokami proso: „Smilena Mati, smiluj se mi! Pomagaj mi, odveži mi grehe, potišaj mi dušno vest!“ bi tudi ona morala odvrniti: „Sirmaški sin, nemrem ti odvezati grehov! Samo prosim lahko za tebe smilenje pri svojem božem Sini!“ Če pa bi prišeo mimo katoličanski duhovnik, četudi samo najsirmaškejši kaplan, pa bi grešnik njega proso, naj ga reši dušnega trpljenja i njemi naj da odvezo od grehov, bi duhovnik smeo zgovoriti reči, štere je Jezuš sam zgovarjao nad grešniki: „Zavupaj sin, odpuščeni so ti grehi“. On bi mogeo včiniti to, ka ne bi mogeo niti krao, niti angeo, niti Marija. Smeo bi zdignoti nad grešnikom roko i zgovoriti nad njim reči: „Odvežem te tvojih grehov v imeni Oče i Sina i Dūha Svetoga. Amen!“ I na te duhovnikove reči bi se zgodo nad grešnikom čudež. Zbrisani bi bili njegovi grehi. Nebo bi se njemi odprlo i če bi vmro v tistom hipi, bi bio rešen večne kaštige. Duhovnik pa ne bi odpro

nebes duši samo toga grešnikā, nego je odpre vsakoj duši, šterō v svetoj spovedi očisti vseh grehov.

Ali ne vzkriknemo znova, da ne na sveti krala i casara, ki bi meo takšo moč i oblast, kak jo ma dūhovnik — spovednik. Z odvezov, štero dava grešnikom, odpira dūšam nebo.

*

Pred 27 leti se je narodo deček. Jokao je kak drūga deca i se smejao kak drūga deca i tūdi raseo kak drūga deca. Naednok je prišla nesreča. Spadno je v vrelo vapno. Što ga je vido vsega požganoga, je pravo: „Dnes - vūtro do njemi zvonili“. Bog je inači skončao. Deček je ozdravo. Prišlo je dvanajsto leto. Domači so njemi pravili, naj ide v gimnazijo. Ne je šteo. Črevlar je šteo postati. Bog je pa inači obrno. Kda je že znoo zabiti podplate na črevle, je dobo veselje do včjenja i je odišeo v gimnazijo. Naskori potom je prišla drūga nesreča. Dijak je zbetežao. Pa so pravili: „Nede dugo, ka njemi bodo zvonili“. Bog je pravo: „Ne!“ Dijak je ozdravo. Dokončao je gimnazijo, dokončao štiri leta bogoslovja i dnes ga vidimo tū pred oltarom kak novomešnika.

Dragi brat! Dnes se obrvim zgodi čūdež na tvoje reči. Obrvim se odpre nebo i pride na oltar Sin boži pod podobo hoštije i vina. Pri toj priliki naj dve čūstvi prevzemeta tvoje srce. Prvo zahvala. Zahvali so nebeskomi Oči, ki te je tak čūdežno pripelao k svojemi oltari. Njegova milost te je pripelala do dūhovniškoga stana. Drūgo naj bo prošnja. Prosi Boga za stanovitnost v dūhovniškom stani. Prosi pa ga tūdi za nas: za drage stariše, brate, setre, rodbino i sploh za ves človeči rod. Ti moli za nas, mi pa bomo molili za tebe. Eden za drūgoga bomo prosili, naj nam Bog da na zemli tak živeti, da ga bomo vsi gledali v večnosti. Amen.

Po maši.

Moje roke so kakor opojni cvet,
iz njih vonj mašnega vina puhti;
On, ki ne obseže ga celi svet,
zapustil je v njih sled svoje Krvi.—

Odhajam spet v boj!
Silni tempo življenja je kakor orkan. —
Pa tudi nevidno življenje se dviga v
poldan,
njega sonce je kupe presvete opoj. —

Moje grlo nemirno trepeče,
srce kakor boben udarja,
glasnik neizrekljive je sreče:
prišla vanj je lepša ko jutranja zarja...

Naj nikdar ne vgasne
njen svetli obraz,
naj vedno le raste
kot maše čas:

Iz prve svetlosti dneva
v njega najžarnejšo sredo —
naj večnost mogočno odseva
na mórja življenskega zmedo...

Zlato klasje.

Ednok je Jezuš svojim vučenikom povedao to priliko: „Pole nekšega bogatoga človeka je dosta obrodilo. Pa je sam pri sebi premišlavo rekoč: Ka naj napravim, ar nemam kam bi spravo svoje pridelke? Pa je djao: Etak bom napravo: poderem svoje granare pa vekše postavim; v te potem spravim vse ka mi je zraslo i vse blago. Nato povem svojoj dūši: Dūša, dosta blaga maš spravlenoga za duga leta; počivaj, jej, pij pa bodi dobre vole. Bog njemi je pa pravo: Nespameten, to noč bodo tvojo dūšo terjali od tebe, ka si pa spravo, čido bo? Tak je s tistim, ki si nabira bogastvo pa je ne bogat pri Bogi“. (Luk. 12. 16-21).

*
Mladi človek je spodoben gingavomi drevi. Tomi postavljajo količ pa ga kcoj privežejo. Zakaj? Vej vsi znamo zakaj. Znamo ešče to, ka či veter nagne mlado drevo pa to tak raste, je nišče več kesnej nede mogoce zvednačiti, nazadnje pa zaistino spadne y kraj, kam visi. Tak je s človekom i s šterim? Z vnogimi. Vej to vidimo vsaki den okoli sebe. Dobro pravi sv. Pismo, ka na kakšo pot je stopo mladi človek, na takšoj bo stao. Da bo na dobroj ostao, naj se gostokrat nasloni na močno oporo v sv. obhajili.

*
Ti bi se smejao tistomi tišlari, ki bi šteo pūklavi, soklov-nati i neshoblani falat lesa vkūp skeliti z lepim gladkim. To je samo tak mogoče, či prle prvoga dobro shobla, da bo gladek. Pa vidiš, tak je med tvojov i božov volov. Boža vola je lepa gladka kak najlepše politerano pohišstvo. Tvoja vola je pa vsa zveznjena, hrapava, vsa puna frünt. Kelko lepše jo zgladiš, telko bole se približa božoj voli. Kelko bole bo tvoja vola iskala zblizanje z božov, telko boš bole zadovolen. Probaj.

*
Ti praviš, ka toga ali onoga nemreš viditi zavolo njegovih napak. Pa vendar pomisli, koliko je drugih z ešče vekšimi napakami, pa je maš rad, je celo zagovarjaš i delaš lepše kak so v istini. Zakaj samo nešterne mrziš? . . . Istina je: Či je v lagvi jecih, ne čakajmo, ka bi vino priteklo ž njega. Či je v tvojem srci mrznja do nekoga, potem jo zaman skrivleš.

*
Štiri leta stara kitajska deklica poklonka na misijonarove dveri. „No, ka bi rada?“ pita misijonar. „Oča, nekaj vam ščem povedati. Pravili ste nam, ka tam na oltari Jezuš čaka na nas i ka ma najraj male. Mene ma gvišno najraj zato, ka sem najmenša. Pa vi ne vejte, kak hrepenim po njem. Dajte mi Jezuš!“

*
Či kakši človek hodi od hiže do hiže prosit i niti ne ve, gde bo jo pa spao, drugi pa ma velike palače, pri Bogi sta oba vednakiva, pa či sta hūdobniva, sta oba pogūbleniva.

Či dete po sv. krsti merje v našem kraji ali pa tam gde v Afriki med črcni, oba prideta k Bogi med nedužno dečico.

Kem bole častimo sv. Oltarsko Svestvo, kem bole nagosci pristopamo k sv. prečiščavanji, tem bole nás Marija ma rada. Pa kak nas tudi ne bi? Vej smo po vsakšem sv. obhajili bole Jezuš spodobni. Zato pa, gda Marija vidi podobo svojega Sina v nas, nas s celim srcom lübi.

*

Gda se je pred 30 leti predrla i potaplala velikanska ladja Titanik, so se godili strašni prizori. Bogati popotniki so na ves glas kričali, ka dajo vse svoje bogastvo tistim, ki bi jim rešili življenje. — Vsaki človek ma rad svoje življenje. V sili si je brani na vso moč. Pa ka je to življenje v primeri z večnim? Človek premine kak senca, kak na veji kaplica, spadne, pa je več nega. V večnosti komaj začne pravo življenje. Kakše bo? Kakše si zaslužiš!

*

Na severnom tečaji sunce sija samo šest mesecov, potom ga pa celih šest mesecov ne vidijo. — Nam pa bože Sunce v presvetom Oltarskom Svestvi nikdar ne zaide i nam ne bo zašlo do konca dni. „Ne bom vas zapüsto sirote“, tak je obečao sam. Pa ešče to je povedao: „Jaz ostanem z vami do konca sveta“.

*

Naša sv. Maticerkev ma neizmerno velike dühovne kinče za naše düše. Eden takši kinč so odpüstki. To čüješ dostakrat, to vidiš večkrat napisano v molitvenoj knigi, pa najbrž nití ne veš, ka so odpüstki. Katekizmuš nam pravi; „Z odpüstki se odpüščajo vremenite kaštige za one grehe, šteri so že pri spovedi odpüščeni“. To nam pove dve istini. Prva je: ka vsakši greh, posebno smrten, püsti na düši nikše zamazke tudi po spovedi. Druga je: ka nam te zamazke zbríšejo odpüstki, štere ma sv. Maticerkev.

*

Sunčenica je spodobna sunci po farbi i po formi. Tüdi Marija je spodobna sunci. Sunčenica se celi den obrača za suncom, dokeč ne zaide. Tüdi Marija je zmerom obračala svoj pogled na večno Sunce, svojega Sina, dokeč je ne odišeo v nebesa, kam je tudi Marijo vzeo k sebi i jo koronao.

*

Zdravniki vračijo telovne bolezni. Za vsako bolezen majo posebno vraštvo. Dostakrat pa vzemejo za edno bolezen več vrste vraštva, zato ka so ta vraštva vsakše posebi preslaba za ozdravljenje. Inači pa je z molitvov. Ona je splošno sredstvo za naše düševno zdravje. Ona vsikdar vsakomi da moč, da se lahko proti postavi skušnjavam i zadobi vse jakosti.

*

Kak je Adam trdno spao te, gda njemi je Bog vzeo rebro i ž njega napravo Evo, tak je Kristuš spao smrtno spanje na sv. križi, gda se je iz njegove odprte srčne rane v krvi i vodi rodila njegova zaročnica, sveta kät. Cerkev.

*

Če bi se mi tak pripravljali na sv. obhajilo, kak se je Marija na sprejetje svojega Sina pa bi ga prejimali vsaki den, potem

bi se nam te svet, ta skuzna dolina predočila v čisto drugoj formi. Spremenila bi se nam v raj, ar bi Bog vsaki den prišeo k nam, kak je vsaki den prihajao k Adami i Evi v zemelskom raji.

*
Mladi človek je kak bršlan, šteri se po stebli močnoga dreva steguje proti sunci. Drevo nosi te gingav bršlan pa njemi pomaga, da je zmerom lepi zeleni, ešče hrano ceca iz dreva s svojimi koreninicami. — Tak mora meti mladina močno oporo, meti mora nekoga, po šterom se zdigavle više, više. To drevo je za mladino Jezuš Kristuš v sv. Oltarskom Svestvi. Kre njega se zdigavle iz vlažnih blatnih tal v višine, proti sunci.

*
Zrak nam je potreben za življenje, ne je pa on sam zadosta. Zato bi mi meli za nespametnoga tistoga človeka, ki bi od glada vmirao pa bi pri tom samo po zraki hlastao, misleč, da ga bo to nasitilo. Ravnotak nespametno dela tisti, ki misli, da se more duša, ki je čisti düh, gda nasititi s čütnimi rečmi. Dajmo teli telovno hrano, duši pa dühovno.

*
Srečna fara, štera ma dosta pozvanj za dühovski stan; ešče bole srečna je tista, štera ma dosta novomešnikov; najsprečnejša pa je tista, štera ma goreče dühovnike za dušne pastere. Molimo dostakrat za vse to.

R.

Nočna primicija.

Noč kakor mati uspava zemljó,
temán pajčolan je dosegel nebó —
le zvezde svetlikajo,
veselo mežikajo . . .

Tu in tam hiter blisk
in gosto pasje lajanje,
prešeren vrisk
in zadovoljno rajanje . . .

Drevesni listi so zašelesteli,
v uti so trakovi zašumeli:
pesmi in godbi radostno pozvanjajo,
kraljici svetlobi pokorno se klanjajo . . .

Srce je tak mirno,
vse želje v njem spijo —
zato, le obzirno,
da se ne vzbudijo!

Sicer bo prevelik vihar,
ker srčne globine so silne
in strahotno obilne —
ne budite ga, nikar!

Zlata sv. meša pri Sv. Sebeščani.

Govor mil. g. Szelepecz Ivana, č. kanonika pred mešov na farofi, gda je duhovščina dekanata izročila jubilanti za dar lepi križ.

10 lustrov, to je petletnic je minolo od onoga blaženoga dneva, gda si pun gorečnosti pa idealizma v vyzvišeni duhovniški stan stopo. Gda se denešnji spominski den vse gible i sili, ka bi tebi ne samo domači farnicje, nego i poznanci z dalešnjih krajín čestitke prinesli, dovoli, naj mi tvoji sobratje dnes prvi svoje iskrene pozdrave i dobra voščila ti izročimo.

Gospodni Bog, ki te je pred 50 leti za svojega sluzgo odébrao, te naj blagoslovi s polnostjov svoje milošče: naj ti dá moč i zdrávje, ka boš se za njegovo diko, za nemrtelne duše, pun lübezni, vsem na zadovolnost skrbo. Dnes se ti zahvalüjejo tvoji farnicje za one vnoge sv. meše, štere si za njuvo dobrobit Najvišnjemi prikazao. Dnes se ti zahvaljo vsi oni, šterim si po sv. krsti odpro nebesa, Hvala se zdigne z onih src, štere si tak vnogokrat nasito z angelskim krühom. Zahvaljo se ti oni, štere si vu spovedalnici od žmečave grehov odslobodo. Hvala tebi za predge i navuke, s šterimi si pot kazao v nebesa, s šterimi si posvečavao, pomirjavao ino troštao. Hvala tebi za tvojo očinsko skrb, s šterov si nevolnim, zapuščenim v raznovrstnih prilikaj na pomoč skočo. Jezuš, dober Pastir, te naj obvarje vu črstvoj telovnoj i duševnoj moči pa zdravji, obilo sreče i veselje naj ti dá vu dušnom pastirstvi, po dokončanom življenji ti pa naj bude on plačnik milostivni.

Vsi mi nazočni te pa prosimo, skleni nas vu svoje molitve dnes pri tvojoj zlatój meši.

Bože reči pri zlatoj sv. meši g. Perša Ivana, jul. 21. pri Sv. Sebeščani, štere je glaso mil. g. Szelepecz Ivan, č. kanonik i dekan iz Sobote.

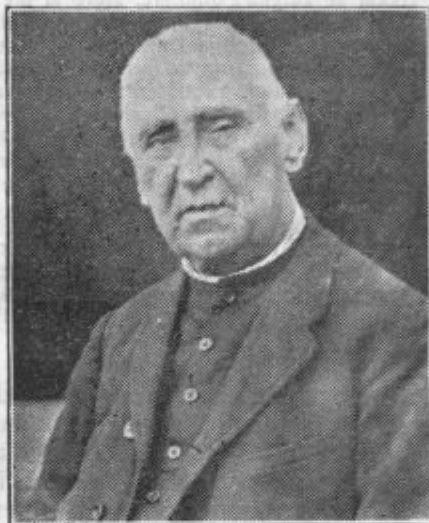
Prečastiti g. jubilant!

Predragi moji poslušavci!

Iz globočine svojega lübečega srca vas pozdravljam, verniki sebeščanske fare, ki ste svojemi staromi plebanoši eto lepo slovesnost pripravili. Redki slučaj je, da se eden duhovnik 50 letnice svojega mešništva včaka; njegove duševne i telovne moči se prvle semelejo. Ta duga leta so doživeli dnes vaš gospod plebanoš, zato je dostojno, ka bi oni navküp s svojimi verniki za to veliko dobroto Bogi hvalo davali. — Pozdravljam tüdi i vse vas pobožne vernike, ki ste se z dalešnjih krajín na eto slovesnost dnes vküp zbrali. To je dokaz, da vi svoje duhovnike ešče pošlütujete i lübite. S svojov navzočnostjov ste poštenje skazali dnes ne samo jubilanti i duhovništvi, nego tüdi Gospodnomi Bogi, ki šče, naj je njegovo duhovništvo z tesnov zvezov vküp sklenjeno z verniki i pri teh visoki ugled vživa. — Pozdravljeni bodite i vi drüge vere lüdje, ki ste dnes esi prišli na to slovesnost; s tem ste ne samo jubilanti poštenje skazali, nego tüdi sebe počastili. Ar či nas je glih vera razcepila, lübezen nas more vküp vezati, ar smo vsi deca nebeskoga Oče, ki razleva svoj blagoslov i miloščo na vsakoga. Radüj se tüdi ti, predragi brat v Kristuš! Glej eti na tvojo 50 letnico vküp zbrano vnožino! Duhovščina ešče ma svoje prijatele, ne je zapuščena. Od nas prosijo sprejem vu Kristušovo cerkev, z naših rok se nasitijo z angelskim krühom, pri nas zadobijo odvezo svojih grehov, vu naše molitve se preporočajo, naše predge poslušajo, z našimi svestvami se z toga sveta poslavljajo. Kristušova prava vera je ne

vničena, je ne vgasnola, ona se samo vu ništernoga človeka srci po menje žari.

Hūdih časov smo se včakali. Glejte Rusijo. Tam Boga ščejo vžtrebiti z človečega srca. Glejte Nemčijo! Na poganstvo ščejo spraviti svoj narod. Glejte Mexico! V potokaj teče že tam krv krščanskih manternikov. Glejte brezbožne liste! Na kelko so že zastrupili versko prepričanje. Ali na vse to smo mi duhovnicje bili že naprej pripravleni. Vse nam je Jezuš pravo: Če so mene preganjali i vas bodo preganjali! Ali je pri nas vu verskom pitanji kaj bogše? Javno nas ne preganjajo ali skrivoma nas napadajo, blatijo, ne državni oblastniki, nego zagriženi verski so-

Sv. Sebeščan: PERŠA IVAN, plebanoš,
zlatomešnik.

vražniki bi nam radi vzeli ugled, naj bi nas od naših vernikov odcepili. Držijo za orožje, kak Kristuš pravi, eto: „Pobijem pastira, naj čreda razčrkne.“ Za pastirov bi pa vničili vero, ar mrzijo Boga. Što zvezo med duhovniki i verniki znova vkup skove, de koristo ne samo verskomi življenji, nego tudi državi. To zvezo med duhovniki i verniki, štero so ništerni boljševiški ljudje podglodali, oslabetili, ščem dnes vtrditi. Zato vam razložim:

1. kakše dužnosti majo duhovnicje do svojih farnikov, i
2. kakše dužnosti majo farnicje do svojih duhovnikov.

Nišče nam nemre v oči metati, da vam mi razmerje, štero more biti med duhovnikom i svojimi farnikami, enostransko predpostavlamo; da mi samo za svoje brezskrbno življenje, za svoje vpoštevanje i dohodke gledamo, a ka pa vi opravičeno morete od nas dobiti, od toga pa mučimo. Ki sprejme kakšo dobroto, se z zahvalnosti hitro spozabi. Kelko dobrot sprejmemo vsaki den od Boga, pa jeli smo njemi zahvalni?

Vnogo duhovnih dobrot vživata od svojih duhovnikov. Zahvalnost za nje je pa večkrat na saje zapisana; ešče je dobro, če za dobroto duhovnik ne dobi kakšo mržnjo, gonjo, hūdo plačilo. Če ste ešče ne opazili, koga mate vi v vaših duhovnikaj, te vam zdaj povem: duhovnicje so vam na vašo službo dani, vse njuve telovne i duševne moči se za vas trošijo; njuv razum, srce, njuvi trūdi so vse za vaše dobro posvečeni. Ete reči sv. Pavla apoštola morejo biti v njuva srca spisana: „Jaz pa bom prav rad vse žrtvūvao, tūdi samoga sebe popolnoma darūvao za vaše duše, tūdi če bi me vi menje lūbili, kem bole vas lūbim.“ II. Cor. 15.

Bilo je v indašnjem vremeni, da so se nepozvani na cerkveno službo vrgli, sipali, naj bi v njej z lehka živel, ali pa z cerkvenoga premoženja svojce obogatili. Ali dnesden je tomi konec. Ar če bi v duhovniškem stani tak dobro bilo, te bi vnogo mladencov stopilo v duhovniški stan. A zakaj je pa tak vnogo duhovniških mest praznih, zakaj čaka vnogo cerkvi i oltarov na svojega popa? Popovski stan ma tūdi svoje bodlaje i teškoče, zato se ga mladina ogible „Pole, štero boš obdelavao, de ti trnje i oset rodilo. Z znojom svojega lica boš jo svoj krūh.“ Meni se tak vidi, ka Bog znova te reči pravi vsakomi novomešniki pri posvečenji. I pomenijo: novoposvečeni, ne čakaj v toj skuznoj dolini na mehko, sladko življenje, nego na nerodno, nezahvalno pole, štero če boš glih s svojim znojom polevao, samo trnje i oset ti bo rodila i ti boš večkrat svoj trdi krūh s skuzami solio.

Kristušovi duhovniki včijō, razlagajo božo pravdo, jo vceplavajo v duše; branijo vero, širijo jakosti. Po njuvom včenjej se Kristušova vera glasi i širi, oni se borijo proti verskim neprijatelom i pobijavajo njuve laži. Oni morejo nevedne včiti, zapelane na dobro pot spraviti, dvoječe v pravici pokrepiti i v zmotnih pitanjaj dober tanač dati. Pri vsem tom pa ostro, bistro, vučeno glavo moro meti. To pa tak dosegnejo, če do se včili neprestanoma, kak prigovor pravi: dober pop se vči do smrti. Tūdi Bog pravi pri Malakias proroki: „Vūsta duhovnikov naj obvarjejo znanost, z njegovih vūst se glasi zakon, ar je on poslanik Gospoda šeregov“. Duhovnikom novoga zakona je pa velo Jezuš: „Idte i včite vse narode.“ Če je tak Jezušovim duhovnikom vučitelška čest naložena, te se oni morejo dosta včiti z staroga i novoga zakona; včiti se morejo verske istine, cerkveno i svecko zgodovino, naj v svojoj službi nebi zaostali, naj bi vam reč božo v moči lahko glasili. Den i noč se morejo včiti, četeti sv. Pismo, cerkvene očeve i pisatele, bogoslovne knige; i v sveckoj znanosti tūdi nesmijo zaostati. Tak se morejo pripravlati na svoje predge, štere vi dostakrat prespite, ali se jih pa ognete. — Jaj pa onomi duhovniki, ki se vtopi v posvetno življenje i zapūsti službo svojega vzvišenoga pozvanja! Kak nigda, tak ešče zdaj kara Bog duhovnike po vūstaj Ozeas proroka: „Po nevednosti moj narod na nikoj ide, i da si ti znanost za-

püsto, jaz te tüdi zavržem, ka več ne boš dühovniške slüžbe opravlaol.“ Jaj dühovniki, ki ne drži stopaja vu napredüvanji cerkvenoga znanstva. Jaj onomi, ki kokol seja na poli nebeskoga vértä, ár se težke sodbe odsloboditi nede mogoel.

Večna hvala dobromi Bogi, ka se je poskrbo, da ešče v zdajšnjem zburkanom, zapelivom časi jeste vnogo vzornih dühovnikov, ki so proti lažlivomi izobraženstvu stanoli, ki so laži verskih neprijatelov pobili i Kristušov návuk v pravo svetlost postavili. Žalostno bi izgledao te svet tak vu verskom, kak v

Sv. Sebeščan: Perša Ivan, zlatomešnik na sredini, na njegovej desnici mil. g. Szlepecz Ivan, č. kanonik, njegov predgar i voditeo pri sv. meši, med njima stoji urednik M. Lista, govornik na goščenji, okoli je pa zbrana dekanijska dühovščina i drügi častilci jubilanta iz fare i drüghih krajov.

sveckom pogledi, či se med dühovniki vu vsakom vremeni nebi najšli vučeni i batrivni branitelje, ki odkrivajo lažljivo skažljivost brezbožnikov i njuvo zagiftajoče včenje pobijajo. Brez njih bi vera v srcaj naroda vgasnola i svet bi gratao jama razbojnikov.

Kak vnoga dobra dela so včिनoli dühovnicje sveti, to mi nanč vceniti nemremo. Njuvo do Boga i bližnjega žareče srce je bilo ne samo vu düšeskrbstvi, nego vu vseh brigaj človečega življenja i je zato z zlatimi literami zapisano v zgodovino človeštva. I ravno to je zrok, da se Maticerkev tak preveč skrbi za izobrazbo svojih popov. Zato odstrani vse, ka bi njuvomi pozvanji znalo škoditi i ponüdi njim vse, ka bi njuva srca oplemenitilo. Dühovnik po rečaj sv. Pavla apoštola more vsakomi

vse biti, malomi, slabomi more mleko, močnejšemi pa trdo hrano dati. Z nevolami svojih farnikov more sočutje meti, kak apostol pravi: „Koga dosegne beteg, da jaz nebi ž njim trpo, koga matra kakša nevola, ka mene nebi pekla?“

Naša Maticerkev tak vse doprinese od svoje strani, da vu svojih duhovnikaj toplo očinskolübeče srce vzgoji; pretrga zato vso vezalje, štero bi lahko duhovnika k zemli pridrgnolo i okrepi v njem vse moči, štere ga z Bogom zjedinijo, do bližnjega njemi pa lübezen povekšajo. Katoličanski duhovnik nesmi v hižni zakon stopiti, naj njegovo srce nerazdeljeno ostane. Njegova zaročnica je Maticerkev, njegova deca so farnicje. On more telovno vročo mladino opominati i s svojim vzgledom včiti, naj svoja živinska nagnenja zavirajo. Njegove reči pa dosta zgübijo v svojoj moči, če on nede vzdržliv. On more pri spovedi njemi zavüpane skrivnosti nerazlomleno občuvati; svet bi njemi očitao, da je ta mučenost v zakonskom stani v nevarnosti. Duhovnik, kak dober pastir, more za svoje ovce svoje življenje v nevarnost staviti, gda nalezljivim betežnikom sv. slednje mazanje deli. To znankar nebi včino, če bi si na svojo neoskrbleno deco i ženo mislo. Nadale vsaki den more v svetišče živoga Boga stopiti, gde nede krüh, kadila i krv kozlov, nego krv najsvetejšega Agnjeca, Jezušä Kristušä, Bogi prikažüvao. Če so pa po božoj odredbi izraelski popevje ne smeli zakonsko živeti, gda so božo službo opravljali, jeli je te ne dostojno, ka je Maticerkev svojim duhovnikom, ki vsaki den daritev sv. meše opravljajo, zabranila zakonsko življenje? To so ništerni vzroki, zakaj ne dopüsti Maticerkev svojim duhovnikom ženitev. Najmre zato, naj bi oni brez vse zemelske zanke jedino Bogi služili i nerazdeljeno se za vaše düšno zveličanje skrbeli.

Od telovnih i krvnih nagibov odslobojen duhovnik li nede mogeo svoje düžnosti vu popolnoj meri spunjavati, če s pobožnov molitevjav ne zdigne k Bogi svojega srca ino če si ne pobüdi one milošče, štero je po položenji püšpekovih rok zadobo. On je po Matericerkvi obvezan na stalno, dugo molitev, štero more vsaki den opraviti, naj bi ž njov sebe i nam blagoslov Vsemogočnoga sproso. Vi, svecki lüdje, idete na delo, nosite vročino i težavo dneva, ali potroštajte se! Maticerkev je celü šereg duhovnikov postavila, je zavezala, naj bi na mesto vas i za vas se pri Bogi molili, ka on blagoslovi vaše trüde. Junaki se z Jozuejom na bojišči batrivo proti nepriatelom vojsküejo, duhovnicje pa na svetom bregi z Mojžešom pobožno molijo, da bi düše zmago dobile. Vladarje etoga sveta na svojih tronušaj, ministri i uradnicje v pisarni, obrtnicje v svojih delavnicaj, polodelavci na njivaj, duhovnicje pa pri oltari Večnoga za vaše blagostanje delajo. Oh, kak blažena je tista občina, štera ma takšega duhovnika, ki jo s svojimi molitvami blagoslavla! On je angeo za njo, kak je negda Jakob patriarka vido. Vido je, da so angelje v nebesa stopili po bože zapovidi i te na zemlo prine-

sli ljudem z božim blagoslovom. On je Jakob, ki se z angelom bori, i ga tečas ne pusti, dokeč njega i njegove ne blagoslovi.

Tak odslobojen od vsega zemelskoga vezalja i posvečen po vnoгих pobožnih molitvaj lahko dober duhovnik vse svoje moči, skoz svoje celo življenje Bogi na diko, svojim farnikom pa na dušno zveličanje obrne. Obrnite se k njemi den i noč, on vas ne odbije; pokažite njemi svoje rane, on je po mogočnosti ozdravi, jočte pred njim, on zbrise vaše skuze; predložte njemi svoje dvojnosti, on pomiri vaša srca, pribežte k njemi vi grešnicje, vadlujte, požalujte svoje grehe i on de z radosti z vami jokao, vam lübeznive opomine davao. Pelajte ga ta, gde smrt ženja, gde svet samo na herbijo ne pa tüdi na betežnika gleda, odket se svet bojazljivo odstrani: duhovnik se ne zboji, junaško stopi k posteli nalezlivoga betežnika, potolaži ga i njegov slednji zdihlaj goriprime, čiravno se nalezliivi beteg na njega zgrabi i ga vmori. Dober pastir za svoje ovce življenje da i se potolaži z apoštolom: „mreti je meni dobiček.“

Prijatelje! Ščete, da odkrijem zdaj vaša mišlenja? Znabiti v sebi si etak zgučavate: eti nam je eden izvrstno dober duhovnik orisan, ali gde najdemo takšega? Dopustite mi, da odločno smem trditi, če vrloga duhovnika ščete iskati, tüdi ga najdete. Nego če ste vi proti duhovnikom tak sovražno razpoloženi, ka vas že samo njuvo ime trosi, ka gda reverendo vidite, te bežite od njega, kak od kakšega strašila; če njuvo najlepše nakanenje s hüdim potvarjate; če njuva dobra dela ne preštimate; njuve falinge raznašate, povekšavate, če si nepremislite, ka so oni tüdi slabi, grešni ljudje; če s takšimi očaljami gledate na duhovnike, te so oni istinsko odürni ljudje. Ali če doli denete svoje čarne očale, če odstranite svojo krivo predsodbo, i odprete svoje oči, te najdete ešče dosta duhovnikov, ki svoje dužnosti verno opravljajo ino so na diko svojim stališi.

Končno pa, če ste vi osvedočeni, da je dober duhovnik najlepši dar nebeski i če so lagoji duhovnicje ta najveksa boža kaštiga, štero Bog v svojoj srditosti pošle na ljudstvo; če previdite, ka lagoji duhovnicje samo zaničavajo versko življenje, dobri duhovnicje pa je povzdigavajo: te je tüdi vaša dužnost po rečaj Zveličitelovih neprestanoma prositi nebeskoga Očo, od koga vsa dobra pridejo, naj pošle dobre delavce v svoje gorice, ki do vse svoje dužnosti vam na zveličanje verno opravljali. I če vi pri svojih duhovnikaj vse tak ostro sodite, pa ščete, naj bi vam oni vsigdar s prijaznim licom na razpolago bili, te vi njim tüdi morete dati vse, ka ste njim po zakoni dužni dati, ka njim po božoj i sveckoj pravdi ide.

II. Duhovnicje novoga zakona so tak vam z cela na razpolago dani, so vaša lastnina, so žleb, po šterom se nebeski blagoslov v obilnoj meri na vas zlejšva. Svojo lastnino pa morete vzdržavati, jo visoko ceniti i ljubiti.

Kak ste prle čüli, duhovnicje morejo vso svojo telovno i düševno moč vam na razpolago dati. Oni morejo božo službo

opravlati, stalno i dosta se včiti, oni morejo ne samo verske pravice glasiti, nego nje tudi od vnoгих zagriženih neprijatelov obraniti, oni morejo na sebe zavüpane vernike včiti v šoli, v cerkvi, dosta moliti, svestva deliti, grešnike sprejeti, nje z Bogom pomiriti, betežnike pohajati, nje na srečno skradnjo vöro pripraviti, žalostne potroštati, dvojlivim dober tanač dati. Vse to je več kak zadosta zrok, da bi ešče za vsakdanešnji krüh mogli brigo nositi i se v raztrešenost pogroziti zavolo te skrbi.

Če pa Kristuš, nastaviteo svojega dühovništva pravi: „Vreden je delavec svojega najema“ i če sv. Pavel apoštol piše „ki

Sv. Sebeščan : Kerec Jožef, salezijanec, misijonar iz Prosečke vesi. Na Kitajskom dela 14 let.

svetišči slüžijo, z svetišča živijo“, „Jeli de kaj velkoga, če mi z vašega zemelskoga ženjamo, če vam mi nebeska sejamo?“ Jeli se te pravične zahteve dühovnikov smejo odbiti, gda se one tak na boži, kak na svecki zakon naslanjajo?

To svojo düžnost so krščenicje prvih vekov dobro spoznali. Pri nastavljeni naše vere so dühovnicje z dobrovolnih darov živeli, štere so vernicje na oltar polagali. Konštantin casar je vrednost vničenoga poganstya izročö krščanskim cerkvam. Po vnoгих svetovnih spletkah je ta vrednost ednok v roke krivovercov prišla, drugoč jo je pa država zaplenila. Kak lepe spomine

so si ništerni pobožni vladarje i plemenitašje postavili, nam ešče dnesden svedočijo ona velika vrednošča, štera so na božo diko i na vzdržavanje duhovnikov v roke Materecerkvi položili.

Ne mislite si zdaj, ka vas jaz pozivam, da nasledujete te plemenite bogataše i z onoga, ka ste od Boga dobili, kaj na cerkev i vzdržavanje duhovnikov darujete. Ne. Jaz vas samo to prosim, ka pod svojimi nogami vejke ne sekate, ka proti cerkvenoj vrednosti komunistično ne rovarite, ar se ovači vsi cerkveni izdatki na vas sünejo. Samo to vas prosim, da bi svojim duhovnikom brez ogovarjanja dali že itak pomenkane a po zakoni doložene dohodke, ka nebi prisiljeni bili za svojo zberico se trgati, ka do svojemi stani dostojno lahko živeli.

Zvün krühšnoga ste po božoj pravdi ešče dužni svoje duhovnike poštvati ino ljubiti. Že v starom zakoni je naložo Bog izraelskomi lüdstvi, naj svoje duhovnike poštvuje. Ta zapoved se ešče v vekšoj meri dostaja duhovnikov novoga zakona. Že v starom zakoni je spisano: „Boj se Boga z cele düše i yisoko poštvij njegove duhovnike“. I sv. Pavel pravi: „Tak nas naj vsaki poštvuje, kak sluge Kristušove i delivce božanskih skrivnosti“. Prijatelje, povejte, jeli vam ne pravi že naravno čüt, ka poštenje skazete onomi, komi poštenje ide? Koga se pa bole dostaja poštenje, kak onih, ki so namestniki Kristušovi, pooblašćenci Vekivečnoga, šterih sodbo v spovedalnici neba potrdi, šterih reči Sina božega prinesejo na oltare? Pa v zdajšnjih tak človekolübnih časaj, gda zagovor najde ešče najvećši razbojnik, zametavajo, šimfajo duhovnike vsešerom takši lüdje, ki so v celom svojem življenji ne telko dobra vćinoli, kak ogrizeni duhovnik samo eden den. Ne mislite, ka vam jaz zdaj to na oči mećem. Ne. Jaz se samo na Ježušove reči zazavam, štere je svojim apostolom i njegovim naslednikom pravo: „Ki vas zavrže, mene zavrže“.

Pa bi to mogoće bilo, ka bi pošteni človek zametavao i čemerio one, od šterih je tak vno go dobrot zadobo? Lepo pravi Zlatovüstni: „Vi ste duhovnikom već dužni, kak svojim starišom. Ka bi vam hasnilo, ka ste se narodili, če se pri krsti nebi na novo življenje prerodili, štero pa mamu duhovnikom zahvaliti. Od zaćetka našega življenja sploh do hladnoga groba nas sprejavajo duhovniške dobrote i ešče potom ne henjajo. Što je posejao prvo zrno krščanskoga navuka v naša deteća srca, išto nam je dao znanost zveličanja, što nas je obvarvao pred verskimi zablodami ino nam je v nebesa varno pot kazao, što nam je zbrisao grozne grehe i zapro pekel, šteri nas je že šteo požreti? Što prikaže nebeskomi Oči vsaki den Agnjeca božega, ki odjemle grehe sveta, što nam deli angelski krüh, naj bi nas nahrano na žitek vekivećni? Što nas okrepi v smrtnom vojüvanji, što pogasi purgatoriumske moke preminoćih? Vse to i ešče već mamu duhovnikom zahvaliti“. Jeli smo za vse to ne dužni nje poštvati, njim na verskom poli neobtrüjeno pomagati?

Takših časov smo se včakali, ka se proti onim, štere smo z vnogimi dobrotami obklali, z apoštolom moremo tožiti: „*Mi smo nespametni za Kristuša* (ar vse moremo podnesti), vi ste pa čedni (ar se vam posreči podkapati Kristušovo kraljestvo). *Mi smo slabi, vi pa močni. Mi blagoslavlamo one, ki nas preklinjajo i molimo za one, ki nas preganjajo, zavržek etoga sveta smo postanoli*“. (I. Kor. 4.)

Ne pravite, da so duhovniki s svojimi spakami svoje poštenje pred ljudstvom zapravili. Če bi vi meli lübezen i poštenje do svojih duhovnikov, te bi vi mesto toga, ka njuje falinge vözbobnjarite i povekšavate, te raj zakrivali. Med dvanajseterimi apoštoli se je tüdi znajšao eden odajnik. Jeli bi za toga volo ove apoštole vse zavrgli? Jestejo uradnicje, poglavarje, vojacje, ki svoje dužnosti prav ne opravljajo. Jeli te vse stališe obsodite?

Sv. Sebeščan: Gomboši Anton,
salezijanec, misijonski brat iz
Šalamenec. Dela v Mehiki 22 let

Če mi duhovnicje moremo potrpljenje meti z vami, jeli nam vi nebi nikaj spregledali? Odürjavajte greh v duhovniki, poštüjte pa njegovo peršono, ar je on pop Najvišnjega. Če vas pa to tak boli, ka duhovnik včasi spadne, premislite, znabiti ste pa vi tüdi krivci pri tom deli. Pošlite bole vzgojno mladino v semenišče, ne pa ka so že v dijaških letaj z raznovrstnimi grehami zastrupleni. Pa se slovenski narod vsepovsod hvali, ka ma globokoverno ljudstvo. Te pa ešče izdak more biti vno go dobrih duhovnikov, ar je že pri Izaiashi spisano: „*Kakši duhovnicje, takši narod*“. Iz. 24. 2.

Skončam že svoje reči. Razložo sem dužnosti duhovnika i dužnosti vernikov. Z toga medsebojnoga razmerja sklepam, da med njimi močna, tesna, nepretrgana i lübeznosti puna zveza mora biti. Eto zvezo šče hüdobni svet z svojimi lažmi pretrgati

i mržnjo vrčti na duhovnike. Če se mi je v maloj meri posrečilo to zvezo ponoviti, soglasje i lübezen med duhovniki i verniki nazaj postaviti, te so moji trüdi poplačani.

Zdaj se pa k tebi obrnem, sivolasni jubilant. Vzemi križ, pod šteroga žmečavov si v svojem dugom življenji tak dostakrat opešao, i nesi ga pred oltar, tam dobiš novo moč. Tam boš čüo reči Zveličitelove: „Non relinquam vos orphanos — ne ostavim vas sirote“. — Vzemi kelih zveličanja i zazavaj ime Gospodno. — Glej, oltar je okrašen, sveče se vužigajo, kadilo gori, za jubileumsko daritev je že vse pripravleno. Bratje duhovniki i pobožni verniki te k tvojoj petdesetletnoj zlatoj sv. meši sprevažajo.

Stopi k oltari i spevli hvalodavno pesem za vse prijete dare Gospodnomi Bogi. Skleni v molitev svojo na vse kraje pregnano sv. Matercerkev, naj v miri živi i cvete i vodi narode k zveličanji. Moli tüdi za svecke vladare i poglavare, ka bi v miri i modrosti ravnali lüdstvo, štero je že tak dosta trpelo. Moli za vse nas eti navzoče, moli posebno za svoje farnike, za vredne i nevredne. Glej, dnes se je ponovila zveza, štera more biti med duhovniki i farniki. Mi duhovnicje po svojih močeh vam pot v nebesa pripravlamo, vi nas pa poštüjte i lübite. I ti jubilant poškropi to zvezo z krvjov nedužnoga Agnjeca. Z tem naj bode posvečen ete nepozaben den. Naj se ete glas širi od tvojega groba: Gda je on pri oltari svojo zlato mešo slüžo, te je mir, lübezen, složnost kralüvala med lüdmi i duhovščinov. Amen.

Goščenje.

Po cerkvenoj pobožnosti je zlatomešnik pogostio duhovščino, svoje dobrotnike, rod i poznanca okoli 70 lüdi. Pred tjedni je že oproso svojega predhodnika na fari, g. Klekl Jožefa, vrednika Mar. Lista, naj držijo pri goščenji pozdravni govor.

Oni so se odzvali tomi vabili i povedali sledeči pozdrav:

Prečastiti gospod zlatomešnik! Gori poštüvana družba!

Po Vašoj srčnoj želi sem se dragevole odzvao Vašemi lübomi vabili ino vzeo na sebe sladko dužnost, da spregovorim pozdravne reči ob priliki Vaše zlate sv. meše pred tü zbranimi Vašimi lübiteli, spoštüvateli, Vašimi dragimi ovčicami i vsemi, ki so tü v dühi zastopani. Predno bi pa izlejšao tisto, ka mi na te slovesni den nareklüje Gospod, ki je sama lübezen, Vas prečastiti gospod zlatomešnik vroče pozdravim i z Vami zastopnika višje cerkvene oblasti, mil. g. č. kanonika, dekana sobočke dekanije, g. Slepez Ivana, vso dühovščino, poznanca, dobrotnike, Vašo verno oskrbnico, ki že skoz 30 let skrbi za Vas, kak mati za dete, vernike, vaš rod i sploh celo veselo hišo i radostno faro i se vsem z globočine srca zahvalim za vso lübezen, ki so Vam jo na Vaš den izkazali. Gospod zlatomešnik! Hodo sem po koniki pola pa srečavao sem tam hodeče delavce... Šli so na delo ali prihajali z dela na novo delo... Šli so na delo...

Šprehajao sem se na širokoj cesti i se mimo mene gor i dol paščila velika ynožina potnikov . . . Šli so domo . . .

Povzpeo sem se na strmo goro ino pozdravili so me v visine se plazeči . . . Rože bi si radi natrgali . . .

Šli so vsi, nieden ne obstao . . . Delavci, da poženjajo, ka je nebo blagoslovilo za krüh božoj deci . . . Potniki, da bi srečno prišli v svoje domove svojim dragim v naročje. Planinci po cvetje planin, ki jih najbolša vrtna zemla ne rodi, da veselje zbudijo v srcih, štere hvaležne ljubijo . . . Vsi so šli . . .

Vi, prečastiti gospod zlatomešnik, ste že prišli. Delo ste opravili, potüvanje končali, Vi ste pri cili. Petdeset let ste želi pšenico i jo poželi i Vaša vüsta od Boga z darom čüdeža oblagodarjena so jo spremenila v krüh, ki daje düšam večno življenje . . . Petdeset let ste bili stvoriteo po Gospodovoj moči ino ste vstvorili nešteto božega življenja v düšah doma ino širom sveta. Kajti dühovnikova reč ne oživla krüha v Gospodovo telo samo za domači kraj! Te krüh je krüh cele, vse Cerkve! Te krüh da moč vsem Jezušovim vernikom. Te krüh je tolažba vseh potrhi i se skuzečih! I vi ste te boži krüh skoz petdeset let den za dnevom pozvali na te grešni svet ino dali ž njim Bogi zadoščenje, düšam pa odprli vrata zveličanja. Srečna zlatomešniška düša!

Bili ste, g. zlatomešnik, potnik, vodnik i prišli ste do cifa. H Gospidi ste šli s svojimi ovčicami i prišli ste. Celo iz družge ovčarnice ste njemi pripelali ovce, ki Vam jih je On poklono, ki je večna Istina. Petdesetletnica Vam je popotniki i vodniki düš položila zlato krono na glavö i vam na globino düše zašepetala radostno vest: Euge, serve bone et fidelis! Radüj se dober i yeren sluga! Pšenica boža je požeta! Dožnjek iz zlatoga vlatovja je spleten i Vam položen na glavo, zlatomešnik. Čaka Vas samo še šopek! Dragi zlatomešnik! Samo še šopek vas čaka, šopek iz rož, ki ste jih po teških gorskih potaj, na zijajočih prepadih 50 letnoga düšnopastirskoga življenja nabrali i štere je v prekrasen šopek skito Gospod, Düše vaših ovčic, štere so se še v vašem življenje zbrale pri Gospidi na drugom sveti, so te skičene, povezan, pripravlen šopek za Vas, ki ste te rožce, te düšice sadili, okapali, polevali, gojili i je presadili v Gospodov nebeski ograd. Vam, predragi zlatomešnik, bo Jezuš izročö te šopek, kda Vam odbije najsrečnejša vüra življenja, ki Vam s tihim, polnočnim korakom prinese Gospodov poziv: **Pridi!**

To je slika, živa, istinska slika denešnje slovesnosti: ženjec je spravo svojo pšenico ino iz nje pripravo krüh svojoj družini, da več ne bo pomenjanja trpela . . . Popotnik je prišeo domo i od svojih dragih se več ne bo ločo . . . Čaka ga samo še eno: neskončno veselje v večnom obimanji Boga, ki je sama lübeča Radost za rešene düše . . .

Da Vam, dragi zlatomešnik, to večno veselje posebno velko i sladko bo ednok pri Gospidi Jezuš, Vam iz celoga srca želemo vsi tü zbrani i vsi vaši farniki! Bog Vas živi!

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

(Jakob Scherer.)

U v o d .

Pred nekoliko dnevi so novine prinesle genljivo vest. — Kda je bila plemenita nadvojvodinja *Margareta Sofija*, žena vojvode Albrehta Württenberškoga na smrtnoj posteli, je pozvala k sebi najstarejšega sina, maloga princa *Filipa Albrehta*, pa ga prisrčno opominjala i prosila: „*Sinek, ostani katoličanec!*“

Krasna, prekrasna reč matere na smrtnoj posteli!

O, kakša sreča, da bi kem več katoličanskih očov i mater tak govorilo! Ar takši opomin je ne odveč. Pali se zdigavle velki viher na Cerkev božo i trosi veje 1900 let staroga stebila. Korenje njemi podjedavle mrznja i ogrizavanje, laž i pretvarjanje vničujeta veje, viher pripogible vrh i kaple doli süho veje i vnogo nezreloga sadü.

„Nerazumlivo je, kak more biti misleči človek katoličanec“, sam čüo na železnici ednoga debeloga gospoda, ki je to povedao drugomi.

Nedavno je bilo v novinaj, da je v Meklenburgi bio nekši človek obsojeni zato, ar je drugomi pravo, da je „katoličanec“. — Dnes je naš dečak pa „jako katoličanski“, trdoglaven, „nerazumlivi“, „človek bi se pokatoličo“, (to je: znoro), ta reč je pogosta na Nemškom.

Žena, angleška državlanka Sidney-a Herberta, *gospa Herbert of Lea*, ki je prestopila v katoličansko Cerkev, je napisala knigo: „Protestantski predsodki proti katoličanskoj Cerkvi“. — V njoj pravi ta, po česti i razumnosti odlična gospa: „Na Angleškem protestantizem pomeni zdray razum, a katolicizem pa düševno slabost; . . . nega norosti, pa naj bi bila šče tak smešna . . . ki je ne bi podtikali katoličanom, a da jih angleški gospodje i gospe ne bi vervali . . .“

Če katoličanske Cerkve ne bi tak strašno ogrizavali i njenoga navuka ne tak pretvarjali, bi jezere mladih lüdi *ostalo katoličanskih*, tüdi v borbi življenja i jezero drugovercov *bi postalo katoličanskih*.

Zato se s tov knjžicov obračam na vas, sinovi i hčerke, a tüdi na vas, očevje i matere. Želem vam s kem yekšov jasnostjov pokazati blagoslovljeno delovanje Cerkve i njeno božansko lepoto.

Zakaj?

Zato, da Cerkev spoznate, da jo vzlübite, da njoj ostanete verni do smrti.

Zakaj?

Zato, da v vnogom nemirnom srci, štero je ednok vživalo srečo prvoga prečiščavanja, prebüdím davno pozabne strüne, da

zatrepečejo i zazvenijo kak dalešnji glasovi zvona iz zgublene domovine . . . i da bodejo glas milosti: Nazaj k veri i Cerkvi moje mladosti, v šteroj sam nikda vživao takšo srečo!

Zakaj?

Da vsi ostanemo katoličanci i po katoličansko živemo!

Da bomo mogli ednok — kda vdari vüra ločitve — v miri pod njenim vodstvom i ž njenim blagoslovom iti v „dolino smrti“ i v njenom hladi spati sen do zadnjega dneva.

Na Novo leto 1911.

Pisec.

Sv. Jurij: Geder Jožef, salez. misijonar.
Dela šest let na Kitajskom.

Kaj je Cerkev i kaj ona šče.

„Cerkev je veren narod boži,
raztrošeni po vsoj zemli“.
Sv. Avguštin.

Če pitam: „Zakaj ljubim svojo Cerkev?“ ne mislim s tem na kamenito zgradbo, drago božo hišico na pobočji brega. Istina, tudi to cerkev ljubim, kraj moje blažene dečinske radosti i najblagoslovnejših vür, — tudi v njoj sem tak srečen i se je tak rad spominam, „da toga nsemem povedati, — v oči mi stopijo skuze — a srce mi začne hitrej biti“. — Ali jaz ne mislim na to minljivo človečo kamenno zgradbo, — nego mislim na krasno zgradbo božo, zidano iz vernih src. Šče bole kak drago cerkvico mojega domačega kraja, ljubim „narod boži raztrošeni po vsoj zemli“, kak zove Cerkev Kristušovo sv. Avguštin.

Cerkev je vidna ustanova. Kristus jo je ustanovo. Ona šče lüdi vzgojiti za nebesa i jih voditi v bolšo domovino.

Istinska je reč: *Nikdar se to ne lübi*, ka se ne pozna. Če bi ti bio najlüberzivejši človek na zemli i bi bila v tebi združena šče takša telovna lepota z vsov plemenitostjov velke düše, te li ne bo lübo nišče, ki te ne bo poznao.

Zakaj pa te vnogi ne lübijjo Cerkev bože? *Zato, ar je ne poznajo*, — ali so vidili samo njeno pokvarjeno sliko, karikaturu.

Ovo, kakša nesreča se je zgodila ednok nekšemi taljan-skomi slikari (malari) Malao je v svojem ateljeji (delavnici) prekrasen kep i vlejao v njegove črte vso milino i nebesko lepoto nekše čiste düše. Pa kak se je prestrašo dober majster, kda je ednok po poldnevnom počinki najšeo kep grdo zamazani, nikak je potegno s čopičom navzdol i povprek po platni brezi vsakšega razumevanja. Žalosten popravi malar delo, kak se je pač dalo. Nego ta nesreča se je ponovila drügoč, tretjič. Začao je paziti, što bi bio te hüdodelnik. Vganko je hitro rešo. Z balkona sosedne hiše je gledala umetnika pri deli edna opica, pa kda je majster odišeo, se je opica spüstila z balkona i se priplazila v atelje, probat, kak bi njoj to delo šlo.

Tak je Sin boži stvoro na zemli krasno delo: svojo Cerkev. V to božo sliko je vtisno svoje črte: svojo milobo, lübau i lepoto. Ali kelko jih je to sliko zamazalo i napravilo ž nje grdo spako i milijoni so vidli to spako; oni zato ne poznajo Cerkev i zato je ne morejo lübiti.

Slavni spreobrnjenec, *profesor A. Ruville*, ki je pred nekolko leti v katoličanskoj Cerkvi najšeo istino i mir, pravi, da so ga že od mladosti ščista krivo včili od katoličanske Cerkev; „vse je bilo ščista inači, ravno naopak od tistoga, ka sam si jaz pri sebi mislo.“ Jako je karao one, ki „Cerkev i njeni navuk istovetijo s takšimi spakami.“ To je „velka pogreška“, pravi on, „ar bi bila dužnost vučitelov, da iščejo istino pri pravoj vretini.“ (Nazaj k sv. Cerkvi, str. 24.)

Ka je Cerkev? me pitaš. — *Cerkev je velikanska vojska, ki se razširjavle po vsoj zemli vnoga stoletja i išče bolšo domovino.* — Cerkev je bojna sila Kristušova.

Vsaka vojska ma svojega generala, šteri zapovedavle i šteroga morajo poslušati brez razločka vsi vojaki, oficieri i generali. Vojska ma razne dele, ki razpadejo v divizije, regimente, bataljone.

Vsakši officer je po svojem položaji i časti podrejeni od sebe višišemi. A za celo vrhovno vodstvo vojske ma vrhovni zapovednik na pomoč glavni štab officerov i pomočnikov, ki njegove zapovedi naznanijo zapovednikom soldačije.

Spodobno je vrejena Cerkev Kristušova. — Njena vidna glava, njeni zapovedavajoči general je rimski škof, papa. Sin boži sam njemi je zročo vrhovno zapoved: *Velim ti, ti si Peter i na to pečino zozidam svojo Cerkev i vrata peklenska je*

*ně premorejo. I tebi dam ključke kralevstva nebeskoga; kakoli zavé-
žeš na zemli, zavezano bode i v nebesaj i ka razvežeš na zemli,
razvezano bode i v nebesaj.* (Mat. 16, 18, 19.) — Peter je mro v
Rimi i vsaki rimski škof je njegov zakoniti naslednik. Tomi se
ugovarja, da te reči ne davlejo papi pravice vrhovnoga pogla-
varstva. A so li tak jasne, nedvomne, da protestantski filozof
Schelling priznava: „Te reči so za vsikdar odločilne za prven-
stvo svetoga Petra . . . samo popuna zasleplenost pristranskoga
dúha more tem rečem dati drugi pomen.“ (Philosophie der Of-
fenbarung. 1858. II. 301.)

Krao večnosti pravi na dale svojemi odebranomi vojsko-
vodji: „*Pasi moje agnjece, pasi moje ovce.*“ (Jan. 21, 16, 17.)
*Jaz sam molo za tebe, da tvoja vera ne oslabi i kda se spreobrneš,
potrdi svoje brate* (Lukač 22, 32)!

Papi so podrejeni *škofje* (púšpecje), štere „je sveti Dúh
postavo, da vodijo Cerkev božo.“ (Ap. d. 20, 28.) Oni so gene-
rali Cerkve bože, a škofije so deli Cerkve, šterim oni zapove-
davlejo. Škofje so knezi Cerkve; od vrhovnoga zapovedništva v
Rimi dobivajo zapovedi.

Pa ta *velikanska armada vojakov!* Ali pripadajo toj vojski
vsi, šteri majo katoličanski krstni list? Ne, za to je potrebno
zvúnešnje priznanje pripadništva: če ščeš biti pravi, dober i ve-
ren vojak, s šterim so častniki zadovolni, moraš *vervati* navuk
Cerkve; moraš se trúdit, da se ravnaš po *božih i cerkvenih za-
povedaj i da sprijemaš sveta svestva.*

Vsa ta velikanska vojska bojevnikov Kristušovih — do 350
miljonov jih je, s častniki, voditeli i poglavitnim vodstvom na
čeli — vsi ti vkúper stvorijo Cerkev, to so „*po vsoj zemli raz-
trošeni narod boži*“.

V Cerkvi Kristušovoj je samo *edno* zapovedništvo: Pij XI.
davle zapovedi svojim škofom, ti svojim častnikom-dúhovnikom,
a ti svojemi vernomi lúdstvi, i verne ovce poslušajo glas pas-
tirov: „Dajte, da bomo verne ovce dobrega Pastira!“ — To je
organizacija, šteta se protivnikom vidi i trdno stoji proti pek-
lenskim vratom, — ar jo je postavo Bog.

Tak stoji Cerkev boža kak mesto na gori, vidno, na daleč
se bliščeče v sijanji sunca večne istine. Nišče se ne sme izgo-
varjati: „ne vidim je, ne spoznam, med sto i sto cerkvami i
cerkvicami na zemli, da je *edno prava*, štero je Sin boži posado i
s svojov krvjov polejao“. Te izgovor ne vala, ar je Kristuš dao
Cerkvi gotove znake, da jo vsaki spozna i vzlúbi. Štirje dragi
kamni se svetijo v koroni te zaročnice bože — zaistino nebeski
svadbeni nakit, ki ga je Gospod dao svojoj Cerkvi.

Prvi dragi kamen je njeno *edinstvo*. — Gospod je nastavo
samo *edno* Cerkev: „na toj pečini bom zozidao svojo Cerkev“. On
je včio samo *edno* vero, to je šteo, da bi meli vsi *isto edno*
vero, da bi pripadali *ednoj* Cerkvi. Dragi kamen edinstva pa se
sveti samo na božanskoj zgradbi katoličanske Cerkve; *jedino ona*

ma po celom širnem sveti samo edno vero, po vsej predgancaj glasi eden isti navuk i vsi katekizmi majo isto vsebino, pa naj so napisani v kakšemkoli jeziki. V vseh katoličanskih cerkvaj je isti žrtvenik, isti tabernakel s čudovitov skrivnostjov — i pred njim predragi večni posvet. — I v rokaj *ednoga samoga* je vrhovno zapovedništvo — vsi katoličanci priznavajo edno od Boga odebrano vrhovno glavo v Rimi. —

Drügo znamenje, štero je Kristuš dao Cerkvi, je *svetost*; i te dragi kamen se sveti v svatbenom nakiti naše Cerkve. Sveti

Na sredi preč. g. Grasso Valentin, sal. dühovnik, voditeo novakov, okoli njega naši štirje sal. misionarčki, ki delajo v državi Chile, Jüžna Amerika.

Od leve strani na sliki so:

Bogojina: Sočak Štefan, iz Bükovnice. Dela tri leta;
 Beltinci: Maroša Martin z Melinec. Dela pet let;
 Sv. Sebeščan: Horvat Aleksander. Dela tri leta;
 Cankova: Schnurer Franc iz Topolovec. Dela štiri leta.

je njeni nastavitelo, sveti je njeni navuk. Pitaj kakšega dijaka, či je pri veronavuki čüo samo eden navuk, ki bi Bogi ne bio prijeten i sveti. Cerkev nas opomina, da molimo, da svetimo v nedelo, vči nas, da z lübeznijov vsakše delo posvečüjemo Bogi, da pri vsakšem deli gledamo na Boga. Opomina nas, da živemo na toj zemli pobožno, lepo, čisto i jakostno, da opravlamo dela

smilenja i ljubimo svojega bližnjega; opomina nas, da se zmirimo z Bogom i se pripravimo na pot v večnost. Nego te znak prave Cerkve se ne sme misliti tak, ka neso člani Cerkve, ki neso sami jakostni i sveti ljudje — ar te bi prava Cerkev bila nemogoča. Ali cerkev ma to moč i silo, da s svojim navukom i svestvi ljudi posvečuje i tak je že veliko število svojih vernikov vzgojila v svetnike. — Odpri samo kalendar i pregledni ga od prvoga do zadnjega dneva v leti: svetniki, ki so živeli po zgledi Kristušovom, so bili vsi katoličanci. Sam *Luther* priznava, da je pod papinstvom pravo krščanstvo, ... pravo jedro krščanstva i vnogi pobožni, veliki svetci (Dela Lut., 4 zv. s. 320.)

Tretji znak, ki ga je Kristuš dao svojoj Cerkvi, je *vesolnost*: „Ite i včite vse narode“ (Mat. 28, 19); — tudi te dragi kamen se leskeče v svatbenom nakiti katoličanske Cerkve. Ona je katoličanska, to je vesolna (občenska) po časi i kraji, ona obstoja nepretgoma od časa Kristušovoga, — ona jedina je stara jezero devetsto let, vse druge cerkve so nastanole sledkar. Ona se jedina širi po celoj zemelskoj krugli: v vseh pokrajinaj najdemo katoličanske cerkve i katoličansko božo službo, Cerkev sega od morja do morja: tristopedeset milijonov pripadnikov kleči okoli njenih žrtvenikov (oltarov).

Slednjič, Kristušova cerkev mora biti *apostolska*, „zidana na fundamenti apoštolov“ (Efež. 2, 20), mora meti ista svestva i njeni poglavarje morajo biti pravi nasledniki apoštolov. Tudi te štrti dragi kamen se leskeče v božanskom svatbenom nakiti naše Cerkve; ar ona edina sega vse do apoštolov, ona *edina je ne postala tak, ka bi se ločila od kakše druge starejše cerkve*, pa zato more vsem drugim cerkvam zazavati: *Prekesno ste prišle i prekesno ste nastanole.*

* * *

Ta edina prava Cerkev Kristušova s štirami dragimi kamni je šla skoz stoletja blagoslavlajoča, kak mati i pasterica narodov. *Tudi nas blagoslavla.* Ar, ka drugo šče, kak da nas z navukom i milostjov Jezuš Kristuš včini srečne i blažene? —

Si šče nikdar ne vido prekrasno Führichovo sliko: *Dve poti?* Na levici vidimo lepo okolico s širokim pogledom v daljavo, iz štere pela proti nam široka cesta, — a na desno vidimo, ščista blūzi, velki, skrivnosten breg. Na širokoj, odpretoj cesti prihaja vnožina ljudi — ništerni na kolaj, drugi na konji, ništerni peški — vsi v radostnom veselji. Naskori se cesta zdigne gori v breg, vodi dale prek groznih pečin, pa daleč v globino, iz štere sika vroči plamen. — Tam, kde se široka cesta zgubi v bregi, se zdigavle vozka steza gori v višino. Dale gori pod jaliči i starimi hrasti stoji mila šumska cerkvica, kde duhovnik dvema trūdnima potnikoma davle duševni krūh za okrepitev v večno življenje. Nato se pride prek vozke brvi, ki drži prek groznoga prepada, — pali dale po strmih stenaj do hiše, od štere se vidijo samo nizke, vozke dverice. Ne daleč od tēc dvoje dece s težavov ide

po žmetnoj stezi. Nehoteč se čüdivaš i pitaš: Kak so ta deca prišla se gori? Doli na širokoj poti so lüdje pri belom dnevi zablodili i ne vidijo globine, šteroj se približavlejo, — a to dvoje dece, slabotne i neizküşene, pa je prišlo se gori do sunčne višine i je zdaj tak blüzi večnomi očinskomi domi. — Daroviti slikar odgovarja na to: *Oča vodi dečaka za roko, mati pa dekličko; z drugov rokov oča nüdi popotno palico tüdi materi, da se na njo podpira. Šče ednok se zglednejo vsi štirje na to težko, mučno potüvanje. Nebeski mir je na njihovih licaj, razsvetlenih od večernoga sunca, — i med pesmijov klonkajo na dverice, ki pelajo v večno domovino.*

Ali nesmim v tom kepi z zahvalnostjov spoznati tvojo kep, sveta Cerkev boža? O pa kak, ve nas ti vodiš, naša dobra mati, skoz življenje, čuvaš nas od prepadov i ostrih vrhov, lačne

Tišina: JUG CERINIJA, usmiljenka, mis. iz Gederovec. Dela od letošnjega leta naprej na Japönskom.

Turnišče: ŠPILAK KATA ŠTEFANA, šolska sestra, misijonarka iz Brezovice. Dela pet let v Braziliji, J. Amerika

hraniš z nebeskim krühom, krepiš onemogle i vodiš slednjič spevajoč skoz vozka dverica groba na bolši svet.

Če se zglednemo na jezero devetsto let, ki so pretekla, bomo vidli neskončne vnožine, ki so kak deca te matere šle po sveti, se bojüvale, vüpale se i molile; vidli bomo milijone mantrnikov, ki so za to Cerkev prelejali svojo krv; vidli bomo sijajne vrste svetnikov, ki jih je ona odgojila i ki so jo lübili z žarom svojega srca.

Za štero drugo družbo se je zavzemalo telko bistrh pameti, moči i jakosti? Za šteri ideal je vmrlo telko milijonov? Štera društva so preživela telko viherov? O, Cerkev je boža zgradba, ki se njoj morajo celo njeni protivniki čüdiwati. „Da je rimska Cerkev poštüvana, bole kak vse drüge, nega dvojnosti,“

je mogao ednok priznati Luther: „ar tū so sv. Peter, sv. Paveo, 46 pap i vnogo stoezer mantrnikov prelejali svojo krv, premagali svet i pekeo, tak, da se zaistino more viditi, ka Bog posebno pazljivo gleda na Cerkev (Kontrayers Lexikon).

„Nikdar ne bilo modroslovnoga sestava“, piše Marheineke, razumni i dūhoviti protestantski vučenjak, piše od kat. Cerkve ... „ki bi bio zgrajeni tak črstvo i sigurno, šteroga zgradnja bi bila tak umetna, s takšov ostroglednostjov, doslednostjov v vsakšem najmenšem deli dovršena, i na šterom bi človeči dūh skoz telko stoletij dokazao tak jasno svojo moč i silo“. (System II. 34.)

„Ne poznam nikše stvari na sveti“, priznava od kat. Cerkve nemški pesnik Lessing, „na šteroj bi se človeča ostroumnost bole pokazala i bole vadila.“ (Pismo 2. febr. 1774).

„Poštūjem katoličansko Cerkev“, je pisao plemeniti protestantski predgar i pesnik Lavater Zūriški grofi Stolbergi, „kakti stāro, veličastno zgradbo... ona je zozidana na močnom fundamenti i na lepota j tak bogata, da se njoj nemrem zadosta nečūdivati.“

Zato pa bodi pozdravljeni, ti srečni, „po vsoj zemli raztrošeni narod boži,“ sveta Cerkev! „Najvekše glave i najplemenitejša srca so se od nikda za tebe izjavlala“, pravi protestantski profesor Kern iz Göttingena. A feldmaršal grof Moltke je pravo l. 1857.: „Ednok bomo morali itak vsi biti katoličanci.“

Jezeri se ti čūdijo, milijoni po tebi hrepenejo, jaz pa te ščem lūbiti sveta Cerkev boža z vsov močjov svojega srca. Ti si moja sreča v življenji, moja tolažba i vūpanje v zadnjoj, tesnobnoj vūri, — i ar lūbav nikdar ne mine, *te bom lūbo na veke.*

Bože reči pri novoj sv. meši g. Škafar Ivana iz Bratonec v Beltincih julija 28., štero je glaso Kļekl Jožef, vp. plebanoš z Črensovec.

Vsako drevo, štero ne rodi dobrega sadū, se poseka i vrže na ogenj. (Mat. VII. 19.)

I.

Mi smo se dnes k novoj svetoj meši zbrali. Jezuš si je izvolo iz malih Bratonec znova namestnika. Kak je sam bio siromaške družine sin, ravnotak si za namestnike najraj zbira siné siromaških družin. To pa dela iz dvojega razloga: 1. ar neskončno lūbo siromaštvo, prosti stan, zadovolnost z malim; 2. ar svoje nebeske kinče siromaštvi, dūhovnomi siromaštvi zavūpa, štero jedino je more po njegovoj voli deliti. Nešteti milijardi angelov i svetnikov — med šterimi so tūdi zveličani beltinske fare i srečne novomešnikove družine,— gledajo na naš oltar i želno čakajo trenutka, gda naš novomešnik vzeme v svoje posvečene roke prvič krūh i vino i oba dara spremeni v neskončno nebesko bogastvo dūš, v samoga Jezūša, Zveličitela. Želno čakajo na te trenutek, ar se z novomešnikom znova začne Jezušovo življenje na zerul, ar se ponovijo njegova dela v namestniki dū-

hovniki za zveličanje dūš. I z dūšami zveličanih se veselijo i čakajo z vročimi želami tūdi naše dūše na podigavanje, ar je prišo vrtnar, ki kak Jezuš pravi v denešnjem evangeliu, poseka vsako drevo, štero ne bo rodilo dobrega sadū i je vrže na ogenj. Ob- last Kristušova v novomešniki — vrtnari, je sekira, s šterov bo to slabo drevo, greh sekao i metao na ogenj pokore, ali na ogenj drūgoga sveta, če se drevo ne bi štelu spokoriti. Naj pa bo mogoce to svojo še angelskim ramam preteško slūžbo, kak se izražajo sv. oćacje i svetniki, v Jezušovo zadovolnost vršiti, mora znati, ka je za njega njegov Gospod, Jezuš Kristuš v Olt. svestvi i ka mora on biti za svojega Gospoda, za Jezūša Kris- tuša v Olt. Svestvi. I na stavleno pitanje etak odgovorim: Jezuš

Beltinci: Škafar Ivan, novomešnik,
iz Bratonec.

v Olt. Svestvi je za dūhovnika: 1. življenje njegove dūše; 2. nje- gov vučiteo i 3. njegova moć. 4. Dūhovnik za Jezūša v Olt. Svestvi pa mora biti njegov tolažnik. Dūhovniško Srce Jezušovo, ki tū v Olt. Svestvi prebivaš, blagoslovi moje slabe reći, da se po njih mi dūhovniki tak tesno navežemo na tebe, da k tebi pripelamo vse blodne ovce, tebe lūbeće pa spopolnimo.

II.

1. Jezuš v Olt. Svestvi je življenje dūhovnikove dūše. Dū- hovnikova dūša vsikdar mora živeti i brez Olt. Svestva ne more živeti. To življenje si je dūhovnik že v seminišći mogoce spraviti, kajti od klerika zahteva cerkev pred posvećenjom „statum per- fectionis acquisitae“, kak se bogoslovna znanost izvaža i slo-

venski pomeni „stan pridoblene popolnosti“. Jezušova zapoved „Bodite popolni“, (Mat. 5–48) se za vse vernike tak razmi, da se ti morajo skoz celo življenje boriti za popolnost, to je za posvečujočo božo miloščo; za duhovnike pa pomenijo: *Ostanite popolni*. Vsi drugi stanovi so se dužni boriti za svetost, duhovnik jo pa vsikdar mora meti i je niti za minuto ne sme zgubiti od trenutka, kak je sprejeo mešniško posvečenje, to je niti za edno minuto ne sme v smrtnom grehi biti. Ta popolnost, ta svetost duhovniška je stan duše brez smrtnoga greha ali stan v milošči posvečujočoj, ki mora den za dnevom rasti i se lepšati v duhovniškoj duši, ar je namestnik najsvetejšega Boga.

Pa more duhovnik, ki ga napada, kak vsakoga človeka po

Beltinci: Škafar Ivan, novomešnik, pred vhomom v cerkev k prvoj daritvi. Na njegovoj desnici je g. Vadovič Rudolf, beltinski plebanoš, ki ga je vodo pri oltari, na levici pa njegov predgar. Obdaja ga lepo število duhovnikov, bogoslovcov i klerikov.

rečaj sv. Dúha „*poželenje tela, poželenje oči i gizdost žitka*“ (I. Jan. 2-16). more on to najtežavnejšo dužnost skoz celo svoje življenje spuniti? Naj zna, kak jo more, njemi njegov Gospod, Jezuš Kristuš, glasno zakriči: „Brez mene nikaj ne morete včiniti“ (Jan. 15-5). To je Njegov odlok. Brez njega ne more njegove duhovniška duša živeti. Samo po njem, brez njega nikdar. Samo po Olt. Svestvi, po ničem drugom. Zato njemi, kak sinki svojemi z večne lübezni punim glasom govori: „*Ki je moje telo i pije mojo krv, ma večno življenje. Kak jaz živem po Oči, tak bo tudi tiši, ki mene vživa, živo po meni.*“ (Jan. 6-53-57.) Življenje duše izvira samo od Jezušã v Olt. Svestvi; stüdenec, šteri duhovnikovo dušo reši smrti žeje, je tabernakl. Zato, ravno zato

služi duhovnik, vsaki den sv. mešo, čeravno je nema plačane, čeravno bi zadostio cerkvenoj zapovedi, da jo služi samo po nedelaj i zapovedanih svetkaj, jo služi vsaki den, naj žive njegova duša. Zato zmrzavle v trdoj zimi i omedlevle v groznoj poletnoj vročini v slabom cerkvenom zraki, naj njegova duša milošče posvečujoče nikdar ne zgubi.

Pa če ne žive njegova duša, mislite ovčice, da te ve mogle živeti? Ste že gda sveta čüle, da je mrtva reč dala komi ali čemi življenje? Ka nemamo, ne moremo dati. Ka ne žive, ne more življenja roditi. Ja, istina, so že rezali iz mrtve matere živo dete, a to so živi delali, ne pa mrtvi. Mrtvec ne more dati življenja. Ve pa živeti morate! Jezuš Vam pravi: „*Jaz sem prišo, da bi živeli i da bi to življenje popolno bilo*“ (Jan. 10-10.) Jezuš

Beltinci: Antolin August, sal. misijonarček. Dela edno leto v Tokyoi na Japonskom

Beltinci: Geld Karol, sal. misijonarček iz Lipovec. Dela edno leto v Tunisi, v Afriki

Vam zapovedava: „*Bodite popolni, kak je moj oča nebeski popolen* (Mat. 5-48). Njegov sv. Düh Vam zapovedava po sv. Pavli apoštoli: „*To je boža vola, vaše posvečenje*“ (I. Tes. 4-3). Vi dragi krščeniki morate v svojih dušaj kraljestvo gojiti, bože kraljestvo, kak Vam Jezuš jasno naznanüje: „*Kraljestvo bože je notri vu vas*“ (Luk. 17-21), to je mora biti notri vu vas. Ne pri vas, ne okoli vas, notri vu vas, notri vu globočini srca, zato ste stvorjeni i odrešeni, zato je poslani duhovnik, da vam to življenje goji, zgubleno nazaj spravi i odgoji. Za vas, za vaših duš volo njemi je Jezuš ne naročo, nego zapovedao: „*Jaz sem vas odebrao, da idete i sad rodite i da te sad ostane*“ (Jan. 15-16). Te sad duhovnikov je življenje vaše duše. I da bo znao, kak te svoj sad, vas, obdrži pri duhovnom življenji, njemi postavi svoj zgled živo

pred oči: „Kak je mene poslao oča, pošilam jaz vas (Jan. 20-21). Kak je Jezuš samo s tem rešo dūše, ka je življenje svoje dūše vlevao vu nje, ravnotak dūhovnik samo tak more dūše rešiti, če njegova dūša vsikdar žive, ar dūšam danoga božega življenja obdržati, razviti ne more, če zgled njegov pokvari tisto, ka njegova od Boga dana oblast posadi

Ovčice! Zakaj sam vam jaz pokazao to dūhovnikovo sliko? Naj vidite, kak teško bremen ga tlači k zemli i da njemi je pomagat nositi. Že po naravi kak človek, je izpostavljen skušnjavam. Hüdi dūh pa, ar od njega visi vaše dūšno zveličanje, štere bi rad pogūbo, ga ešče bole muči. Pa vi ste njemi tüdi spaka za skušavanje z vašimi grehi v spovednici. Moj Bog, vsikdar po blati gaziti i se nikdar ne zamazati, je to ne junaško delo? Je to lejko ne mučeništvo? Pa pri vseh velikih trüdaj za vašo večno srečo še špote, preganjanje i čarno nezahvalnost trpeti i vendar

Beltinci: Ozmec Ignac, sal. misijonarček z Melinec. Dela edno leto na otoki Kuba.

ne obväpati, nego dale delati za vas, je mogoče to ne bremen, štero se brez posebne Jezušove pomoči ne more nositi? Pa dūhovnik nosi to bremen. Nosí je i poleg vse nesnaga grehov, ki jih more čüti i vračiti, zdrav pa nevtepeni, nevraženi ostane, ar se drži Jezüša v Olt. Svestvi, ar pobožno mešüje, se z gostov spovedjov na sv. meše pripravla i ar Jezüša v Olt. Svestvi rad obiskavlë. Dūhovnik to včini, a tüdi ve ovce spunite svojo dužnost do njega. Da dūhovnik nišče ne postao za sebe. On je za vas i jedino za vas. Toga ne smete nikdar pozabiti. On Boga zastopa za Vas. On je drügi Kristuš, kak pravi sv. Magdalena Paciška — a za vas. Zato ga kak drügoga Kristüša morete lübiti. On vse skušnjave i težave prenaša za vas. On je v vsak-

denešnji nevarnosti večnoga pogübljenja za vas, naj vaše dūše reši. Ga ljubite? Ga pomilujete? Ga podpirate? Jeli spoznate, da je vaš bole kak oča i mati, bole kak brat i sestra, bole kak moŹ i žena, ar je Vaš, mesto Boga, da po njem dobite Boga, ki je vse naše. Zato ga morete ljubiti bole kak očo i mater, kak brate i sestre, kak ženo i moŹe. Ovčice to lübezen vam Bog zapovedava. Ovčice ne sodite! Ovčice ne grajajte! Ovčice ne sovražite i sramotite dūhovnikov, to vam lübezen prepovedava. Je zagovarjate? Molite za nje? Trpite kaj za nje? Se prečiščavate za nje? Se vam zbūja zahvalna lübezen v dūši, štero so vam rešili? Ne pozabite, da Vam Jezuš zapovedava, da ljubite dūhovnike, kak njegove namestnike, ki „so mesto Kristuša poslani“ (2 Kor. 5-20). Lübiti pa je ne mogoče brez djanja lübezni. Poleg mo-

Beltinci: Bakan Veronika, sal. misijonarka iz Dokležovja. Dela pet let v državi Ecuador, Jüžna Amerika.

litve, vnoge, goreče molitve za dūhovnike, štera je zednim najmočnejše sredstvo za lastno posvečenje, je djanje lübezni tüdi krotek, lübezni pun opomin. En zgled Vam povem. Pred par leti je vmro z svetniškov vdanostjov v groznom trpljenji od raka na jeziki goreči dūhovnik, ki je vodo tüdi Vaše dūše, g. Sakovič. On mi je pripovedavao iz svojega življenja sledeče. „Kak mladi kaplan sam šo v veselo družbo prek v Lotmerk. Ne sam se opijano, a bio sam dobre vole, kesno v noč sam tam ostao i zato zaspao, pa ne slüžo v določenom časi sv. meše i spovedavao. Nerednost je bila to. Sedem po navadi v spovednico i spovedanka, prosta kmečka dekla, me je etak opomenola: „Gospod

kaplan! Jezuš vas je čakao pa me ovce tüdi. Pa vi ste raj meli svet, kak Njega i nas. Prosim Vas ne zamerite za prošnjo: ne včinite več to.“ — Iz srca sem se razveselo tomi iz lübezni izviražočemi opomini i sem se več nikdar ne pregrešo z kakšov nerednostjov pri opravljanji bože slüžbe.“ Tak dela lübezen z danim i sprejetim opominom.

Jezuš je pravo: „Jaz sem življenje“ (Jan. 14-6.) i da je dühovnik njegov namestnik, mora biti tüdi on življenje za sebe i za drüje. To je pa samo tak mogoče, če se močno, tesno drži Jezuš v Oltarskom Svestvi, ki je jasno i glasno povedao dühovnikom: „Jaz sem trs, vi mladike. Kak mladika sama od sebe ne more sada roditi, tak tüdi vi ne, če v meni ne ostanete.“ (Jan. 15-5.)

Zato pa molite, goreče molite, düšice, za dühovnike, da ostanejo v Jezuš i ž njimi vred tüdi ve.

Beltinci: Ščančar Marjeta, sal. misijonarka z Melinec. Dela tri leta v Braziliji, Jüžna Amerika

2. Jezuš v oltarskom svestvi je dühovnikov vučiteo. Prle, kak se je Jezuš v nebo zdigno, je apoštolom dühovnikom zapovedao: „Ite i včite vse narode“. (Mat. 28—19). Dühovnik mora včiti. Ka pa? Poslüšajte Jezušovo reč: „Včite je vse zdržati, štera sam vam zapovedao. (Mat. 28—20.) Dühovnik mora včiti Jezušov nebeski navuk, ki je višiši od nebe i globši od globočine morja. Ne znanosti sveta! Ne modrosti vučenjakov! Ne skrivnosti narave! Ne vodstvo države! Ne zmagovite pohode vojske! Ne, nego samo i jedino „Kristuš a toga križanoga“. (I. kor. 1-23), kak pravi sv. Düh Bog po sv. Pavli apoštoli. Kristuš a povesod, v javnom i zasebnom življenji, v družini i človečoj družbi, v politiki i gospodarstvi, v žitki i za smrt, samo Kristuš a, toga kri-

žanoga. A te navuk je pa kipeo iz Ježušovoga Srca. Ve je on sam pravo: „*Iz obilnosti srca vūsta govorijo*“. (Mat. 12—34). Gde indri bi zato najšeo dūhovnik te navuk kak ravno pri Ježuši v Oltarskom Svestvi. Na njegovo bože Sice mora on položiti svojo glavo i spregovoriti z Šamuelom: „*Govori Gospod, tvoj sluga te poslūša*“. (I. Kral. 3—10). Iz toga Srca se levajo vretine zveličavnoga navuka v dūhovniško srce, z šterimi presvetlen i okreplen mirno lejko stopi prek praga šole; na predganico, i vu spovednico. Molitev, gosta, goreča molitev pred Najsvetejšim ga navči, kak postane vučiteo, zdravnik, vodnik i pomočnik dūšam na poti zveličanja. Dūhovnik je Ježušov minister. Kak si vladarje s svojimi ministri pogučijo vse zadeve države i je po sklenjenom dogovori rešavajo, tak more tūdi dūhovnik si vse zadeve dūš po-

Beltinci: Zver Alojz, sal. misijonarček
z Dokležovja. Dela pet let v Braziliji,
Jūžna Amerika.

govoriti z Ježušom v Olt. Svestvi i samo tak iti na delo. Če tak ne dela, je njegovo delo takše, kakši je bio apoštolov ribolov, ki so celo noč lovili i nikaj ne zgrabili, ar so po svojoj, ne po Ježušovej voli lovili. A gda so pa na Ježušovo reč razprestrli mreže, so teliko rib vlovili, ka so se mreže trgale. Dragi moj brat po Kristuši! Najvekša zadeva i potreba denešnjega časa je rešitev mladine. Kak jo rešiš? Svet jo rešava z raznimi igrami, s športom, prireditvami, pevskimi zbori ali shodi. A njena rešitev je jedino pa izključno po spovednici, kje Ježuš govori na mlado srce i je vodi po tebi k sebi i pri sebi tūdi obdrži. Nedužne zabave naj bodo samo začimba, ki se ne vživá mesto hrane, nego hrano samo bole tečno naredi. Raynotak morejo nedužne zabave hrano mladinske dūše bole tečno narediti, to je spoved i prečiščavanje more mladina po njih bole zlūbiti. Če toga ne dosegnejo, so sovražnik mladinske dūše, ne pa pomočnik i se jih mladina mora ognoti.

Če gledamo okoli po sveti, najdemo za vsako reč ministerstvo. Za hüdodelnike ministerstvo pravde, za letanje po zraki ministerstvo letalstva, za vožnjo po železnici železniško ministerstvo; je posebno za penez, za trgovino, za telovno zdravje itd. Ali ste pä čüli, ka bi gde sveta bilo ministerstvo za najdragšo reč sveta: za düšo, za njeno zdravje i življenje? Za to ne mislijo vladarje sveta. Na to ministerstvo je mislo samo vladar vseh vladarov, Gospod Jezuš Kristuš, gda je po svojem goristanenji dao dühovnikom oblast: „*Vzemite sv. Düha, šterim odpüстите grehe, so njim odpüščeni i šterim je zadržite, so njim zadržani*“ (Jan. 20-23). To ministerstvo je pokore svestvo i palača toga ministerstva, je spovednica. Je vsikdar blüzi Jezüša v Oltarskom Svestvi, naj minister toga ministerstva, spovednik, vsikdar njegovo pomoč prosi, prle kak začne svoje posle opravlati. Nema niedno ministerstvo sveta vekšega delokroga i niedna vladavina nema vekše oblasti kak je dühovnikova v spovednici, ar Bog sodi i obsodi v njegovoj osebi po vsakoj vrednoj odvezi vladara teme, šatana, kak ga je Jezuš v svojem življenji obsodo: „*Vido sam šatana kak blisk z nebe pasti*“ (Luk. X. 18.) Pri spovednici se stvarja, razširjava, olepšava življenje düš, če spovednika vodi Jezuš. Zato je vaša sveta dužnost, verniki, pred spovedjov, prle kak pride na vas red, goreče prositi Jezüšovo Srce v Olt. Svestvi, naj navdehne vašemi spovedniki svoje misli, svoje žele, svoje prošnje, svoje karanje, svoje navuke, ka tak zvezani z Olt. Svestvom po svojem spovedniki rastete i dorastete za večno življenje.

3. Jezuš v Olt. Svestvi je moč dühovnikova. Kak so v naravi temne, viherne noči, kda, kak pravimo, niti božega štihane vidimo, ravnotak je v düšaj. O kelikokrat se zatemni pred dühovnikov düšov, de ne vidi poti, da ne čüje vodilne reči, da ne čüti nikše pomoči, kak bi rešo uboge düše? Kak bi odvrno z fare slabo čtenje, štero ovce kák sladki med pijejo, čeravno se zagiftajo ž njim? Kak bi pomiro srdnike? Kak bi odpravo spake, ki trgajo nedužno dečico dol z Jezüšovoga Srca, kam jedino spadajo? Temna noč je dühovnikova düša, srce njemi ječi, oči se njemi v skuzaj zalevlejo. Kam naj se obrne? Brat moj, razjoči se na Srci Jezüšovom. Poklekaj pred oltar, zdržavaj se pred tabernaklom i boš poslünjen, kak so bili vsi dühovniki, ki so tak delali. Sveti arski župnik, Vianej Janoš, je dobo za oskrbo edno najbole pokvarjenih far na Francoskom. I spremeno jo je v edno nejsvetejših, ar se je največ zdržavao v cerkvi pred Jezüšom. Sv. Francišek Ksaver je prehodo šest držav i vnoge sto i stojezere okrsto i spravo v krilo kat. Materecerkvi. A nešetokrat je pred Olt. Svestvom premolo cele noči, celo kratki nočni počitek si je privoščo na stubaj oltara. Tak je delao sv. Filip Neri, tak sv. Ivan Bosko, tak vsi dühovniki, ki ne so iskali svoje časti, nego samo božo i zveličanje düš. Vsi so se dosta müdili pred tabernaklom. Tak delaj tüdi ti. I vüпам se, da boš delao tak. I Jezuš

razžene oblake tvoje duše, ve je on svetlost: „*Jaz sem svetlost sveta*“. (Jan. 8—13.) Jezus Ti vleje vüpanje v tvoje potrto srce, ve je on pravo: „*Vüpajte se sinki, jaz sem svet premagao*“. (Jan. 16 - 33.) Jezus ti je obečao v skušavánom i trpečem sv. Pavli apoštoli zmago: „*Zadosta ti je moja milošča, jakost se v skušnjavaj potrdi*“. (2. Kor. 12—9.) Jezus ti je obečao plačo na zemli: „*Vaša žalost se v radost spremeni*“. (Jan. 16—20). Pa še nebesko: „*Ne boj se mala čreda, ar je vaš Oča skleno, da vam da kraljestvo*“. (Luk. 12—32). V trpljenji i skušnjavaj zato pridi o le pridi Jezusov duhovnik k svojimi Gosposi pred sv. tabernakl, tü gornajdeš vse, ka je zgübleno, tü poživeš vse, ka je mrtvo. Pridi pa vsikdar z Bl. D. Marijov. Jezusova mati je tvoja mati. Na križi ti jo je zročo v osebi duhovnika, apoštola sv. Janoša. Zmisli si na najgenlivejši prizor sveta, gda Jezus kleči pred svojov mamikov i jo prosi za blagoslov. Na kaj? Prosi jo, naj Ga blagoslovi, ka de šo na križno pot, v trpljenje za rešenje düš. I ž njenim blagoslovom je vse rešo, ki ščejo rešeni biti. Zavüpaj tüdi ti vse njej, sladkoj mamiki duhovnikov, Mariji, ž njov prihajaj k njenomi Sini, svojimi Gosposi, i zmaga tvoja je zapečatená.

4. Jezus v Oltarskom Svestvi je življenje duhovnikove düše, je njegov vučiteo, je njegova moč. Pri pogledi na to nezgrüntano dobroto, se mi zbüdi pitanje: ka pa naj duhovnik za to da Jezusi? Ka more biti duhovnik za Jezusa v Oltarskom Svestvi? Odgovorim: Njegov tolažnik.

Od düš se toži dober Bog pri Izaiji proroki: „*Sine sem odgojo i poviso, oni so me pa zavrgli*“. (Is. 1—2). I proti nezahvalnoj deci išče tolažbo, a je ne najde, kak piše sv. Pavel apoštol: „*Pozabili ste na tolažbo*“. (Hebr. 12 - 5.) Zato si je zvolo dober Jezus duhovnike, da svoje zavrženo, prebito, z trnjavim vencom ovito Srce v njihove roke položi, da je tolažijo. O, da grešniki ga obsodijo, kak negda Pilat, gda ga vržejo vö z šol, vö z sodnih dvoran, vö z družin, ka ne sme tü kralüvati, ki je krao večnosti. Poklekni duhovnik pred oltar i tolaži njegovo zavrženo Srce z svojov gorečnostjov! Slečejo ga i z žučom napojijo pijanci i nečistniki. Potolaži duhovnik njegovo z trnjavim vencom ovito Srce, z svojov treznostjov i angelskov čistostjov. Roke i noge njemi prebadajo nebogavna deca, uporni podložniki! Tolaži njegovo presmeknjeno Srce z svojov vdanostjov v božo volo vu vseh težavaj tvojega križanoga stana. Vsaki smrten greh znova presmekne od lübezni plamteče njegovo Srce. Potolaži je s svojim svetim življenjom. Raj meri, kak sam rad promišleno najmenši odpüstlivi greh včiniš. To je tisto sveto življenje, ki more Jezusovo Srce potolažiti. I ta tolažba je pravzaprav tvoja tolažba, tvoja najvejša tolažba, kajti Jezus je oblübo, ka brez mere i brez meje dobi tisto milošče od njega, ki je išče v njegovom Srci. A tak pa dela njegov tolažnik. Zato vse dobi, zato vu vsem zmaga.

To so reči, štere sem ti, dragi brat po Kristuši, naměno povedati. Gda zato prvokrat podigneš Bože telo, podigni je v te namen, da postaneš i ostaneš vse tvoje življenje Ježušovoga Srca tolažnik s svojim svetim življenjem iz zahvalnosti, ar je presv. Olt. Svestvo tvoje duše življenje, tvoj vučiteo i tvoja moč. V Ježušovo presveto Srce, ki od radosti, da te je dobilo za namestnika, zatrepeče med tvojimi prstmi . . . se vtopi . . . se vtopi popolnoma v nje. V nje vtopi tudi mene, svojega, nevrednoga predgara . . . ki sem pred 38 leti na to nedelo služo svojo prvo sveto mešo. V nje vtopi celo kat. Matercerkev, njenoga glavara, vso njeno duhovščino i vernike, posebno tu navzoče. V nje vtopi

Beltinci: Fr. Alojz, sal. misijonarček
iz Dokležovja. Dela štiri leta v Braziliji,
južna Amerika

našo domovino, naše liste, naše ljudstvo! V nje vtopi vse trpeče, vse skušavane, vse vmirajoče, vse pokojne! V nje vtopi na te tvoj veliki den vse sovražnike tvoje i Ježušove! Posebno pa vtopi z celim svojim lübečim srcem v Ježušovo Srce, ki je vretina vsega duhovnoga življenja, tistivi duši, ki sta ti dale telovno življenje: očo i mater, da njima plačaš svetle noči, ki sta je za tebe previrestüvala; da njima povrneš brazde na lici, ki njima je zorala skrb za tebe; da njima blagosloviš žülnate roke, ki sta je v trdom deli preteguvala za tebe! I ž njima vtopi v Ježušovo Srce, gda svoj duhovniški pogled prvič vržeš na nje, svoje sestre i brate, rod i botrino, dobrotnike, prijatele, poznanca, da dobiš ti, dobimo mi, i dobijo vsi življenje, pa vsikdar obilnejše življenje. Amen.

Druga nova sv. meša v Soboti.

Služo jo je g. Gregor Janoš iz Satahovec, jul. 28. Pri oltari ga je vodo mil. g. Szlepecz Ivan, č. kanonik, predgao njemu je pa g. Bejek Janoš, črensovski kaplan, zdaj farni oskrbnik pri sv. Sebeščani. Predmet njegove predge je bio: Duhovnik je namestnik boži, je drugi Kristuš. Kak takšega ga mora narod sprejeti.

Radi bi v celoti objavili novomešno predgo, pa na večkratno prošnjo smo je ne mogli dobiti. A že kratka vsebina dosta pove i vsaka verna duša si že z te lejko nabere vnogo lepoga i dišečega sada za svojo dušo.

Sobota: Gregor Janoš, novomešnik,
iz Satahovec.

Po Marijinom Listi ga je Bog pozvao v duhovniški stan.

Prečastiti gospod!

Mir i Dobro!

V nedelo, 21. julija sam prejeo prvi višji sv. red, subdiaconat, v Spliti od prezvišenoga g. škofa Milete (šibenske škofije). Naš splitski Prezvišeni je odišeo na počitnice.

Pri toj velikoj milosti sam se zmislo tudi na Marijin List, šteroga vrednik ste Vi. Marijin List sam rad čteo od moji mladi let, čteo sam ga v tujini, čtem ga tudi zdaj v Dalmaciji i čteti ga hočem na dale. V tistom genlivom trenutki, gda sam na prazen kelih roke položo, mi je prišeo na pamet *Marijin List*, šteri je prvi v mojem srci pobüdo duhovniški poklic. Z Marijinim

Ľistom se je moja duša ojačala in postala tak jaka, da se je znala odpovedati domovini, rojstnoj hiži, svojim dragim.

Vüпам se, da mi Marija bo izprosila tüdi na dele stanovitnost i gorečnost, da kim prle postanem sredbenik med Bogom i človekom za zveličanj i duš.

Fra Silvester Perša, frančiškan,
iz G. Blstrice.

Sobota: Veliki oltar v sobočkej farnej cerkvi.

Pismo iz Japonske.

J. M. J.

Tokyo, 29. V. 1935.

Prečastiti g. urednik!

Najlepše se Vam zahvalim za veliko uslugo, da mi pošilate „Marijine liste“. Zaistino, što se nahaja daleč v tujini, rad čte vesti v domačem jeziki iz domačega kraja i to tembole, če se nahaja sam, kak n. pr. jaz. Zato pa Bog plačaj!

Zdaj se nahajam v Tokyo-i, glavnom japonskom mesti, ki ma okoli sedem milijonov prebivalcov. Katoličancov je samo kakših tri do štiri jezero, toda ti se zgübijo med pogani kak kaplica vode v širnem morji. Delüjem med mladinov. Salezijanci tükar nemamo kakših vekših zavodov, nego samo misijone.

Teško je naše življenje in delovanje med izobraženimi i samozavestnimi Japonci. Pola so brezmejna, a delavcov je premalo. Tüdi razna sredstva nam menjkajo i potrebüjemo pomoči: molitev, dobrih del, itd., da bo naše delovanje obrodilo svoj sad, da bomo mogli premagati vse težave, ki nas ovirajo pri rešava-

nji düš. Nadale potrebujemo vno go gmotnih sredstev. Cerkvé, misijoni, cerkvene obleke, prevozna sredstva stanejo dosta. Podpirati moramo tüdi mnoge katoličance, ki so jako siromaški, moramo deliti miloščino tüdi poganom, kajti pri pogledi na dobra dela, ki jih izvršujemo brez razlike, se je že vno gi spreobrnno.

Prečastiti g. urednik! Tüdi Vas prosim, da nam pomagate s svojimi molitvami in da priporočite naše misijone raznim dobrotnikom. Prosim Vas, molite za nas, za naše nove kristjane, posebno pa za pogane, da bodo spoznali svetlost sv. vere. Priporočam se in prosim Vas pa vse drüge vsmilene düše tüdi za gmotno podporo. Znam, da potrebujete mnogo pomoči in da mate dosta potreb Vi sami, toda za naše misijone bodo prav prišle ino bodo s hvaležnim srcom sprejete tüdi „drobtinice“, ki kaplje s stola v dalnoj domovini.

Sobota: Meolic Štefan,

sal. misijonski brat z Kroga. Dela štiri leta
v Macau-i na Kitajskom.

Za molitve ino za vsaki mali dar se že vnaprej zahvalujem. V svoj h misijonskih težavaj ino žrtvaj se Vas bom vedno z veseljom spominao ino jih darüvao tüdi za Vas, da Vam lübi Bog podeli vse dühovne ino telovne milosti, štere si najbolje želete.

Najprisrčnej pozdravla Vas in vse misijonske prijatele.

Antolin Auguštin,

Salesian Scol

Suginami ku Hachinari cho 90. Tokyo, Japan

Pripomba: Vsaki najmenši dar naj se izroči našemi uredništvu i mi ga pošlemo v misijone našim za širjenje Kralstva Božega. Vrednik.

Boža pota so čudna pota.

Prve dni meseca oktobra je naš misijonar Kerec Jožef prijeo edno nepričakljivo pismo iz Kokinkine, francoske dalnovshodne kolonije. Francoski vpokojeni polkovnik Cottorel je nekaj zvedo za njega, da deluje v dalnom ino visokom Yunnanfu čisto osamlen ino v velikom pomenkanji za blaženost ino rešenje duš, je skleno zapustiti svoje ugodno posestvo, ženo, stanovanje ino del svoje pokojnine pa se na svoja stara leta pridružiti misijonarji na pomoč. Naš misijonar njemu je odgovoreč na njegovo prošnjo odgovorio, da ga v njegovom misijoni čaka veliko siromaštvo, samozatajivanje, preganjanje ino mogoče tudi glad pa vsakojačko stradanje, i nikša ugodnost bujnih Kokinkinskih ogradov, kopališč itd. itd. Polkovnik je sprejeo tudi te pogoje ino je prepusto po dovolenji cerkvene oblasti svoje premoženje

Sobota: Žitek Marija,
sal. misijonarka z Krōga. Dela od jeseni
v Bethlehemi, Palestina, Ažija.

ino polovico pokojnine svojoj ženi, ki njemu je rada dovolila iti na pomoč misijonarji, in je odišeo v Yunnanfu k misijonarji Kereci. Pridržao si je samo polovico pokojnine, z šterov se on sam vzdržava. Misijonar Kerec je prav zadovolen s svojim novim pomočnikom, ki ga prav nikaj ne stane i njemu pomaga pri upravi njegove novo nastavlene industrijalne šole. Misijonar ga je navčo kak se vodijo šolski zapisniki ino računovodstvo, pa njemu je zročo to delo, poleg toga še pomaga pri francoskom dopisivanji ž njegovimi dobrotniki v Tonkini in indri na dalnom vshodi, kak Hongkong ino Shanghai-ji.

Polkovnik Cottorel Charles Francois Joseph od kolonijalne artiljerijske legije odlikovan z vojnim križom, z Vojaškov medalijov ino Chavalier (Vitez) častne Legije, se je rodio 27. febru-

ara 1884 v Allex-i na Francoskom, se vdeležo svetovne bojne i nato prišeo v Kokinkino za povelnika Častne Legije (Legion d'Honneur), vstopo v pokoj v svojo lastno vilo ino malo posestvo v Cap Saint Jaques v Kokinkini. Dnes si on v čast šte, da je ponizen sluga v službi misijonara Kereca, in si skupno delita ubogi stol našega iztradanoga misijonara. Ne je to prvi slučaj pri misijonari Kereci. Pred dobrim poldrüгим letom se je po dugšem pogovori od nebeske lepote v Cantoni pridružo k njemi trgovec, ki je zapüsto svojo dobičkanosno trgovino ino premoženje pa ž njim postao siromak, da bi potem bio bogat v večnosti. Boža pota so zaistino čüdna pota . . .

Iz daljnjega Vzhoda.

Modrijan Tonosama.

Nekoč je živel na Japonskem v mestu Ozaki, zelo slavni modrijan in sodnik Tonosama. Radi svoje velike modrosti in pravičnosti je bil znan po vsej Japonski.

Nekega dne pa je potoval blizu Ozake mož, ki je trgovinil s platnom. Bilo je vroče poletje, zato si je vlegel v senco nekega velikega Budovega kipa in kmalu zaspal. Hudobneži so porabili to priložnost in mu ukrali vse blago. Ko se je popotnik vzbudil je začel iskati svoje blago, toda vsak trud je bil zastonj, najti ga ni mogel. Kaj naj stori? Obvestil je policijo. Toda tudi policija ni našla tatov. Tedaj je prispela vest o trgovčevi nesreči tudi do Tonosamovega modrega ušesa in sklenil je, da bo on poiskal tatove.

Slavni modrijan je zbral vse mestne prvake v sodnijski hiši ter jim zapovedal, da morajo pripeljati v sodnijsko dvorano Budov kip, v čigar senci je spal trgovec, kajti sodil bo Buda, ker ni pazil na trgovčevo blago.

Kip je bil izklesan iz kamena in zelo velik, tako da so ga komaj naložili na velikanski voz, ki ga je vleklo več parov volov. Z veliko težavo so spravili kip v sodnijsko dvorano, v kateri se je zbrala neizmerna množica radovednežev. Radi bi namreč videli, kako bo smrtni človek sodil nesmrtnega boga Budo. Ali zmotili so se. Ko so kip položili sredi sodnijske dvorane, takrat so se naenkrat zaprla vsa vrata sodnijske hiše, da nihče ni mogel več iz nje. Vsi so v smrtnem molku pričakovali sodbe, toda Tonosama se ni hotel prikazati.

Nastala je noč, a ujetniki niso mogli ven. Vse je prevzel nemiren strah. Kaj bo? Proti polnoči se je končno prikazal na sodnijskem odru slavni modrijan Tonosama, se globoko trikrat priklonil in izpregovoril:

„Vsak bo dobil vse potrebno za pisanje ter bo napisal svojim domačim pismo, v katerem bo prosil kos platna za svoje odkupljenje in za svojo rešitev“. Po teh besedah je odšel.

Naslednjega dne so neprenehoma prihajali kosi različnega platna v sodnijsko hišo. Ko so bili vsi ujetniki oproščeni, se je

znova prikazal modrijan Tonosama s trgovcem ter mu velel, da naj si poišče svoje platno. Na ta način je trgovec dobil nazaj svoje blago, Tonosama pa je našel tatove ter jih pravično sodil.

To se je dogodilo, ko je v Ozaki živel slavni modrijan Tonosama.

Antolin Auguštin,
sal. misijonar.

Mil. g. Dr. Rožman Gregor, ljubijanski nadškof in metropolit Slóvenije. Večletni naročnik naših listov.

Letos so posvetili dva našiva novomešnika.

Maj — mesec Japonske mladine.

Japonska ljubi svojo mladino, svoje nade, svojo bodočnost in zato ji vsako leto posveti en cel mesec, ki je najlepši, namreč mesec maj. Mi katoličani slavimo mesec maj kot Marijin mesec, a Japonska ga slavi kot mladinski mesec. Toda ali ni pomlad novo, mlado življenje? Ali ni mladost pomlad?

Ves mesec naj je praznik japonske mladine. To pokažejo Japonci tudi na zunaj in sicer na ta način, da obesijo na visoko preklo (štango), ki jo postavijo na streho, papirnate ribe, krape imenovane. Te ribe so iz platna ali iz papira ter privezane na vrhu prekle. Ko piha veter, jih napihne in oddaleč se zdi, kot

bi po zraku nad hišami plavale velikanske resnične ribe-krapí. Japonci imenujejo to „koínobori“.

Krap plava skoraj vedno le proti vodi in se nahaja v de-roči rekah. Zato pa mora biti močan. Japonska mladina mora biti močna kot jo predstavlja krap. V tem mesecu si mora pridobiti novih moči, da bo vztrajala v dobrem. Mora se mučiti kot krap, da premaga vse ovire in da si pridobi kreposti in časti.

Krap plava proti vodnemu toku, čeprav mora zato mnogo trpeti. Po njegovem vzgledu mora japonska mladina trpeti za domovino ter se radovoljno za njo žrtvovati.

Riba — krap predstavlja za japonsko mladino moč, ki si jo mora pridobiti. V katakombah je tudi riba predstavljala neko drugo Moč: „Evharističnega Jezusa“. Vse druge moči v primeri sto so le sence. Samo Jezus nam mora dati pravo moč, da vztrajamo v dobrem. Oh, da bi že skoraj japonska mladina spoznala svojo napako, spoznala pravi pomen ribe in našla Resnico.

Japonska posveča najlepši mesec v letu svojoj mladini. Kdaj bo nastopil čas, ko bo Japonska mladina posvečevala in slavila mesec majnik, kot mesec svoje drage Matere Marije?

Svetek meseca.

Japonci obožavajo in častijo naravo in mesec je za njih zelo važno božanstvo. En dan ali bolje rečeno ena noč v letu je posvečena njemu na čast. Svetek meseca svetijo Japonci meseca avgusta, ko je polni mesec. Na ta dan se vsi praznično oblečejo in zvečer naredijo majhno gostijo zunaj na prostem, kjer lahko občudujejo svojega dobrotnika, mesec. Na verando položijo krožnik z mnogimi jedili, toda teh se ne sme nikdo dotakniti, ker so za gospoda meseca. Po večerji gredo ven na polje in občudujejo mesečno lepoto, ki je tukaj na vzhodu zares krasna. Toda mnogi ne občudujejo samo njegove lepote, temveč ga tudi prosijo raznih milosti. Molimo za uboge slepce, da bodo izpregledali in častili le pravega Boga!

Pomagajte nam s duhovnimi in gmotnimi sredstvi pri reševanju duš! Pozdravljeni!

Antolin Avguštin,
sal. misijonar.

Bože reči pri prvoy sv. meši g. Cigan Franca, salezijanca aug. 28. v Črensovcih, štere je glaso Temlin Štefan, salezijanec, ravniteo sal. zavoda v Zagrebi.

Dühovnik, deliteo Božih skrivnosti.

Velika je odgovornost katoličanskoga dühovnika pred Bogom, velika pred narodom. Vzvišena je služba, ki jo vrši dühovnik, a zednim jako teška. Vsaka čast ma svoje breme. Dühovniška čast je velika, a veliko je i breme, ki ga mora nositi dühovnik. Njegov račun bo strog „dokeč ne doplača do zadnjega novčiča“ kak pravi sv. Pismo (Mt. 5, 26).

Dnes Vam želem pri tej lepoj priliki govoriti od dužnostih, ki jih ma katoličanski narod do svojega duhovnika.

Kaj je katoličanskomi narodi duhovnik? — „On je namestnik Boži in deliteo Božih skrivnosti,“ kak piše sv. Pavel (I. Kor. 4. 1.), on doprinaša žrtev sv. meše, on odpūšča narodi grehe, — on je drūgi Kristuš na zemli.

Iz toga sledi, da njemi je narod dužen *poštūvanje*. Zavolo toga, tak lepo pravi naš slovenski narod duhovniki: gospod, duhovni oča, ali celo samo: oča!

Pravi kristjan, kda sreča duhovnika, mora to poštūvanje pokazati s tem, da ga pozdravi.

Ne mislite, da so to kakše novotarije. O ne! Poštūvanje do duhovnika je bilo vsikdar živo v srci našega naroda, je živo i bo ostalo živo, dokeč bodo kataličani ponosni na svojo vero.

Črensovci: Cigan Franc,
salezijanec, novomešnik

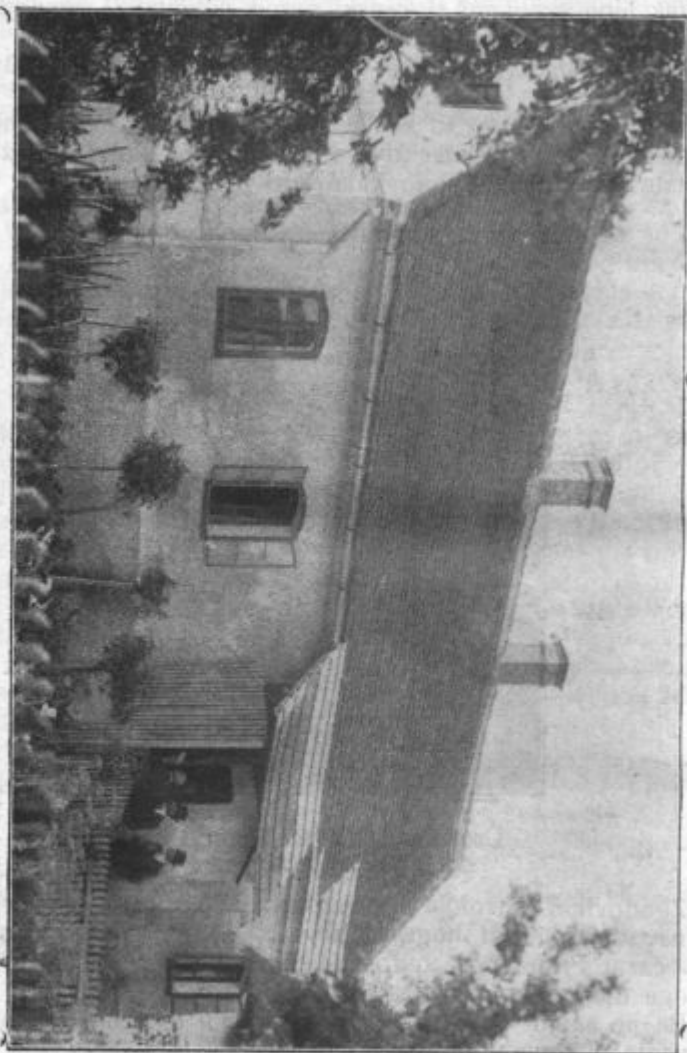
Zgodovinar Barronije pripovedava, da je rimski senator, Kaj, meo navado polūbiti noge duhovniki Sabini. Veliki nemško-rimski casar Friderik Barbarosa je iz poštūvanje isto tak polūblao noge duhovniki, ki je za njega slūžo sv. mešo.

Pa ne samo katoličani, nego i pogani iskažūjejo čast ino poštūvanje duhovnikom, celo divji narodi.

Pater de Smet, misijonar, je na svojem potūvanji skoz pragozdove spadno v roke razbojnikov. Obleka ino križ na prsih so jako iznenadili poglavara te tolpe. „Što si ti“ — pita poglavar misijonara. Misijonarov sprevodnik odgovori: „To je clovek, ki govori z najvišjim duhom.“ Poglavar se je jako začūdi i povabi misijonara na obed. Med obedom sta se pogovarjala od

Boga. Veliko je bilo veselje v hiši. Prinesli so bivolovo kožo i na njo posadili misijonara i ga med spevanjom odnesli v bližnjo ves. Ino vsi veščarje so se njemu poklonili. „Poglej, pravi poglavar, to je najlepši den v mojem življenji, ar mam dnes prvič v svojoj hiši človeka, ki je v tesnoj zvezi z največšim Duhom. V mojem srci i v mojem narodi te den ostane v večni spomin.“

Črensovci: Uredništvo Marjinoga Lista

S poštivanjom, štero smo dužni duhovniki, smo tudi dužni *poslušnost, pokorščino.*

Duhovnik je vučiteo svojega naroda. Vči ga na večno mo-drost, štero je Jezuš prineseo na svet.

Dühovnik je častnik v vojski Kristuša Krala. On vodi narod po smernicaj vrhovnoga generala, Jezusa.

Dühovnik je pastir düš. Düše, če hočejo večno dobro, morajo ga bogati.

Ne mislite, predragi, da so te naše dühovniške časti izmišlotine! Čüjte ka pravi Gospod: „Što vas posliüša, mene posliüša. Što vas zametava, mene zavrže, a što mene zavrže, tistoga zavrže, ki me je poslao“ (Luk. 10, 16). Jezuš žele, da smo pokorni svojim dühovnikom!

Toda še več! Düžni smo svoje dühovnike *lübitti*. Naša lübezen mora biti živa, znajmo braniti dühovnike, bežimo pred onimi, ki slabo govorijo od dühovnikov, ar takši neso boži, v njih ne düha božega, pač pa so puni sami sebe, tisti, ki dühovnike blatijo, so sluge pekla.

Vi, predragi bratje ino sestre v Kristuši, ste dnes prišli od blizi ino od daleč, da pokažete javno svoje poštüvanje, svojo pokorščino ino veliko lübezen do dühovnika, — presrečnoga novomešnika.

Gospod novomešnik! Pravi Jezusi, kda boš z njim na Kalvariji sam, ves zatopen v Božo lübezen, naj blagoslovi tvoje stariše, brate ino sestre, ki so ti dnes živ venec pri oltari, naj blagoslovi ves prekmurski narod, da ostane veren, naj blagoslovi delo tvojih sobratov salezijancov, naj blagoslovi ves slovenski katoličanski kler! Tvoj novomešniški blagoslov pa naj okrepi v nas trden sklep: — „Svojim dühovnikom, ki so naši najveksi dobrotniki, prisegamo vernost, poštüvanje ino lübezen!“

Pripomba. Gospod predgar je te izyleček poslao od svoje lepe duge predge, v šterom so zapopadene vse njene misli. Vr.

Poglednimo v Marijikin Ograček.

Mala hiša božje Previdnosti.

Tak napis je na pročelju bolnišnice, ki jo je ustanovil sv. Cottolengo. Danes je ta napis v nasprotju z velikanskimi poslopji, ki sestavljajo to malo hišo božje previdnosti. Zato bi se danes ne smela imenovati „mala“ hiša božje Previdnosti, ampak „velika“. Mislim, da ste tudi vi tega mišljenja. Če bi namreč vse hiše, ki sestavljajo to „malo“ hišo, postavili eno poleg druge, bi prišla ven nič manj kot ena Murska Sobota. Res da so v Murški Soboti tudi male hiše, a vendar ne bomo nikdar rekli, da je Murska Sobota mala hiša. Takšno ime je dal sv. Cottolengo, ki je živel za Don Boskovih časov in je bil proglašen za svetnika leta 1934. Jaz bi imenoval to „malo“ hišo — „mesto nesrečnih“. Zakaj to ime? Poslušajte!

Na predpraznik vseh Svetnikov sem šel z tremi tovariši obiskat to „mesto nesrečnih“. Malo smo počakali v govorilnici in takoj je prišla sestra vodnica, nato smo se podali na pot.

Prišli smo najprej v sobo, kjer so bili zbrani sami taki, ki so še bili sposobni, za kako delo, a kojih razum ni bil na pravem mestu. Takrat so imeli odmor: nekateri so kričali, drugi se smejali, a vsi so bili prav dobre volje. Enemu smo morali vsi podati roko in on se je smejal kakor kralj, ki sprejema poklone svojih podanikov. S takimi se namreč človek ne sme šaliti, mora jih zadovoljiti. Sestra nam je pripovedovala, kakšni so bili ti reveži, ko so prišli. Nekateri so tako preklinjali, da so spremenili ta sveti kraj v pravi pekel. Morali so jih ločiti od ostalih, dokler se niso odvadili. Med temi preklinjevalci so bili tudi otroci sedem, osem let stari. Strašen zgled za naše može, ki večkrat pohušujejo mladino z grdim govorjenjem in skletvami. Ne vedo, da so odgovorni za vsak greh, ki so ga oni povzročali in da se vsak dan veriga njihovih grehov večja.

Potem smo šli v tiskarno. Imajo namreč tudi tiskarno, ki pa je večja od Sobočke. A kar je najbolj zanimivo, je to, da delajo sami pohabljenici: eden je brez roke, drugi je brez noge, tretji brez očesa, a zopet drugi ima pohabljene noge. Takrat so imeli odmor: in bilo je naravnost zanimivo gledati, kako so tekali taki, ki so imeli samo eno nogo ali pe obe nogi pohabljeni. Vsi so bili prav veseli.

Nato smo prišli v pekarno. Ne smete si predstavljati kako malo pekarno, ampak zelo veliko, veliko. Na eni strani sipajo notri moko in na drugi strani prihajajo ven fine, pečene žemlje. Kako to? Ja, tako je in nič drugače. Tukaj namreč gre vse na stroj. Stroj meši testo, stroj dela žemlje, stroj deva v peč, električna peč peče žemlje in vse je lepo skupaj zvezano tako, da pridejo ven pečene žemlje. In veste, koliko ljudi je zaposlenih pri tem delu? Nič več kot trije! In ta pekarni stroj deluje od 2^h zjutraj pa do 3^h popoldne. Ubogi naši kmetje, v par dneh bi vse njihove zaloge šle v tak pekarni stroj!

Nadaljujmo naše potovanje! Gremo po dolgem podzemeljskem hodniku. Človek bi mislil, da smo v katakombah. Pridemo v perišnico, ki je tudi jako velika. Vodovodne cevi dovajajo in odvajajo vodo, toplo in mrzlo. Zagledamo kakih 20 sester, ki prav pridno perejo. Njih lice je veselo, kljub velikemu delu. Sestra vodnica nam je rekla, da te sestre celo življenje ne delajo nič drugega kot da perejo. Pa ne mislite, da so zaradi tega žalostne, saj imajo pred očmi besede Gospodove: „Karkoli boste storili enemu izmed teh najmanjših, boste meni storili“.

Pa pojdimo naprej! Gremo mimo sester, ki likajo perilo, a se ne ustavimo, ker nimamo časa. Končno pridemo v veliko sobo, ki je polna mladih in starih: njih lica so rdeča, vsi so čedno oblečeni in prav pridno delajo. Človek bi mislil, da se nahaja v kaki gospodinjski šoli. Pa žal ni gospodinjska šola, tudi ni sirotišnica, ampak je zavetišče pohabljenk. Ko sem namreč natančneje pogledal, me je prevzelo ganotje. Videl sem, da so nekatere z edino roko prav pridno delale. Druge so bile slepe in kljub temu delale, kakor da bi imele zdrave oči. Sestra je po-

klicala malo deklico, ki nas je prav lepo pozdravila. Na prvi pogled sem mislil, da je deklica popolnoma zdrava, a kmalu sem zapazil, da so ročice popolnoma nerazvite, podobne bolj golim, oglodanim kostem kot pa rokam. Vprašala jo je, če je zadovoljna in deklica se je tako lepo nasmejala, tako prisrčno, da kraljica ne more biti bolj zadovoljna v svojem kraljestvu. Sestra jo je vprašala, če želi iti domov, a otrok je zmajal z glavo. Sestra nam je še pristavila, da bi bila za nekatere najhujša kazen, če bi jih poslali domov.

Še nismo na kraju. Pred nami se odpirajo novi in novi prostori. Videli smo božjastne, ki morajo biti vsak čas pripravljene na napad bolezni, a niso same. Z njimi trpi sestra, ki jih niti trenutek ne zapusti. Ni pri njih zato, da jim zapoveduje, ampak da jim streže. In to ne en dan, en teden, en mesec, ampak leta in leta, dokler je ne reši smrt.

Končno pridemo k gluhonemnim, Vsi prav pridno delajo. A ti gluhonemi znajo govoriti in ne samo en jezik, ampak dva kakor izobraženec. Med seboj govorijo z znaki. Znajo pa tudi govoriti tako, kakor govorimo mi, četudi prav nič ne slišijo. Tisti, ki z njimi govori, se mora postaviti pred nje tako, da vidijo premikanje ustnic in oni potem bolj ali manj razločno odgovorijo.

Zdaj smo videli tiste, ki so zdravi: vsi namreč imajo tako bolezen, da se ne da ozdraviti, zato jih tukaj smatrajo za zdrave.

Oglejmo si še malo bolnišnico, ki tudi spada k temu „mestu nesrečnik“. Sam ne vem, koliko sob ima ta bolnišnica. Videl sem veliko, a štel jih nisem. Vse so večinoma sezidane v obliki križa, a na sredi stoji oltar, na katerem se vsak dan daruje najsvetejša daritev. Bolniki, ki veliko trpijo, se zavedajo, da niso sami, da je z njimi Tisti, ki je največ trpel; Tisti, ki ni našel človeka, ki bi ga tolažil; Tisti, kateremu niso dali kozarca vode, da bi si pogasil žejo.

Ne bom vam opisal oddelka za može in žene, ker bi bilo predolgo, ustavim se malo v oddelku za otroke. Človek ne more zadržati solza, ko vidi te male trpine, ki so za celo življenje obsojeni na postelj. Zgledali so komaj svet, svojim mamicam se niso nasmejali, ampak so začeli jokati in trpeti. Kako dolgo bodo jokali, kako dolgo bodo trpeli? Kakor je božja volja. Boste rekli, pa zakaj ti otroci trpijo, saj so vendar nedolžni? Morda trpijo in delajo pokoro za grehe svojih staršev.

Nahajajo se v tem oddelku otroci vsake starosti: majhni in veliki. Veliko je takih, ki še niso pet let stari. Med njimi hodijo angeli-tolažniki, ki so vedno med njimi. Ustavimo se pred posteljo dečka, ki bi mu človek previdil 7 do 8 let: glava je v pravem nasprotju z telesom, je namreč prevelika za dorašlega človeka, a še bolj za malega dečka. Oči so mu nemirne in neprestano krožijo, kot da bi nekaj iskale.

Poglejmo še v kot, kjer leži majhen deček. Temu bi prisodil eno leto vsaj po njegovi glavi. Glava je namreč tako majhna, da bi jo človek lahko spravil v eno prgiščo. Sestra nam je rekla, da ima ta otrok nič manj kot 10 let. Nezna govoriti in tudi nezna hoditi, a vendar živi.

No, ni sedaj smo na koncu. To kar sem vam opisal, je le majhen neznan del nesreč, ki so zbrane v tem „mestu“.

Prekmurska mladina, ki ne veš, kje bi uporabila svoje zdrave ude, kako bi zlorabila svoje zdrave moči, poromaj v duhu v to „mesto nesreče“ in preišluj, kakšni bi tvoji udi lahko postali, ako le Bog dopusti. Ko boš videla, kaj drugi trpijo, boš spoznala, kakšen dar imaš od Boga; boš spoznala, da zdravje ni tvoje, ampak da je samo dar, ki ti ga Bog lahko vsak trenutek vzame. Ta zavest ti bo pomagala, da boš povsod z vsemi močmi slavila Njega, ki te je ustvaril; Njega, ki te je pri sv. krstu posinovil; Njega, ki te hoče večno osrečiti v nebesih.

Zelko Anton, sal. klerik
v Torinu, Italija.

Malim čtevcom Marijikinoga Ogračeka I

Dragi prijatelčki!

Že dolgo sam vam nikaj ne pisa, nego ne mislite, da bi se zato z vas spozabo, ne; večkrat molim za vas, da naj vas Prečista Devica Marija reši vsega greha in vseh prilik na greh.

Vi dobro znate, da vas vaša zemelska Mati jako ljubijo ino se za vas trüdijo pa se veselijo, če ste zdravi i veseli; a če se pa dobro ne oponašate, vas tüdi malo pokregajo, še pokaštigajo.

Tüdi naša Nebeska Mati nas jako lübi, zato se pa moremo jako dobro oponašati.

Če se spominate, sam vam ednok pisao od Marijikinoga Ogračeka in kak je v tom ogračeki lepo cvela edna mala cvetka i da je ta cvetka bio Dominik Savio. Gotovo bi tüdi vi radi bili takša malá cvetka v Marijinom Ogračeki; zato pa mali prijatelčki, da vam to ležejše bode, sem si vzeo z Božov pomočjov za nalogo, da vam pošlem večkrat kakši lepi zgled z življenja Dominika Savio. I če te vi tak delali, kak vam bom tü napiso, te vi tüdi med tistimi, štere Marija jako lübi.

Sam vam že ednok pisao, da se je Dominik jako hitro navčo moliti; in glejte, ka se je ednok zgodilo:

Njegovi starišje ino domači so se vsi k stoli seli pa so začnoli jesti, a zavolo nekših brig brez ka bi molili. Dominik pa se je gor zdigno i glasno pravo: „O, ajta, ešče smo nej prosili božega blagoslova za naše jestvine!“ pa je začno glasno moliti.

Drügoč je prišeo na njegov dom neki človek, pa gda so ga k stoli pozvali, je začno jesti brez molitve. Komaj je Dominik to vido, je gorstano in žalosten v eden kot odišo. Kda so

ga sledi pitali, zakaj je tak napravo, je odgovoro: „Nej sam sê vüpo k stoli sestl z takšim, ki začne jesti tak kak zverine delajo.“

Mali prijateljčki, tüdi vi nikdar ne vzemite jesti brez molitve, da vse, kaj jemo i mamó, je Boži dar, i se moremo Bogi zahvaliti za njega, i ga prositi, naj nas ešče naprej varje i naj se nam ne zgodi tak kak vnoгим, ki nemajo kaj jesti i s kem se pokriti.

Če te tak delali, vas bo naša lüba Nebeska Mäma Marija lübila in čuvala vseh nesreč i grehov. Z Bogom!

Vaš vdani prijateo z dalne Amerike

A. H. S. S.

Pisma z tujine.

I.

Moriville, Francija.

Hvaljen bodi Jezuš Kristuš!

Pozdravljeni, Preč. gospod v Gospodi!

Že dugši čas sam vam nameno pisati, pa nesam prišo do pisanja. Zdaj pa primem pero v roke i vas, prečastiti oča, najlepše pozdravljam pa vam od g. Boga i Bl. D. Marije vse dobro želem.

Neizmerno želo čütim, da bi postao redovni sin sv. Frančiška Assiškoga. Za to veliko miloščo se mam zahvaliti v prvoj vrsti dobromi Bogi, potem pa Vam, prečastiti oča. Molite za mene i par svetih meš darüjite, da svoj namen dosegnem. Sam siromaških starišov sin, osmero dece nas je, štirje smo razstepeni po širnoj Franciji.

Želeo bi i potrebno je, da vsaki Sloven ma tü v Franciji dobro čtenje. Dobro čtenje nas drži na pravoj poti. Ki nema dobroga čtenja v Franciji, ne ostane dugo na dobroj poti. Da francoski gospodarje od nas samo to terjajo, da njim dobro delamo, za naše düšno življenje se pa ne brigajo. Daleč potüjemo siromaki i se dosta trüdimo za gmotni dobiček. O keliko bole moramo skrbeti za naše večno življenje. O kak žalostno je, da so vnogi na to düžnost skoro pozabili. Vas, preč. gospod i vse dühovnike, svoje domače, celo Slov. Krajino i vse izseljence naše v Franciji pozdravljam i vsem od lüboga Boga i Bl. D. Marije vse dobro želem.

Časar Štefan,

delavec, iz Čepinec.

II.

Torino, Italija.

Prečastiti! Prsrčna hvala na poslanom Marijinom Listi. V tujini človek dosta bole ceni knige i liste, ki prihajajo iz domovine. To so nekakše vezalje, štero ga veže na domači kraj, še več, to so prijatelje, ki prinašajo teliko lepih novic, prijatelje, štere človek v tujini nestrpno pričaküje.

Zelko Anton,

sal. klerik, iz Cankove.

Nova sv. meša pri Sv. Jeleni na Pertoči.

Augusta 4. je prikazao svojo prvo sv. mešo pri Sv. Jeleni g. Nemeč Alojz, salezijanec. Že več kak dvesto let ne bilo nove svete meše pri Sv. Jeleni. Ne čūda zato, da so jelenski farnicje okinčili vse tak lepo, da kaj takšega se na lehci ne najde. Zadnji je služo novo sveto mešo pri Sv. Jeleni Pertoči Štefan, ki je bio potem kaplan i plivanoš na Tišini i tū tūdi vmro. Dvesto let je fara ne dobila novomešniškoga blagoslova. Zdaj ga je. Dobila ga je v odprto, na stežaj odprto srce, štero je odprla i raztegnola predga g. Bakan Jožefa, bivšega salezijanca, prefekta v Martinišči v Soboti, zdaj župnika v Zagorskom Selu v Zagrebečkoj nadškofiji.

Sv. Jelena na Pertoči:
Nemeč Alojz, salezijanec,
novomešnik.

V svojem govori je predgar orisao zvišenost mešniškega stana, njegov pomen za človeči rod, posebno še za faro. Duhovnik je boži zvonar, krstnik, spovednik, kapitan na morji življenja, ki podigavle bože Dete, naj nas nebi Bog pokončao; zakon blagoslavla i slednje mazanje deli nevolnim potnikom. Stariša novomešnika sta bila siromaka, ne sta mogla z penzi pomagati pri zidanji jelenske cerkve, zato sta njej posvetila svoje telovne moči i z žilnatimi rokama sta pomagala zidati to cerkev. Bog njima je plačao požrtvovalno lūbezen do njegove hiše s tem, ka njima je dao miloščo, da sta mogla dozidati dūšo novomešnika, ki de svojo prvo sveto mešo služo v tistoj cerkvi, štero sta nje-dva s svojima rokama pomagala dograditi. O kak velika sreča za stariša, da sta živo cerkev sv. Dūha

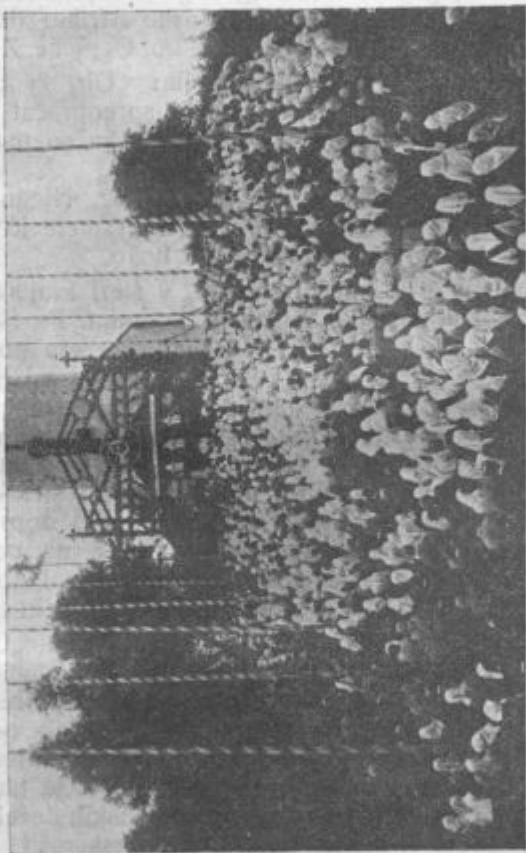

Sv. Jelena na Pertoči:
Farna cerkev.

mogla v svojem sinu duhovniki dozidati, ki njima v zahvalo podeli samoga Boga.

To je jedro novomešniške predge, ki toliko topline ma v sebi, da nam srce ešče zdaj segreje v toj trdoj zimi, čeravno je nova sv. meša že davno minola. Škoda, da g. predgar ne spisao doli svoje predge, ka bi jo mogli v celoti objaviti.

S tem smo dokončali z objavov boži reči, štere so se pri naših letošnjih osmih novih sv. mešaj glasile. Prosim dobro Mater Marijo, naj seme teh božih reči poseja s svojimi nevt-

Sv. Jelena na Pertoči : Nova sv. meša Nemeec Alojza pred cerkevov pri krasno okinčenom slavnostnom oltari.

penimi rokami i je blagoslovi, da se sklije i obrodi obilen sad: vno go dobrih, svetih duhovnikov v Slov. Krajini, ki ne bodo samo v njenih mejaj svetili, nego daleč prek njih . . . Daleč, celo prek morja med poganski svet, kam naj idejo kak misijonarje i neštete duše rešijo za Marijinoga Sina, našega Odküpitela, Jezuša Kristuša s svojimi pomočniki, misijonskirui bratami i sestrami iz Slov. Krajine. Marija, sladka Mamika, naših trüdov plača naj bo te tvoj materinski blagoslov.

Naši misijonari.

Dela jih že 21 v misijoni, pripravla se jih pa še 25.

Sv. Ivan Bosko si je naskori, kak je postao dühovnik, došlo iz sv. Pisma sledeće reči: „Daj mi dūše, drūgo vzemi“. Ta miseo ga je potem celo življenje vodila. Mnogo je spisao, mnogo predgao i spovedavao, dao zidati zavode i cerkve, prestao velika nasprotovanja, a vse z istim cilom: Rešiti dūše za Boga.

Ta velika gorečnost se je ne omejila samo na njegove zavode, niti na njegovo domovino, nego je zaplamtela daleč, daleč prek po vsem sveti do čarne poganske Afrike, do Indije, posebno pa do divje Patagonije notri do Ognjene Zemle.

Že l. 1848. je pravo Jakobi Belia: „Oh, či bi meo dosta dühovnikov i klerikov! Vse bi poslao spreobraćat pogane v Patagoniji. Ali znaš zakaj ravno ta? Zato, ka so tisti med vsemi najbolje zapušćeni“.

Tūdi sam je jako želo iti v misijone. Njegov sveti spovednik Kafaso pa njemi je pravo: „Vi ne smete iti v misijone“. Bogao je, ar je v tom spoznao volo božo.

Bog njemi je v spanji razodeo, v šteri kraj sveta naj pošle svoje prve misijonare. To je bila Patagonija. Pa istina. L. 1874. je nadškof Aneyros Friderik iz Buenos Ayresa poslao prošnju na Don Boska, naj za božo volo pošle nekaj misijonarov v nesrećno Patagonijo. Zdaj so njegove misli i skrbi ešće bole bile obrnjene v misijone. L. 1875. je ves srećen pisao gojencom svojega zavoda v Lanzi: „Jaz ćujem glas, ki mi od daleč zveni: — O sinovje, o gojenci iz Lanza, pridite nas odrešit! — To so glasovi tolikih dūš, štere čakajo, da pride kakša dobra roka pa je potegne vkraj od roba prepada i je pripela na pot zveličanja. To vam pravim zato, ar znam, ka je med vami dosta takših, ki želejo postati rešitelji dūš. Pogumni bodite. Dūš, ki čakajo na vas, je jako dosta. Spomnite se reči sv. Avgušćina: „Či rešiš edno dūšo, rešiš tūdi svojo“.

Ali je D. Bosko tū mislo samo ne tiste gojence v Lanzi? Ali je samo nje zvao rešavat pogane? Ne. On, kak od Boga odebrani, je mislo na toliko jezero i jezero drūgih mladencov. Vido jih je pa zvao v misijonske vrste. Vido i zvao je tūdi naše. Tūdi našim so šle reči, štere je on ćuo iz poganskih dežel: O sinovje, o mladenci dobre Slov. Krajine, pridite nas rešit! Vaše verne matere so vas že v zibelki izročile Bogi, da bi kak njegovi služabniki prišli k nam. Mi se ne vemo križati, ne moliti. Ne poznamo vaše nebeske Matere, niti Njenoga Sina. O, kak žalostno je naše življenje! Pridite, ne odlašajte, pridite nas rešit iz poganstva, odprite nam nebesa!

In te glas so ravno 50 let kesnej začūli naši mladenci. Odišla je prva skūpina l. 1925. Za tov ešće štiri drūge v naslednjih letaj. Odišli so študirat. Od Boga izbrani se pripravljajo, da iz misijonarćkov postanejo pravi misijonari. Edni so že v

misijonskih pokrajinah. Prvi Don Boskovi misijonari so šli v južno Ameriko, prvi naši misijonarčki tudi. Prece jih je v Braziliji, drugi so v Čile, eden v Patagoniji, eden v Kolumbiji, eden na Kubi, dva v Afriki, eden na Japonskom, eden pa na Kitajskom. Največša skupina se nahaja v Don Boskovej domovini, da se navzamejo njegovoga pravoga duha za rešitev duš. Vseh je 40. Od teh 36 klerikov, eden brat i 3 sestre Marije Pomočnice. Te 3 sestre so že v misijoni. V misijoni delajo zvn teh: duhovnika Kerec Jožef i Geder Jožef, i brat Meolic Štefan, salezijanci na Kitajskom, Jug Cerinija, usmiljenka na Japonskom, Špilak Kata Štefana, šolska sestra v Braziliji i Gomboši Anton, salez. brat v Mehiki, Kren pa v Palestini.

To je sad prvih petih let, od 1925—1930. Škoda, ka so v naslednjih petih letaj prišle različne težave (vojaščina, posebna dovoljenja od min., prenapunjeni zavodi itd.) da smo ne mogli več pošilati. Prošenj je bilo toliko, ka bi že zdaj lahko meli do 100 misijonarčkov, brez tistih, ki bi po začetom študeranji odstopili, kak se to vsešerom dogaja. Zdaj je že misijonska miseo v našem kraji tak razširjena, ka je na stotine mladencov doma pa med dijaki, ki bi se z vsem žarom svoje goreče duše odločili za misijonsko pozvanje, na prvo dano znamenje.

Mogli bi pa biti pogoji ugodni, kak so bili tista srečna leta. Vse je bilo naimre brezplačno že od začetka. Plačati je trbelo samo gvant, knige pa vožnjo. Daj nam Bog skoro nazaj tiste zlate čase.

Kakša škoda, ka toliko zmožnih, dobrih dečkov ne dosegne svojega misijonskoga pozvanja zato, ka nega za to prilike kak negda. In vendar, milijarda poganov na sveti tudi tem našim dečkom kriči: Pridite, rešite nas!

Da se je med našim narodom tak razširila misijonska miseo, majo dosta zasluge M. List, Novine, Kalendar pa Katoliški misijoni. Največ pa agiterajo misijonarje sami s tem, da pišejo domo, pošilajo slike, obiskavajo domače kraje.

Za prvo pošilatev l. 1875. se je Don Boski od njegovih priglasilo za misijone 9 duhov. pa 4 bratje. Določili so den, gda bodo šli v Rim k sv. Oči po blagoslov. Don Bosko je vse pozvao k sebi pa jim djao:

„Dragi sinovje, vi te zdaj šli v Rim, da se tam vržete k nogam našega največšega dobrotnika, Pija IX., pa te od njih prosili blagoslov. Kak je Kristuš Odrešenik poslao svoje apoštole glasit sv. Evangelij, tak bodo sv. Oča, namestnik Kristušov, naslednik sv. Petra, poslali vas oznanjat ravno tisto vero, štera, kakti od Boga dana, se more razširjati i ostati do konca vekov“.

Odišli so v Rim. Ravno 1. nov. so bili sprejeti. Kak so sv. Oča stopili pred misijonare, so lübeznivo vzkriknoli: „Eto me, staroga sirmačeka! Ja, gde pa so mali misijonari? ... Vi ste tedaj Don Boskovi sinovi pa idete v dalešnje kraje oznanjat Evangelij. Želem, da bi za vami šlo ešče mnogo drugih, zato ka je velika sila, neizmerno obširna pa žetva med pagani“.

Potem so se sv. Oča ešče z vsakim posebi lübeznivo razgovorjali, na konci pa vse blagoslovili.

Oba, sv. Oča Pij IX. pa D. Bosko sta že v nebesaj. Ždaj vladajo sv. Cerkev Pij XI. Njim je kat. svet dao dva lepiva pridevka: „Misijonski Papa“ i „Don Boskov Papa“. Kak vse to lepo ide vküp! — Naša Slov. Krajina je mala po številni, a je velika po veri, je siromaška na imetji, a bogata v božem pozvanji. To dvoje: Vero i številne duše, Bogi posvečene prinašamo ponizno pred noge sv. Oče kak najlepše, ka mamó i prosimo, da nas blagoslovijo. Radoha J.

SLOVENSKA KRAJINA V SLUŽBI KAT. CERKVE:

Prebivalstvo Slov. krajine iznosi blizu stojezero duš. — Katoličancov je okroglo sedemdesetjezer duš. — Letni naraščaj naroda se poprek sūče okoli 50%, to je izmed sto rojenih jih vmerje polovica, petdeset. — Far ma osemnajset ino dve samostalniyi kaplaniji, v šterima se vrši farna boža služba.

Ime fare, mestne kaplanije	Število vernikov	Letnih obhajil	Ime fare, mestne kaplanije	Število vernikov	Letnih obhajil
Lendava	11000	42000	Sv. Jurij	4640	12000
Črensovci	5425	37000	Grad (G. Lendava)	6140	24600
Beltinci	8384	40000	Sv. Sebeštjan	1116	2180
Turnišče	5000	30000	Sv. Bedenek	794	2600
Bogojina	3000	25000	Markoyci	1390	1600
Dobrovnik	4050	16000	Nedela (G. Petrovci)	804	1140
Sobota	5502	35500	V. Dolenci	1292	1200
Cankova	1796	8500	Martjanci	1836	1200
Sv. Jelena	2985	9500	V. Polana	1876	19000
Tišina	3012	23000	Hotiza	914	8300
			Sküпно	70456	330320

V Martinišči i v bolnici v Soboti 37000, v Lendavi, v Žižkih i v Turnišči pri sestraj pa v Veržeji pri Salezijancih za naše, ki redno ta hodijo 25000. — Vseh letnih obhajil je okroglo 400000, to je pride na vsako dušo, štera se že sme prečiščavati, na leto deset sv. obhajl.

OD L. 1905 DO L. 1935, TO JE V 30 L. DOBI M. LISTA JE KAT. CERKEV V SLOV. KRAJINI

pridobila duš:

zgúbila duš:

Župnija	iz vereizpovedi					Sküпно	za vereizpoved					Sküпно
	lutherske	kvalvinske	unifarske	pravoslavne	židovske		luthersko	pravoslavne	saro kat.	brezverstvo	ne znano kam	
Sobota	46	1	1	1	5	54	1				1	3
Sv. Jurij	25			1		26					3	1
Grad (Gornja Lendava)	29				1	30			1			1
Sv. Jelena—Pertoča	6					6	1		1			2
Cankova	23					23	1		4			5
Martjanci	9					9	1	1				2
Sv. Sebeščan (Pečarovci)	45				1	46						—
Bogojina	3					3						—
Črensoyci	4					4	1					1
Sv. Bedenek (Kančovci)	12					12	5					5
Tišina	18			2		20			1			1
Nedela (Gor. Petrovci)	8					8	4					4
Lendava	8				5	13	1	1				2
V. Polana	1					1	1					1
Turnišče	2			1	2	5						—
Dobrovnik	2					2						—
Beltinci	4					4	1					1

Koliko duhovnikov, redovnikov in redovnic ima sedaj v službi Slovenska krajina:

Svetni duhovniki:

Rodbinsko in krstno-redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi	Rodbinsko in krstno-redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi
Szombathelyska škofija:			Lavantinska škofija (Ap. adm. Slov. krajina):		
Dr. Rogač Franc	Tišina, 1880. avg. 29	Szombathely, pap. prel., stolni kanon. oskrb. kapt. imanja	Slepec Ivan	Sobota, 1872. jun. 14	Sobota, č. kanon. kons. svetnik, dekan in župnik
Dr. Lenaršič M.	G. Slaveči, 1882. nov. 13.	Nyőgér, župnik	Jerič Ivan	Dokležovje, 1891. jun. 4	Turnišče, župnik, dekan
Tüll Géza	Stankova, 1881. marc 17	Kisunjom, župnik	Perša Ivan	Ižekovci, 1860. jul. 14	S. Sebeščan-Pečarovci, župnik-zlatomašnik, umrl letos 26. sept.
Holsedl Henrik	Fükšinci, 1896. sept. 14	Čestreg, župnik	Keresztury V.	Bakovci, 1861. jan. 18	Cankova, župnik
Kühar Janoš	Gradišče, 1901. maj 24	Szombathely, veroučitelj	Klekl Jožef, st.	Krajna, 1874. okt. 13	Črensovci, župnik, vp. urednik
Tivadar Jožef	Turnišče, 1894. jan. 8	Dol. Sinik, župnik	Klekl Jožef, ml.	Krajna, 1879. marc 8	Vel. Dolenci, župnik
Kreps Auguštín	Tešanovci, 1896. aug. 1	Toronj, župnik	Horvat Štefan	Nedelica, 1884. jul. 22	Sobota, katehet
Veszprémska škofija:			Faflik Franc	Sobota, 1886. sept. 12	Sv. Bedenek-Kančovci, župnik
Tomka Géza	Lendava, 1863	Gesztzi, župnik	Berden Andrej	Bogojina, 1887. avg. 28	Martjanci, župnik
Trajbarič-Tihanyi Peter	Filovci, 1873. jun. 14	Somogy Taszár, župnik, dekan	Ficko Karol	Boreče, 1886. jun. 23	Markovci, župnik
Zagrebska nadškofija:			Hauko Jožef	Rankovci, 1890. febr. 7	Bogojina, župnik
Herman Ferd.	Bratonci, 1896. maj. 26	Prišlin, oskrb. župnije	Lejko Štefan	Sobota, 1890. nov. 28	Dobrovnik, župnik
Bakan Jožef	Turnišče, 1886. jan. 17	Zagorska sela, oskrb. župnije	Varga Štefan	Strehovci, 1897. sept. 26	Sv. Jelena-Per-toča, župnik
Kuhar Ivan	Sobota, 1880. jun. 29	Prelog, župnik, dekan	Bakan Štefan	Turnišče, 1902. sept. 21	Lendava, župnik
Ošljaj Štefan	Filovci, 1894. marc 29	Goričan, župnik	Godina Ignac	D. Bistrica, 1893. avg. 1	D. Bistrica, na bolniškem dopustu kaplan
Horvat Jožef	Črensovci, 1891. marc 19	Dekanovec, župnik	Kolenc Franc	Gomilice, 1903. avg. 5	Maribor, korni vikar, profesor
Baligač Jožef	Beltinci, 1890. febr. 10	Petrovsko, oskrbnik fare	Vojkovič Jožef	Turnišče, 1906. dec. 27	Sobota, kaplan
Jerebic Franc	Nedelica, 1898. aug. 12	S. Peter Čvrstec, oskrb. žup.	Bejek Janoš	Krog, 1904. dec. 19	S. Sebeščan-Pečarovci, oskrb. župn.
Djakovska škofija:			Halas Daniel	Črensovci, 1908. jun. 24	Lendava, kaplan
Ščap Štefan,	Turnišče, 1905. jun. 20	Strošinci, oskrb. župnije	Varga Jožef	Bogojina, 1909. marc 18	S. Jurij-Rogačovci, oskrbnik župnije
Ostrogonska škofija:			Berden Jožef	Bogojina, 1909. jan. 5	Hotiza, m. kaplan
Gergorič Mihal	Mlajtinci,	apostatiral	Koren Ivan	Renkovci, 1909. marc 31	Lendava, kaplan
Pečuška škofija:			Šoštarec Alojz	Sodišinci, 1910. aug. 6	Turnišče, kaplan
Žerdin Jožef	Turnišče	Radikovci, žup.			
Zadarska nadškofija:					
Zver Franc	Brezovica,	Kolan, otok Pag, oskrbnik župnije			
Tivadar Dionizij	Lendava, 1900	Székesfehérvár veroučitelj			

Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi	Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi
Camplin Ivan	Bogojina, 1912 jun. 23	S. Jurij-Rogačovci, kaplan	Bogoslovci ljubljanske nadškofije :		
Škraban Jan.	Krog, 1911 marc 10	Grad-G. Lendava, kaplan	Glavač Franc	Beltinci, 1913 aug. 30	Ljubljana, 2. letnik
Gregor Janoš	Sobota, 1911 dec. 10	Maribor, prefekt dij. semenišča	Sukič Janez	Domanjsevci, 1910 febr. 21	" "
Kolenc Ivan	Gomilice, 1908 avg. 1	Maribor, v5 letniku bogoslovja	Bogoslovci senjske škofije :		
Škafar Ivan	Beltinci, 1912 maja 6	" "	Gonza Avg.	G. Bistrica, 1909 avg. 24	Senj, 1. letnik
Zelko Ivan	Črensovci, 1912 maja 14	" "	Vogrinčič J.	Topolovci, 1914 nov. 5	" 2. letnik
Bogoslovci lavantinske škofije :			Kerec Vili	Vidonci, 1911 apr. 15	" 2. "
Gabor Alojzij	Petanjci, 1911 apr. 20	Maribor, 5. letnik	Bogoslovci šibeniške škofije :		
Gomboc Fr.	Sv. Jelena, 1907 okt. 25	" "	Žizek Drago	Žizki, 1903 okt. 31	Šibenik, 4. letnik
Holsedl Ant.	Füksinci, 1912 marca 7	" "	Domankiš	Strehovci, 1912 nov. 10	" 3. "
Jerič Mihael	Dokležovje, 1909 jun. 24	" 4. letnik	Kustec Mart.	G. Bistrica, 1911 okt. 5	" 3. "
Kozar Alojzij	Martinje, 1910 nov. 11	" 4	Bogosl. peč. škof. Horvat J. Čentiba, 1915. maj. 10, Wien, 3 letnik		
Nemec Matj.	Kupšinci, 1913 febr. 27	" "	Redovniki :		
Rajner Janoš	Rakičan, "	" "	Duhovniki iz reda sv. Frančiška Assiškega :		
Tratnjek Št.	Lipovci, 1912 dec. 5	" "	Veren Mikl., Klement	Sobota, 1887 dec. 5	Subotica, definitor provinc., gvardijan
Zyer Štefan	Lipa, 1912 jul. 14	" "	Sbüll Viktor, Siksto	M Petrovci, 1889 febr. 22	Vukovar, definitor provinc. gvardijan
Čergulj Štef.	Satahovci, 1913 dec. 5	" 3. letnik	Györköš J. Gilbert	M. Polana, 1892 febr. 12	Vukovar, vikar, prof. verenauka na real. gimnaziji
Gjörköš Štef.	Rakičan, "	" "	Knaus Franc Edmund	Beltinci, 1893 sept. 27	Ilok, vikar, katehet na mešč. šoli
Lajnsček Lj.	Rakičan, "	" "	Forjan Mart. Florencij	Beltinci, 1893 okt. 28	Zagreb, gvardijan
Rous Matjaš	Beltinci, 1910 febr. 1	" "	Horvat Franc Egidij	Bogojina, 1902 febr. 5	S. Bethlehem, Sev. Amer. župn. na fari sv. Jožefa za Slovence Slov. krajine
Balažic Matj.	Hotiza, 1912 febr. 18	" 2. letnik	Žalig Andraš Norbert	Beltinci, 1902 nov. 19	Kopriylica, predstojnik samost. in prof. verenauka na real. gimnaziji
Erjavec Jan.	Satahovci, 1912 marc 22	" "	Halász Ivan Jeromos	Bogojina, 1885 apr. 20	Vác, Madjarska, gvardijan
Gjuran Jožef	Gomilice, 1913 jan. 25	" "	Ošlaj Ošvald	Filovci, 1879 apr. 16	Eger, Madjarska, provincijal
Gutman Jožef	Bogojina, 1912 apr. 25	" "	Vinkovič Viktor	Lipovci, 1880 dec. 10	Szombathely, bivši provinc., gvardijan
Kolenko Ivan	Črensovci, 1913 marc 22	" 1. letnik	Gabor Matj. Hilar	Črensovci, 1892 jan. 11	feldkurat, apostatiral
Štefanec Ant.	Bridgeport, Sev. Am. iz Turnišča, 1915 maj 19	" "			

Rodb in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi	Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi
Neduhovniki iz reda sv. Frančiška Assiškega:			Gobar Jožef Lanuin	Gradišče, 1914 dec. 29	Pieterje, brat, pomočnik vrtnarjev
Matjašec Ivan Gentil	Turnišče, 1897 jun. 13	Subotica, brat-krojač	Bodanec M. Bruno	Krog, 1918 okt. 20	Pieterje, brat, delavec
Györköš Ivan Sanctes	Mala Polana, 1897 maja 1	Čakovec, brat-krojač in sakr.	Gobar Franc	Gradišče, 1912 sept. 20	Pieterje, bogosl. nov. služ. v vojski
Györköš Ign. Fabijan	Mala Polana, 1903 jan. 31	Klanjec, brat-kuhar, sakr., organist	Neduhovnik iz družbe Oblatov Bremadežne Device Marije:		
Bokan Jožef Bernard	Tišina,	Cernik, brat-kuhar pri vojaki	Lang Jakob	Ropoče, 1014 jul. 25	Vico, otok Korsika, Francija, novinec za misijone
Prša Martin Silvester	G. Bistrica, 1908 nov. 2.	Split, subdijakon, bogoslovec 4 let. pri vojaki	Neduhovnik iz družbe sv. Janoša od Boga: Usmiljeni bratje		
Gomboši Št.	Lendava, 1915 dec. 23	Budapest, bogosl. 2 letnika	Horvat	Črensovci,	Kandija, bolničar
Žižek Štefan Timotej	Gančani, 1876 okt. 29	Ljubljana, brat-čevljar	Duhovniki iz reda sv. Noberta: Premonstratensi		
Horvat Jožef Mohor	Sebeborci, 1913 jan. 8	Novomesto, bogoslovec 1 letnika	Sreš Mihael Fidel	Bratonci, 1885 apr. 8	Košice, Čehoslov. gimn. profesor
Konkolič L. Avguštin	Vel. Dolenci, 1919 jan. 10	Ljubljana, klerik, gimnazijec	Törnár Franc Dr.	Turnišče, 1894 sept. 8	Szombathely, gimn. profesor
Levart Janoš	Lendava, 1913 nov. 5	Novomesto, brat-kandidat	Serec Alojz	Tropovci, 1890 jun. 13	Keszthely, gimn. profesor
Neduhovnika iz reda kapucinskega sv. Frančiška Assiškega:			Duhovniki iz reda sv. Benedikta: Benediktinci		
Bojnc Ivan Engelbert	Strehovci, 1911 jan. 4	Studenci pri Mari-boru, bogoslovec 3 letnika	Püvár Alojzij Mataj	Sodišinci, 1893 sept. 26	Köszeg, gimn. profesor
Litrop Joško Boleslav	V. Polana, 1912 apr. 24	Split, bogoslovec 2 letnika	Kühar Franc Florijan	Prosenjakov. 1893 jul. 5	Budapest, ravn. gimnazije
Vrečić Joško Fortunat	Tišina, 1912 jan. 24	" " " "	Szommer R.	Grad, 1894 sept. 5	Pannonhalma, župnik
Salaj Lov. Kerubin	Trdkova, 1913 avg. 4	klerik, novinec	brat: Pertoci Florij. Tomaž	Tropovci, 1886	Latrobe, Pensylva-nia, Sev. Amerika
Flegar Janoš Kasijan	Kupšinci, 1908 jan. 4	Studenci pri Mari-boru, brat zakr. in zbiratelj miloščine	Duhovniki iz misijske družbe sv. Vincencija Pavelskega: Lazaristi		
Kalamar J. Hortulan	Martinje, 1907 febr. 4	Škofja Loka, brat čevljar	Godina Jožef	D. Bistrica, 1898	Groblje, voditelj misijske tiskarne
Tibaut Jožef Klement	Hotiza, 1913 dec. 29	Škofja Loka, brat krojač	Čontola Mat.	Motovilci, 1895	Ljubljana, misijonar
Šipoš Alojzij Tomaž	Krašče, 1901 jun. 17	Osijek, brat kletar in zbir. milošč.	bratje: Edšidt Mat. Herman	Gederovci, 1871 febr. 17	Celje, oskrbnik imanja in organist
Šipoš Matjaš Bernard	Krašče, 1903 jan. 26	Studenci pri Mari-boru, brat vratar in zbiratelj miloščine	Cigüth Ivan	Nedelica, 1886	Celje, pek, vrtnar
Neduhovniki iz reda sv. Brunoja: Karthusianci			Špilak Jožef	Brezovica,	Groblje, kuhar
Gergorec A. Bernard	Tišina, 1880 jun. 13	Pieterje, brat z obljubami od l. 1906 dec. bolnič.			

Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi	Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi
Minoriti					
Glavač Štef. Božidar duhovnik	Beltinci, 1909 avg. 17	Ptuj, župnija sv. Petra in Pavla, kaplan in katehet	Radoha Jožef	Nedelica, 1887 sept. 25	katehet na Razkrižju
Družba Jesusova: Jesuiti			Šaruga Matija	Beltinci, 1904 febr. 7	katehet v Rimu
Ribaš Ivan	Petanjci, 1910 jun. 24	Louvain, Belgija, brat	Temlin Štefan	Beltinci, 1901 jul. 23	prefekt v Ljublj. Kodeljevo
Družba sv. Dominika: Dominikanci:			Tkalec Jožef	Gomilice, 1897 febr. 9	ravnatelj v Zagrebu
Ratnik Štefan Dominik duhovnik	Vančaves, 1884 dec. 18	Szombathely, Madjar. rav. ljud. in meš. šole pri sest. Dominikankah	Törnar Anton	Črenšovci, 1903 jun. 16	učitelj v Veržeju
Bogoslovec v družbi Salvatorijancev:			Vogrin Štefan	Ivanci, 1901 okt. 18	ravnatelj na Razkrižju
Kiselak Kol.	Kobilje, 1913 febr. 17	Rim, bogoslovje	Vogrinčič Fr.	Cankova, 1895 nov. 14	ravnatelj na Kapeli
Bogoslovec v družbi Josipincev:			Salezijanski kleriki:		
Novak Leop.	Dokležovje, 1912 okt. 20	Italija, bogoslovje	Antolin Avg.	Beltinci, 1911 maj 22	misijonar na Japonskem
Višji vojaški duhovnik:			Bakan Ivan	Dokležovje, 1905 jun. 18	bogoslovec v Ljublj. Rakovnik
Mintsek Ant.	Sobota, 1865 maj 21	opat na Madjar-skem, umrl letos	Bakan Jožef	Bratonci, 1913 marc 10	učitelj v Veržeju
Družba sv. Ivana Boska: Salezijanci			Brünc Mih.	Melinci, 1911 okt. 1	učitelj v Veržeju
D u h o v n i k i:			Cigan Janez	Gančani, 1909 apr. 12	učitelj v Ljubljani Rakovnik
Cigan Franc	Žižki, 1908 sept. 18	učitelj muzike v Ljublj. Rakovnik	Cvetko Ivan	Gomilice, 1904 marc 8	bogoslovec v Ljublj. Rakovnik
Cigüt Peter	Nedelica, 1890 jun. 6	prefekt v Martinišču Sobota	Čeh Jožef	Nedelica, 1916 febr. 4	novinec na Radni
Dündek Fran	Tišina, 1889 jun. 4	prefekt na Radni	Dominko Št.	Gomilice, 1916 jan. 22	misijonar v Afriki
Geder Jožef	Sv. Jurij, 1901 febr. 17	misijonar na Kitajskem	Duh Martin	Melinci, 1909 aug. 14	učitelj v Beki (Italija)
Horvat Franc Dr.	Renkovci, 1892 sept. 8	profesor v Veroni (Italija)	Fras Alojz	Dokležovje, 1904 maja 4	misijonar v Braziliji
Horvat Franc	Filovci, 1905 febr. 25	prefekt v Veržeju	Geld Karol	Lipovci, 1913 maja 1	misijonar v Afriki
Kerec Jožef	Prosečkaves, 1892 okt. 15	misijonar na Kitajskem	Horvat Aleks.	Sv. Sebeščan, 1914 marc 11	misijonar v J. Ameriki
Kovačič Alojz	Dokležovje, 1902 maj. 25	katehet v Zagrebu (Knežija)	Horvat Štefan	Brezovica, 1913 maja 6	v šoli v Foglizzo Italija
Lovrenčič J.	Filovci, 1894 okt. 10	katehet v Ljublj. Kodeljevo	Jakob Avgust	Lipovci, 1912 april 20	učitelj v Penangu Italija
Nemec Alojz	Pertoča, 1905 nov. 26	učitelj v Veržeju	Jerebic Franc	Melinci, 1912 marc 25	tajnik v Turinu, Italija
Pavel Alfonz	Skakovci, 1902 aug. 29	insp. ekonom v Ljublj. Rakovnik	Klemenčič M.	Dokležovje, 1914 febr. 24	v šoli na Radni
			Kouter Štefan	Filovci, 1915 jan. 28	v šoli v Foglizzo, Italija
			Kreslin Jožef	Sr. Bistrica, 1912 febr. 26	učitelj v Bagnolu, Italija

Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi	Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi
Kreslin Ignac	G. Bistrica, 1917 jan. 22	misijonar v Kolumbiji	Salezijanski bratje :		
Kreslin Mart.	G. Bistrica, 1914 dec. 27	v šoli v Foglizzu Italija	Benko Ivan	Beltinci, 1916 apr. 6	mehanic v Turinu Italija
Lebar Ignac	M. Polana, 1912 apr. 30	novinec v Estoril 'Asilo de S. Antonio' na Portugalsk.	Bobovec Kar.	Lipovci, 1903 jul. 4	vrtnar v Foglizzu Italija
Magdič Ivan	Renkovi, 1911 apr. 11	bogoslovec v Turinu Italija	Gomboši Ant.	Šalamenci, 1894 april 29	misijonar v Mehiki
Maroša Mart.	Melinci, 1912 nov. 2	misijonar v J. Ameriki	Legen Janez	Bratonci, 1916 marc 22	kuhar v Ljubljani na Rakovniku
Matjašec Jož	Lipa, 1903 aug. 2	učitelj v Penangu Italija, pri vojakih	Kren Jožef	Gerlinci,	misijonar v Palestini
Matko Ivan	Gančani, 1910 maja 5	bogoslovec v Ljubljani	Kühar Matija	Bratonci, 1905 febr. 11	čevljar na Kapeli
Maočec Ant.	Bakovci, 1912 maj 10	učitelj na Portugalskem	Kühar Ivan	Bratonci, 1917	brat delavec v Veržeju
Ozmeč Ignac	Melinci, 1911 jan. 29	misijonar na Kubi	Kühar Štefan	Bratonci, 1908 aug. 17	krojač v Ljubljani na Rakovniku
Pintarič Štef.	Dokležovje, 1913 maj 23	učitelj v Penangu Italija	Kustec Janez	Črensovci, 1907 dec. 10	kuhar v Zagrebu Knežija
Ritlop Ignac	G. Bistrica, 1914 jan. 23	učitelj v Kumiani Italija	Meolic Štefan	Krog, 1904 dec. 22	misijonar na Kitajskem
Sraka Vinc.	Lipovci, 1912 jan. 22	učit. v Martinišču Sobotna	Pavel Janez	Skakovci, 1897 dec. 5	krojač v Zagrebu
Sraka Avgust.	Lipovci, 1913 marc 28	učitelj v Ivreji, Italija	Sreš Matija	Bratonci, 1916 febr. 15	kuhar v Ljubljani na Rakovniku
Sočak Štefan	Bridgeport, 1915 maja 30	misijonar v Ameriki	Tratnjek M.	Bratonci, 1902 sept. 14	upravitelj v Ljubl. Rakovniku
Ščančar M.	Melinci, 1912 nov. 7	misijonar v Braziliji	Redovnice :		
Šnurer Franc	Topolovci, 1913 avg. 28	misijonar v Ameriki	Ženska družba sv. Ivana Boska : Hčeri M. Pomočnice ali Salezijanke		
Tkalec Ivan	Lipa, 1908 april 21	učitelj na Rakovni Ljubljana	Bakan Veron.	Dokležovje, 1905 nov. 28	misijonarka v Ekvatorju
Ůtroša Ivan	Sr. Bistrica, 1911 jun. 18	novinec v Estoril 'Asilo de S. Antonio' na Portugalsk.	Brünc Agata	Melinci, Krog, 1904 febr. 24	učiteljica v Italiji učiteljica v Genovi Italija
Zelko Anton	Cankova, 1911 aug. 7	bogosl. v Turinu Italija	Mataj Antonija	Krog, 1900 okt 22	učiteljica v Lukki Italija
Zorko Štefan	Bratonci, 1915 febr. 11	učitelj v Bagnolu Italija	Ščančar Agat.	Melinci, 1910 maja 15	misijonarka v Braziliji
Zver Alojz	Dokležovje, 1913 apr. 8	misijonar v Braziliji	Žitek Marija	Krog, 1904 marc 10	misijonarka v Betlehemu
Zver Jožef	Gomilice, 1914 jan. 31	tajnik v Turinu Italija	Sobočan Eliz.	Trnje, 1907 okt. 19	šolska vrtnarica v Nizzi
Žilavec Franc	Domajinci, 1915 marc 17	v šoli v Foglizzu Italija	Ženska družba sv. Brunoja : Karthusianke z večnimi obljubami		
Zelko Jožef	Cankova, 1913 jan. 1	v šoli v Turinu Italija	Tudjan Etel. Pavla	Sobota, 1893 okt. 23	Motto Grosso, Italija, delavka
			Tudjan Emil. M. Bernar.	Sobota, 1895 maja 20	Motto Grosso, Italija, švelja

Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi	Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi
Družba po sv. Mariji Magdaleni : Magdalenke					
Markoja M. Benedikta	Gomilica, 1912 jun. 13	Studenice, vrtnarica	Zdravec Avgustina	Lipa, 1892 marca 31	Graz, Gluhonem. zavod pomočnica
Gjorek Urš. Avgušтина	Dokležovje, 1910 sept. 29	Studenice, oskrb. „Vestiarium“	Fujs Emerana	Prosečkaves 1892	Radkersburg dež. bolnica strež.
Zver Ana Školastika	Lipa, 1915 apr. 30	Studenice, organ. Regens Chori in zakristanka	Tkalec Engelharda	Lipa 1890 jun. 9	Graz, v „Materni hiši“, pomočnica
Zdravec A. Agnes	Lipa, 1916 marca 30	Studenice, pomaga v vestiariju	Horvat Petrina	Sobota 1891	Graz, Sanatorij „Maria Hilf“ strež.
Gjorek Ana Mihaela	Dokležovje, 1915 jun. 22	Studenice, pomaga v kleti	Nemec Vilhelmina	Bogojina 1896	Graz, v „Materni hiši“, vratarica
Sestre družbe sv. Križa: Graška provinca.					
Forjan Adelheida	Lipovci 1897	Graz, sanat. „Mar. Hilf“ strežnica	Slepec Eliza	Sobota, 1882	Graz, Marijin zavod, strežnica
Bašša Anat.	Beltinci 1881	Mürzzuschlag, km. bolnica, strežnica	Büček Barnhard.	Sobota, 1897	Judenburg, dež. bolnica, strežnica
Zdravec Evarista	Beltinci 1883	Graz, sanat. „Mar. Hilf“ strežnica	Tratnjek Philomena	Turnišče, 1896 marc 19	Graz, sanatorij „Mar. Hilf“, strež.
Slavic Andreja	Beltinci 1880	„ „ „	Markoja Geroldina	G. Bistrica, 1893	Bruck a M. „Rudolfspital“, d. bol.
Rengeo Benitia	Beltinci 1882	Klagenfurt „ „	Vučko Anakleta	G. Bistrica, 1899	Leoben, „Stefanie-spital“, strež.
Rous Fintana	Turnišče, 1885 okt. 24	Badauss. „Josefinum“ šol. vrtec	Hozjan Mar. Celestina	Hotiza, 1914	Gradec, v novicijatu
Németh Mag. Gizela	Strehovci, 1886	Graz, duhov. hiša strežnica	Maučec Hieronyma	Bogojina, 1901	Leoben, zav. in š. vrtec, bol za delav
Bedek Geryazija	Nedela 1880	Seegraben-Leob. rud. boln. strežn.	Klar Marija Emerich	Ivanjci 1898,	Graz, knezoškof. dijaš. sem. pom.
Vagner Frumencija	Črenšovci 1883	Leoben, „Stefanie“ bolnica strežnica	Bakan Gaudina	Beltinci, 1903	Mürzzuschlag d. bolnica strežnica
Lukač Salvator	Sobota 1888	Mürzzuschlag, prednica v boln.	Koren Violanta	Renkovci, 1899 avg. 2	Bruck a. M. Hiša za oskr. mestjanov
Časar Beno	Beltinci 1888	Leoben, prednica v „Stefanie“ boln.	Toplak Orielda	Turnišče, 1900	Graz v Materni hiši, pomočnica
Virag Blasta	Odranci 1882	Mürzzuschlag, bolnica, strežnica	Borovič Bartholoneja	Sobota, 1902	Graz, zavod za Gluhoneme, pom.
Ošlaj Terezij. Basilissa	Filovci 1890	Enzenbach-Gratwein, zdravišče za pijučne bol. strež.	Maučec Bara Hieronima	Bogojina	Leoben, bolnica, zavežišče
Linhardt Adela	Nuskova 1891	Eibiswald, sirotiš. in bolnica, strež.	Komoroci Longina	Dobrovnik, 1896	Graz, Marijin zav. za deco, pomoč.
Klemenčič Hortulana	Beltinci 1891	Graz, sanatorij „Maria Hilf“, strež.	Gjorek Ana Marjeta	Bukovnica, 1903	Graz, sanatorij „Theresia“, strež.
Sraka Reginalda	Beltinci 1891	Graz, v „Materni“ hiši za kuharico	Horvat Candida	G. Bistrica, 1903	Bruck a. M. zavod „Pius“, pomoč.
Šebjan Eucharija	Ižakovci 1886	Bad Aussee, hiša za bolnike, strež.	Zavec Carmela	Renkovci, 1903 april 23	Klagenfurt, Sanat. „Maria Hilf“, strež.
Püvar Gertruda	Tišina 1887	Bruck a. M. „Rudolfspital“, strež. deželna bolnica	Gerenc̄er B. Žužana Vogrinčič Mansueta	Strehovci, 1907 Sobota, 1899	„ „ „ Mürzzuschlag, dež. bol. strežnica

Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi	Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi
Poredoš Nolaska	Bakovci, 1900	Kindberg, dež. bolnica strež.	Vigali Čedomila	Bakovci, 1899	Sombor, bolnica „Kraljice Marije“, strežnica
Camplin K. Timotheja	Strehovci, 1901	Leoben, 'Stefanie' bolnica, strež.	Jelenovec Vladoja	" 1893	Subotica, mestna bolnica, strež.
Režonja Uršulina	Renkovci, 1905 avg. 11	Graz, „Theresia“, pomočnica	Meolic Kolumba	Krog, 1898	M. Sobota, Zdravstveni dom, pom.
Maučec Rosilda	Gančani, 1905	Bruck a. M. zavod „Pius“, pomoč.	Idič Melita	Bakovci, 1898	Zagreb, ženska klinika, pom.
Zadavec Walasich	Lipa, 1906 dec. 6	Bruck a. M. „Rudolfspital“, d. bol.	Domjan Patricija	Bratonci	Sobota, bolnica, strežnica
Števanec Hildegundis	Tropovci, 1896	Hörgas bei Gratwein, zdrav. za pljučne bol. strež.	Rajbar Anirija	Tropovci, 1898	Šumetlica, Strmac, pri Gradiški, strež.
Vojkovič Roswitha	Turnišče, 1908 febr. 24	Graz, „Theresia“, pomočnica	Mes Filomena	Krog, 1900	Ljubljana, mestno zavetišče, pom.
Balažic Kleofa	Dokležovje, 1905	Graz, Dom za gospe, pomočnica	Horvat Tabita	Bistrica, 1905	Klenovnik, sanat. za pljučno b. strež.
Horvat Zita	G. Bistrica, 1908	Graz, „Marieninstit, dijaški zavod	Donša Terez. Jukunda	Ivanjci, 1909	Zagreb, učenka na šoli za strežnice
Motzenauer Chelidonija	Nikolsburg-Prosenjakov. 1895 avg. 15	Bruck a. M. „Piusinstitut“, učiteljica	Grah Resignata	Bakovci, 1906	M. Sobota, bol. strež.
Lebar Luitgardis	Turnišče, 1908 okt. 10	Leoben, 'Stefanie' bolnica, strež.	Horvat Zefirina	Tišina, 1907	Zagreb, otroška klinika, strež.
Ciglar Fides	Sobota, 1902	Kapfenberg, rudarska bol. strež.	Horvat Celeste	Odranci, 1908	Vinkovci, bolnica, strež.
Šeruga Basilia	Šalamenci, 1909	Mürzschlag, dež. bolnica, strežnica	Zag. Mericija	Petešovci, 1903	Sušak, dekliški zavod pom.
Djakovska provinca:					
Baša Eufemija	Beltinci, 1879	Mala Loka pri lhanu, prednica	Seršen Akacija	Tropovci, 1897	Klenovnik, sanat. za pljučne b. strež.
Zadavec Cyprijana	Turnišče, 1882 okt. 24	Murska Sobota, bolnica, strežnica	Raščan Mansueta	V. Polana 1902	Ljubljana, mestna ubožnica, strež.
Bratkovič Nedeljka	Krog, 1899	Zagreb, ženska klinika, pomoč.	Hidič Štefana	M. Petrovci, 1907	Sofija, Bolgarija „Klementina“ bol. strež.
Lapošy Vilma	" 1903	Sofija, Bulgarija „Klementina“ bol. prednica	Balažic Vendelina	Gomilice, 1904 maj. 2	Zagreb, otroška klinika, strež.
Rajnar Aurelija	" 1900	Sisak, mestna bol. strežnica	Vogrin Terez. Tarasija	Ivanjci, 1922	" " " "
Marič Antonija	" 1903	Bosanski Brod, ljudska šola, šolski vrtec, pomočnica	Škafar Chantal Iv.	Lipovci, 1910	Bos. Brod, ljudska šola, pom.
Bratkovič Josefina	" 1901	Sušak, mestna bol. strežnica	Mlinarič Alarina	Beltinci, 1911	M. Loka, okrevalnica, strež.
Gombošy Leticija	" 1900	Zagreb, Med. in chir. klinika, pom.	Erjavac Pelagija	Lipovci, 1904	Zagreb, med. kirur. klinika, pom.
Behek Klementa	" 1900	Zagreb, Med. in chir. klinika, pom.	Forjan Atalija	" 1905	Ljubljana, „Josefinium“, pom.
Més Dora	" 1903	Sombor, bolnica „Kraljice Marije“, strežnica	Bencak Epifanija	Strehovci, 1895	M. Loka, pri lhanu, Dom Duh. vaj. p.
			Bežan Roza	Vančaves, 1895	Subotica, mestna bolnica, strež.
			Horvat Ana Kastula	Bogojina	Zagreb, vseučilišna klinika

Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi	Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi
Kojek Johanna	Bakovci, 1898	Zagreb med. in kirurg. klinika, p.	Bojnc Majella	Strehovci, 1897	Nyiregyháza, žup. bolnišn. sv. Elizabete, strež.
Jelenovec Alina	" 1897	Zagreb, v hiši duh. vaj na Vrbovcu p.	Bojnc Margareta	Strehovci, 1902	Budapest, sirot. od .g. Horthy M. pomočnica
Madjar Mar. Virginija	Hotiza, 1915 febr. 16	Špital ob Dravi, otroška vrtnarica	Pollak Hyacintha	Bistrica, 1902	Nyiregyháza, žup. bolnišn. sv. Elizabete, strež.
Rajbar Hermenegild	Tropovci, 1899	Djakovo, učiteljica novink	Kovačič Venancija	Bistrica, 1902	Zsámbék, „Josefinum“ bolnišn. strežnica
Šeruga Benicija	Tišina, 1899	Zagreb, v domu duhov. vaj pom. Ljubljana	Družba sv. Alphonza Ligv. i Salatorijanke:		
Bojnc Klara Dominata	Bogojina	Zagreb, bolnica, strež.	Kühar Klotilda	Sobota	provincijalka madjar. provinc.
Marič Lauda	Krog, 1905	Zagreb, dom duh. vaj na Vrbovcu, p.	Družba sv. Angele Merici: Ursulinke		
Seyer Leonila	" 1899	Djakovo, dom duh. vaj, pom.	Raj Rozali a	Renkovci, 1898 maj 16	Sopron v šolsk. zavodu, pomočn.
Števk Neža Jelisaveta	Ivanjci	Zagreb, dom duh. vaj na Vrbovcu, p.	Raj Skolastika	Gomilica, 1899 marc 15	Budapest, v zavodu pomočnica
Kadila Lucina	Svetahovci, 1899	Zagreb, klinika	Družba sv. Skolastike: Benediktinke		
Štefko Terez. Narcisa	Ivanjci	Ljubljana, mestno zavetišče, pom. Zagreb	Kühar Marija Marjeta	Prosenjakov. 1915 jul. 28	Budapest, v hiši Mária utca 7. novinka
Ružič Eligija	Tišina, 1905	Zagreb, očna in živčna klinika, strež.	Usmiljenke zagrebška provinca:		
Horvat Ana Firmissa	Bukovnica	Zagreb, dijaški dom, pom.	Casar Mandica, Mihaela	Bogojina	Zagreb, samost.
Martinec Viktorija	M. Petrovci, 1894	Zagreb, dijaški dom, pomočnice	Mlinarič Marjeta, Oktonilja	Bratonci	
Kous Kandida	Petanjci, 1904	Ljubljana, mest. zavet. pomočn.	Tivadar Ana, Ubalna	V. Polana	
Horvat Kastula	Beltinci, 1902	D. Miholjac, dekl. šola, pomočnica	Casar Klara, Juvencija	Bogojina, 1897 dec 21	Zagreb, samost. Ludske gospe
Celec Monorija	Tišina, 1906	Zagreb, otroška klinika, strežnic.	Gjorek Agata, Trifona	Hotiza, 1893	Zagreb, prefekta v novicijatu
Vogrin Roza Nives	Ivanjci, 1912	Zagreb, zakl. bol. strežnica	Madjarska provinca:		
Forjan Salutaris	Beltinci, 1904	Zagreb, klinika, strežnica	Gjörköš Liliosa	Gomilica, 1887 maj 25	Balassagyarmat, strežnica
Vogrin Ana Lamberta	Ivanjci, 1904	M. Sobota, boln. strežnica	Gjörköš Armida	Gomilica, 1894 febr. 2	" "
Škafar Reginalda	Lipovci, 1912	Zagreb, očna in živč. klin. strežn.	Markoja Veronika	Gomilica, 1901 maj 1	Budapest, strež.
Gostan Dolorosa	Lipovci, 1910		Cigan Ansencija	Gomilica, 1892 nov. 5	Keszthely, strež.
Bašnjak Irma	Trnava Beltinci 1908		Serec	Sobota	Kőszeg, prednic.
Madjarska provinca:					
Copot Isidora	Odranci, 1884	Pásztó, žup. Heves, boln. strež.	Rozanuserda		
			Csergöli Fabiola	Satahovci	Szombathely, prednica

Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi	Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi
Slovenska provinca iz Radeč pri Zidanem mostu:			Bajzek Terez Silvija	G. Petrovci, 1907. febr. 13	bolniška strežn. Golnik
Gonza Marija Vendelina	G. Bistrica, 1906 nov. 26	v obč. drž. boln. v Ljubljani - pri bolnikih	Ficko Krist. Božidar	G. Petrovci, 1904 april 22	domačinstvo, Apače
Gonza Rozin. Tolentina	G. Bistrica, 1908 jan. 28	v boln. v Ptuj pri bolnikih	Kranjec Ana, Jerneja	V. Polana, 1905 sept. 28	kuharka, Slov. Bistrica
Gonza Antonija	G. Bistrica, 1914 maja 1	v drž. bolnici v Beogradu - pri bolnikih	Zadravec I., Kalista	Črensovci, 1904 maja 2	šivilja, D. Lendava
Gerič Marija, Cvetana	M. Polana, 1905 jun. 10	v javni bolnici v Celju - pri boln. odšla v misijone na Japonsko	Horvat Ana, Sankcija	Hotiza, 1906 aug. 8	bol. strežnica, Golnik
Jug Antonija, Cirenija	Gederovci, 1909 maja 5	v Ljubljani „Marijin dom“	Fotivec Barb. Makrina	Črensovci, 1908 okt. 24	„ „
Vučko Berta, Venusta	G. Bistrica, 1907 jun. 16	v javni bolnici v Celju - pri boln. v drž. boln. v Beogradu, v operacijski sobi	Kalamar Jos. Klara	G. Petrovci, 1905 april 26	domačinstvo, D. Lendava
Gjörköš Barbara, Armela	Gomilice, 1911 nov. 30	v obč. drž. boln. v Ljubljani - v kuhinji	Cigan Rozina Leandra	Črensovci, 1907 avg. 20	bol. strežnica, Golnik
Edšid Ema, Ivana	Gederovci, 1912 apr. 13	Nahaja se v semenišču na Mar. dvoru v Radečah	Graj Jelena, Domitila	Črensovci, 1909 maja 22	bol. strežnica, Golnik
Miholič Julijana, Antonija	Lipovci, 1907 febr. 2		Herman Gen Štefana	G. Bistrica, 1906 jan. 3	perica, Golnik
Titan Terezija	Krog, 1911 okt. 15		Marič Rozalij. Apolonija	Odranci, 1913 febr. 28	domačinstvo, Kastav pri Sušak
Šoiske sestre, provinca Slov. Bistrica:			Salaj Terezija Valerija	Črensovci, 1908 okt. 10	perica, Golnik
Pavel Amalij. Ladislava	Cankova, 1883 april 12	šol. upr. Žižki	Pančor Jož Uršula	Cankova, 1908 dec. 12	bol. strežnica, Golnik
Pavel Neža, Auguštna	Cankova, 1892 febr. 26	prednica v zdravilišču, Golnik	Sarjaš Krist Venceslava	Žižki, 1913 jun. 15	studira gimnazij. Slov. Bistrica
Doma Antonija, Ivana	Črensovci, 1901 april 5	kuharka, Slov. Bistrica	Horvat Mar. Justina	Filovci, 1911 jul. 27	domačinstvo, Boštanj
Gibičar Alojzija, Marist.	Tišina, 1900 dec. 12	prednic. Boštanj ob Savi	Čurič Veron. Črensovci	Črensovci, 1913 jan. 14	čevljarka, Slov. Bistrica
Zver Ana, Benigna	Beltinci, 1900 jul. 7	otročk. vrtnarica, D. Lendava	Balažič Mar. Hermana	D. B. strica, 1911 april 26	domačinstvo, Boštanj
Kolarič Neža, Serafija	Črensovci, 1899 jan. 24	prefekta, D. Lendava	Cuk Terezija, Helena	V. Polana, 1900 okt. 4	učit. glasbe, Slov. Bistrica
Vuk Terezija, Zora	Črensovci, 1895 febr. 24	prednica, Turnišče	Adanič Mar. Kerubina	Strehovci, 1913 jan. 17	kuharka, Freudenau Apače
Lovrenčič B. Amalija	Bogojina, 1905 febr. 10	roč. dela, Apače pri G. Račgoni	Gibičar Mar. Katarina	Korovci, 1903 dec. 10	bol. strežnica, Golnik
Kovač Alojz. Teofora	Črensovci, 1907 jun. 15	boln. strežnica, Slov. Bistrica	Forjan Franc. Hijacinta	Melinci, 1916 marc 9	vrtnarica, Slov. Bistrica
Farkaš Mart. Benicija	Črensovci, 1907 jan. 16	kuharka, Slov. Bistrica	Utroša Ana, Marcelina	Črensovci, 1914 april 2	kuharka, Golnik
Raduha Barb. Ligorija	Odranci, 1904 okt. 22	učiteljica, Žižki	Kavaš Katar. Damišana	Odranci, 1915 marc 21	bol. strežnica, Golnik
Matjašec Giz. Agatangela	V. Polana, 1907 febr. 6	prednica, Sevnica ob Savi	Kavaš Marija Bogomira	Odranci, 1911 maj 28	domačinstvo, D. Lendava
			Küzma Mar. Stanislava	Odranci, 1914 jun. 28	domačinstvo, Apače
			Novak Mar. Vincencija	Žižki, 1915 april 15	

Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi	Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi
Gomboši V. Alfonza	M. Polana, 1911 avg. 15	učiteljica, Sv. Peter pri Marib.	Čurič Krist. Regina	Trnje, 1912 jul. 17	prefekt. v sirotiš. Slov. Bistrica
Maršič Mirj. Imakulata	Melinci, 1914 nov. 9	bol. strežnica, Slov. Bistrica	Marič Rozal. Brigita	Odranci, 1912 febr. 10	bol. strež. Golnik
Varga Marija, Salvatora	Strehovci, 1916 april 18	pom. v otr. vrtcu, Slov. Bistrica	Gjergjek Kar. Marta	Cankova, 1897 okt. 29	perica, Golnik
Sarjaš Cecil. Konstantina	Žižki, 1918 maja 11	domačin. in gosposdinjstvo, Slov. Bistrica	Zver Ana, Rozalija	Hotiza, 1911 marc 24	bol. strež. Golnik
Matuša Mar. Rajmunda	D. Lendava, 1915 jul. 4	kuharica, Slov. Bistrica	Litrop Marija Ozana	Renkovci, 1905 marca 3	domačinstvo, Slov. Bistrica
Šaruga Ana, Miroslava	Beltinci, 1907 marc 18	domačinstvo, Slov. Bistrica	Marijanica :		
Kozar Karoli. Zofronija	G. Petrovci, 1899 sept. 3	domačinst. Žižki	Marič Veronika	Vančaves, 1906 avg. 22	Ljubjana
Sarjaš Rozal. Ancila	Črensovci, 1903 avg. 19	kuharica, Golnik	Usmiljenke Madjarske province :		
Jaklin Katarin Jedert	V. Polana, 1904 jul. 20	domačinstvo, Slov. Bistrica	Gomboc Emilija	Krajna, 1900 nov. 18	Budapest,
Raduha Krist. Celina	Odranci, 1908 jul. 23	učitelj. Št. Peter pri Mariboru	Čipot Julija, Klotilda	Kupšinci, 1878 maja 11	Kaposvár
Žižek Angela Faustina	Črensovci, 1909 maj 28	bol. strežnica, Slov. Bistrica	Sestre družbe sv. Križa		
Salaj Marta, Dolorosa	Črensovci, 1908 febr. 11	bol. strežnica, Golnik	Martinec M. Viktorija	M. Petrovci 1894 dec. 25	Djakovo
Kozar Roza, Ana	Martinje, 1896 marca 7	domačinstvo, Boštanj ob Savi	Hidič Barbar. Štefanija	M. Petrovci 1908	"
Varga Ana, Alojzija	Strehovci, 1908 avg. 4	šivilja roč. dela Apače	Bežan Mar. Roza	Vančaves, 1895 jun 27	"
Jerebic Mar. Ksaverija	Odranci, 1908 avg. 9	šivilja, Golnik	Celec Alojzij. Mohorija	Vančaves, 1906 maja 27	"
Rous Katarin. Mihaela	Črensovci, 1910 nov. 26	bol. strežnica, Golnik	Seršen Josefa Akacija	Tropovci, 1897 marca 13	"
Prša Neža, Ignacija	Žižki, 1909 jan. 19	učiteljica, Apače	Rajbar Apol. Anisi.a	Tropovci, 1898 okt. 2	"
Kavaš Julijan Dominika	Odranci, 1912 jan. 21	kuharica, Golnik	Rajbar Josefa Hermengil.	Tropovci, 1901 marca 12	"
Raščan Roz. Krescencija	Trnje, 1909 maj 28	domačin., Zgor. Šiška pri Ljublj.	Števanec M. Hindegund	Tropovci, 1896 avg. 28	Graz
Antolin Katar. Monika	Odranci, 1911 nov. 10	bol. strežnica, Golnik	Serluga Josefa Benicija	Tišina, 1899 dec. 23	Djakovo
Černe Marija Karmela	Renkovci, 1910 avg. 30	domačinstvo, Slov. Bistrica	Horvat Mar. Jefirina	Tišina, 1907 avg. 26	"
Pančor Ana, Elizabeta	Cankova, 1905 dec. 16	šivilja, Št. Peter pri Mariboru	Kous Marija Kandida	Petanjci, 1904 okt. 29	"
Pelek Marija, Irena	Turnišče, 1904 dec. 5	bol. strež. Golnik	Kandidatnje:		
Bajzek Ana, Pija	Rozice, 1911 april 13	" "	Forjan Ana	Melinci	študira v Ljubljani
Ficko Veron. Perpetua	Boreče, 1909 sept. 20	kuharica, Eggenberg	Ranko Marija	Rankovci	obiskuje strežniško šolo
			Grabar "	Moravci	obiskuje gimn. v Ljubljani

Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi	Rodb. in krst. redovno ime	Kraj in čas rojstva	Kje in v kakšni službi
Ivko Terezija	Sr. Bistrica	obiskuje m. šolo v Slov. Bistrici	Šolske sestre s sedežem v Mariboru.		
Domjan Trez.	Tišina	" " "	Horvat Valburga	Beltinci, 1878 sept. 6	Ljubljuna, domačinstvo
Maršič Ver.	Melinci	" " "	Bakan Antonina	Bratonci, 1904 dec. 21	Novi Sad, domačinstvo
Zavec Eya	D. Lendava	" " "	Horvat Sonja	Bratonci, 1902 jan. 22	Sušak, domačinstvo
Provincia Eggenberg, N. Austrija.			Smodiš Arkadija	Domanjci, 1904 sept. 3	Maribor, domačinstvo
Farkaš Mar. Elekta	Hotiza, 1898 avg. 6	Eggenberg, domačinstvo	Bežek Lucila	G. Bistrica, 1905 apr. 27	" "
Špilak Barb. Kasilda	Brezovica, 1893 apr. 25	Glognitz, domačinstvo v sirotiš.	Horvat Vlasta	Turnišče, 1909 dec. 16.	Mostar, domačinstvo
Taljan Ver. Natašija	Odranci, 1902 dec. 28	" " "	Družba Marijinega Oznanenja: Hununtijate.		
Tivadar Mart. Christina	Odranci, 1904 jan. 2.	Eggenberg, iz vprašana stroj. domačinstvo	Gregorinčič Ilonka	Lendavske gorice, 1907	
Ivko Juliana, Paskalis	Žižki, 1900 febr. 15	Feldbach, kuharica	Eger, bolnica.		
Žalig Martha Maristela	Črensovci, 1909 okt. 20	Eggenberg, na oddihu	Teršar Katorijna	Petišovci, 1906 febr. 11	Szeged, bolnica
Žizek Terez. Ivana Nep	Lendava, 1911 okt. 14	Fredemine, kuharica	Teršar Elizabeta	Petišovci, 1908 dec. 3	Szombathely, bolnica
Žalik Ana Kasimira	M. Polana, 1912 marc. 29	Eggenberg, domačinstvo	Žalik Marija	Petišovci, 1911	" "
Sobočan Ter. Sabina	Trnje, 1900 avg. 11	" "	Toplak Bara	Kapca, 1910	" "
Špilak Katar. Stephana	Brezovica, 1899 jun. 16	Catanduva Estado Sao Paulo, Brazilija, pred. bolnice	Tunšič Rozalija	Kot, 1911	" "
Horvat Mar. Hotiza,	Hotiza, 1917 dec. 20	Graz, učiteljišnica	Gönc Rozi	Mostje, 1907	" "

Pripomba. Naknadno smo dobili še sledeče podatke: V župniji Markovci so pristopile tri osebe iz luteranske vere v katoliško, izstopa ni bilo. Poroča preč. g. Ficko Karol, župnik.

Mil. g. dr. Cukala Franc, stolni dekan in ravnatelj bogoslovja v Mariboru poročajo, da so g. bogoslovci iz Rakičana rojeni: Rajnar Janez, 1909 okt. 2, Györköš Štefan, 1912 nov. 13, Lajnšček Ludvik, 1912 jun. 6.

Preč. g. Zver Franc, župni upravitelj v Kolanu na otoku Pagu, je pa rojen, kakor poroča preč. g. Jerič Ivan, dekan, v Brezovici l. 1906 avg. 31. Špilak Jožef, brat pri Lazaristih v Grobljah je pa rojen v Brezovici l. 1897 apr. 8.

Brünc Agata, salezijanska misijonarka je rojena, kakor nam zdaj javljajo njeni domači, 1908 maja 22.

Za pojasnila se prav toplo zahvaljuje urednik.

Pregled.

Slov. krajina, Ap. administratura, je s svojimi 70.000 prebivalci leta 1935 kat. Cerkvi dala:

	51 svetnih duhovnikov
	39 redovnih "
skupno	90 duhovnikov

	27 svetnih bogoslovcev
	13 redovnih "
skupno	40 bogoslovcev

	43 redovnih klerikov
	31 " bratov
skupno	74 red. klerik. in bratov,

to je 204 oseb moškoga spola.

Iz ženskega spola je dala:

	262 sester
	11 novink
skupno	273 oseb žensk. spola

Skupno 477 oseb obojega spola.

Ker podatkov od vseh bratov in sester, ki preko mej naše države delujejo v korist Cerkve, nismo mogli dobiti, a vemo za nje, skoči število oseb na 500, ki so l. 1935. iz Slov. krajine v službi Cerkve. Sedemdesettisoč katoličanov je petsto svojih sinov in hčera posvetilo službi Najvišjega in izmed teh en in dvajset celo v misijonskih krajih.

Marija nam je izprosila te velike milosti. Bodi Ji večna hvala in po Njej Njenemu Sinu, našemu Odrešeniku, Jezusu Kristusu. Njej bodi hvala tudi za 30 letni obstoj Marijinega Lista in za povrnjenje 264 oseb, ki jih je v tej dobi iz krivih poti pripeljala k svetlosti prave vere, v krilo sv. kat. Cerkve. Magnificat anima mea Dominum: Hvali moja duša Gospoda.

Prisluškovanje.

Ob čitanju novemberskega Bogoljuba so se mi porodile te misli: „odpustke dobimo tudi, če v vsakdanjem delu nekaj časa preživimo kakor da smo v cerkvi pred Gospodom“.

Čudovit svet sem pri tem zazrl, kakor da je Gospod usta odprl pri Jakobovem studentu: „Pride čas in je že, ko me ne bodo čistili samo na tej gori ali oni“ — ampak ves svet bo kakor ena ogromna katedrala. — Ne, to je gledanje že onostranstva, to je slika po svetovnem ognju, ki bo zemljo prenovil za last dece božje. Zdaj se samo temu bližamo . . .

V ušesih je prijetno zazvenel odmev Kraljeve pesmi Davido, ki se željno obrača proti templju, vsaj v duhu, če že ne s telesom. Da, Auguštín je rekel, da je prostor duše Bog; prostor telesa je potem cerkev, bi dopolnili. Saj vedno ne moremo biti telesno v cerkvi ali iz nerazpoloženja ali iz drugih razlogov. Pa se kakor Izraelci v pregnanstvu vendar željno obračamo h kraju, kjer biva naš Bog in prisluškujemo srebrnozlati pesmi o večnem nebeškem Jeruzalemu, iz vrta urejeno mesto, tak je začetek in konec.

Še druga misel iz Bogoljuba: da zdihljaje lahko izgovarjamo samo v srcu, pa se vendar udeležimo odpustkov. Nekaj nezaslišanega; dozdej vemo, da je težkobolni dobil popolni odpustek, če se je samo ozrl na postajni križec in se v srcu kesal, ker govoriti ni mogel. Zdaj pa enake ugodnosti za druge zdihljaje. Včasih, ko si tako prevzet, da niti govoriti ne moreš. — Duh je, ki oživlja! Kakor ob sončnem poldnevu, ko ti vsaka beseda na ustih zamre.

Stava dnevnika „La Lanterne“.

Bilo je meseca maja leta 1879.

V pariškom protikatoličanskem listi „La Lanterne“, štiri se je vsikdar norčaro z najbolje svetih reči, je bilo edno jütro natisnako z debelimi črkami:

„Što šče viditi čüdeže, naj ide v četrtek ali v nedelo zvečer od sedmih do osmih v cerkev Naše Gospe od Zmage.“

Neki naročnik lista, prijateo glavnoga urednika, sam velki brezverec, je z radovednosti šou. Ob toj vöri je župnik predgao ravno od Marijinoga smilenja, od Marije, pribežališče grešnikov.

In toga gospoda je naednok nekaj genolo, omehčalo, in po predgi se zglati pri dühovniki:

„Vi mate pred sebov staroga brezverca. Prišeo sam vu Cerkev z radovednosti, zavolo oglasa v listi „La Lanterne“. Vaša predga od Marije pa me je zmagala. Spovedati se ščem.“

Kda si je pomiro düšno vest, pravi:

„Jaz sem zadosta bogat. Rad bi kaj včino v diko Device

Marije kak plačilo za veselje in mir, ki mi ga je pripravila. Svetujte mi!"

„Edno samo reč želi od vas Marija! Pripelajte mi v nedelo večer glavnoga urednika lista „La Lanterne“!“

„Ne pride, niti se njemi jaz neščem več približati!

„To pa ne!“ vztraja župnik. „Sem ga morate pripelati!“ Stari gospod pride drugi den v uredništvo in najde tū prijatelja.

„No?“

„Ti, zaistino, čüdeži so; tüdi ti je moraš videti. Izvoli priti v nedelo zvečer z menov!“

Urednik odkloni, drugi ga sili, in nazadnje ov pristane.

*

„Cerkev je lepa!“ pravi glavni urednik lista „La Lanterne“ svojemi prijateli. „Godba se mi dopadne. A kde so pa čüdeži?“

„Potrpljenje, potrpljenje!“

Medtem stopi župnik na predganco in začne predgati.

„Šče toga je trbelo! Jaz sem že sit, jaz idem domov!“

„Ne, ne! Počakaj! Čüdeži se godijo med predgov!“

Časnikar ostane šče v cerkvi, pa samo zato, ka bi napravo veselje svojemi prijateli.

Najprle raztreseno poslušä, nato pazlivo, sledkar goreče, zatem začne jokati kak dete.

*

Edno vöro za tem je ravnotak klečao pred župnikovimi nogami. Tista materna roka, ki omehča najbolje trda srca, ga je spremenila v ščista drugoga človeka.

Ne trbe pripomniti, ka je včasi zapüsto uredništvo lista „La Lanterne“ in stopo v uredništvo katoličanskoga časopisa „L' Univers“, kde je začno braniti božo in cerkveno stvar.

Kda sta se s prijatelom srečavala, sta si stiskavala roke in ponavljala eden drugomi;

„V cerkvi Naše Gospe od Zmage, od sedmih do osmih!“

REŠITEV VGANK.

Iz jun. številke: 1. Jezuš je krüh življenja; po sv. hoštiji žive naša dūša a ki ne vživa toga krūha, ki se vredno ne prečiščava, ne more živeti brez smrtnih grehov. 2. Jezuš tistoga zato obūdi na sodnji den, ki se rad prečiščava, ar njemi prečiščavanje spravi srečno smrt. 3. Jezuš ostane v dūši, štera se vredno prečiščava i dūša v njem, veže jiva lūbezen v edno, da edno mislita, želeta, gučita, delata, vse za božo čast i zveličanje dūš.

Približno dobro je rešo Zver Ivan, Odranci, hš. 251. Naj pride po obečano knigo.

Iz jul. številke: 1. Euharistični kongres je spravišče vernikov, na šterom izpovejo svojo živo vero de presv. Oltarskoga svestva i se vužgejo na gorečo lūbezen do Jezusa Zveličitela v Olt. Svestvi, da ga bodo radi k sebi jemali, naj se ščistijo grehov i v dūši spopolnijo. 2. Držijo se ti kongresi, ar je vera v presv. Oltarsko Svestvo opešala i ar je lūbezen do Jezusa v Olt. Svestvi v neštetih milijonaj dūš vgasnola. 3. V Ljubljani na euch. kongresi je sprejelo 27.000 dece skupno sv. obhajilo. 4. Iz Slov. krajine se je nad 400 romarov vdeležilo euch. kongresa v Ljubljani.

Prav lepo sta rešili vganko Antolin Marija z Beltinec i Bibel Adela z Čepinec, zadovolivo pa Jerebic Jožef z Beltinec. Obečali smo njim, ka njim damo lepi dar od Jezusa v olt. Svestvi. I dali smo njim sveto mešo, dec. 8., gda smo po Māriji prosili Jezusa, naj njim čuva krstno nedužnost. Vekše milošče, vekšega dara nega na sveti.

Iz aug. številke: „Vsaki deški, ali fantovski tabor tūdi črensovski mora prinesiti čistost, pobožnost, vso jako i močno volo na krščanskoj podlagi rešiti pri mladini socialno pitanje.“ Jerebic Jožef, Beltinci, za lepo rešitev si pridil po obečano knigo k strici.

ZA KOTRIGE ŽIVOGA ROŽNOGA VENCA.

Molitev pred mesečnim preminjavanjom skrynosti.

Vsi:

Pridi Sveti Dūh, napuni srca svojih vernih i vužgi v njih ogenj svoje lūbezni.

Naprejmoleči: Odpošli nam svojega Dūha i bomo prerojeni.

Vsi: I prenovo boš lice zemle.

Molimo.

Oča naš, ki si vu nebesaj i. t. d.

Naprejmoleči:

O Bog! ki si srca svojih vernih po razsvetlenji Svetoga Dūha včio, daj nam, po ravno istom Svetom Dūhi razmeti, ka je prav i se njegove tolažbe vseli veseliti. Po našem Gospodil Jezusi Kristuši, ki z teбом i z istim Svetim Dūhom žive i kralūje zdaj i na vse veke.

Vsi: Amen.

Naprejmo! Kralica najsvetejšega Rožnoga venca.

Vsi: Prosi za nas!

Naprejmo! Sveti Dominik, naš oča, sveta Filomena, naša zagovornica!

Vsi: Prosila za nas!

Molitev po preminjavanji skrivnosti.

Vsi:

Pod tvojo obrambo šetujemo, sveta Bogarodnica; naše prošnje ne zavrzi vu naših potrebčinaj, nego od vse pogubelnosti vsikdar odslobodi nas, ti odičena i blagoslovena Devica, Gospa naša i pomočnica naša.

Zdrava bodi Marija i. t. d.

Naprejmo! Molimo, O Bog! koga edinorojeni Sin je nam s svojim gorstanjem plačilo vekivečnoga zveličanja zaslužio; daj nam, prosimo te, da ki te skrivnosti s presvetim Rožnim vencem blažene Device Marije častimo, ka v sebi držijo, naj nasledujemo i ka nam obetajo, naj zadobimo. Po istom Kristuši Gospodi našem. Amen.

Blagoslov Vsemogočnoga Boga Oče i Sina i Dūha Svetoga naj pride na nas po prošnji Kralice najsvetejšega Rožnoga venca i naj ostane z nami na vse veke. Amen. M.

TE TOLAŽIM, SRCE BOŽE . . .

Te-tolažim, Srce Bože:

Nemam jaz već vole svoje;

Ne načrtov, nikše žele;

Že me samo edno gene:

Boža vola.

Si trpelo, trepetalo,

Veselilo se prav malo

Srce Bože tū na zemli.

Je gorelo edno v Tebi:

Boža vola.

Si življenje, Mater drago,

Z bože vole darovalo

Za grešnike, sovražnike...

— Dete tvoje zato išče

Božo volo.

Srčen.

NA PODPORO MAR. LISTA SO DARŪVALI V DIN.:

Supi Angela iz Francije 10, Hrebrica Marija, G. Bistrica iz Francije 20, Jerebić Marija, Beltinci, iz Francije 10, Kisilak Mikloš od Grada 10, Hauko Jožef, pléb. z Bogojine 15, Horvat Alojz i žena z Francije 5, Ritlop Treza, Črensovci, iz Francije 5, Podlesek Štefan z Noršinec 8, Krampač Aga, D. Bistrica, z Francije 12:50, Lēpoša Ana i Sobočan Agata z Francije 20 Din. — Marija povrni vam obilno! — Vrednik.